„După orice criteriu – măiestrie, inteligență, capacitatea de a crea dependență –, povestirile lui Roupenian sunt excepționale."
NPR

Știi bine că vrei

Kristen Roupenian

„IUBITORUL DE PISICI"
și alte povestiri

clasici contemporani LITERA

„După orice criteriu – măiestrie, inteligență, capacitatea de a crea dependență –, povestirile lui Roupenian sunt excepționale."
NPR
clasici contemporani LITERA
Știi bine că vrei
Kristen Roupenian
„IUBITORUL DE PISICI"
și alte povestiri

Table of Contents

Cover Page

Știi bine că vrei

Băiatul cel RĂU

Look aT Your Game, Girl

SardeleLE

Vizitatorul nocturn

Oglinda, găleata și osul vechi

Iubitorul de pisici

Tipul de treabă

Băiatul din piscină

Cicatrice

Parazitul

Fata căreia i se urâse cu viața

Mușcăcioasa

Mulțumiri

Băiatul cel RĂU

Look aT Your Game, Girl

SardeleLE

Vizitatorul nocturn

Oglinda, găleata și osul vechi

Iubitorul de pisici

Tipul de treabă

Băiatul din piscină

Cicatrice

Parazitul

[Fata căreia i se urâse cu viața](#)

[Mușcăcioasa](#)

[Mulțumiri](#)

clasici contemporani
LITERA

Clasici contemporani Litera
pune laolaltă scriitori contemporani laureați
sau nominalizați ai unor prestigioase premii literare
care le prefigurează statutul de „clasici".
Operele de ficțiune cele mai noi, cele mai vândute,
cele mai iubite din zilele noastre –
cărți pe care abia aștepți să le citești.

Kristen Roupenian este o scriitoare americană, fiica unui medic și a unei asistente medicale. A absolvit Barnard College în 2003 și are un doctorat în limba engleză de la Harvard, precum și un masterat în arte obținut în cadrul programului Helen Zell Writers de la University of Michigan. Roupenian a explodat practic pe scena literară odată cu publicarea în 2017, în revista The New Yorker, a povestirii „Iubitorul de pisici". Primul său volum de

povestiri se intitulează Știi bine că vrei (You Know You Want This) și a apărut în 2019.

Kristen Roupenian

Știi bine că vrei

„Iubitorul de pisici“
și alte povestiri

Traducere din limba engleză și note
MARIANA PIROTEALĂ și IRINA-MARINA BORȚOI

LITERA
București
2019

You Know You Want This

“Cat Person” and Other Stories

Kristen Roupenian

Copyright © 2019 Kristen Roupenian

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Știi bine că vrei
Iubitorul de pisici și alte povestiri
Kristen Roupenian

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Copertă: Flori Zahiu
Design copertă: Zoe Norvell
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Roupenian, Kristen

Știi bine că vrei: Iubitorul de pisici și alte povestiri / Kristen Roupenian; trad. din lb. engleză: Irina-Marina Borţoi și Mariana Piroteală . – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4420-6

ISBN EPUB 978-606-33-4538-8

I. Borţoi, Irina-Marina (trad.)

II. Piroteală, Mariana (trad.)

821.111

Multe mulțumiri publicațiilor în care au apărut prima oară aceste povestiri, unele într-o formă modificată: „Băiatul cel rău“ în Body Parts Magazine, „Iubitorul de pisici“ în The New Yorker, „Cicatrice“ în Writer’s Digest și „Vizitatorul nocturn“ în Colorado Review. De asemenea, mulțumesc Fundației Hopwood pentru sprijinul acordat pentru „Vizitatorul nocturn“ și „Parazitul“.

Mamei mele, Carol Roupenian, care m-a învățat să iubesc ce mă sperie

El zice
Se smucește ceva
în coșul pieptului
dar nu e inima
E un maț de vacă alb
& fibros & striat

Lara Glenum, „Pulchritude“

Băiatul cel RĂU

Noaptea trecută a venit pe la noi prietenul nostru. Se despărţise, în sfârşit, de iubita aia groaznică. Era la a treia despărţire de iubita cu pricina, dar el insista că de data asta era pe bune. S-a plimbat prin bucătărie, trecând pe îndelete în revistă cele zece mii de umilinţe şi chinuri josnice din cele şase luni de relaţie, în timp ce noi gânguream, ne agitam şi ne schimonoseam compătimitor spre el. Când s-a dus la baie ca să-şi vină fire, ne-am prăbuşit unul peste celălalt, am dat ochii peste cap, ne-am prefăcut că ne strângem de gât şi că ne zburăm creierii. Unul dintre noi a zis că, atunci când îl ascultam pe prietenul nostru plângându-se de despărţirea lui, era ca şi când am fi ascultat un alcoolic văicărindu-se că e mahmur: da, o fi suferind, nu zic nu, dar Doamne sfinte!, era greu să te încerce mila faţă de un om aşa de incapabil să înţeleagă cauza propriilor lui probleme. Cât timp mai avea de gând prietenul nostru să iasă cu tipe groaznice şi apoi să se arate uimit când ele îl tratau groaznic? ne-am întrebat unul pe altul. Apoi a ieşit din baie, i-am pregătit al patrulea pahar de băutură din seara aceea şi i-am spus că era prea beat să meargă acasă cu maşina, dar că poate să doarmă fără probleme pe canapeaua noastră.

În noaptea aia am stat întinşi în pat şi am vorbit despre prietenul nostru. Ne-am plâns că avem apartamentul mic, că nu putem face sex fără să ne audă el. Totuşi poate că n-ar fi rău să facem sex, am spus – cam ăsta e tot sexul de care a avut parte în ultimele luni. (Interzicerea sexului fusese una dintre strategiile manipulative ale gagicii groaznice.) Mai ştii că n-o să-i placă?

A doua zi de dimineaţă, când ne-am trezit să mergem la serviciu, prietenul nostru încă dormea şi era pe jumătate descheiat la cămaşă. Era înconjurat de cutii de bere strivite şi era evident că băuse în continuare, singur, mult timp după ce noi ne duseserăm la culcare. Avea aşa un aer jalnic cum zăcea acolo, încât ne-am simţit prost că am făcut glume atât de răutăcioase pe seama lui în noaptea dinainte. Am făcut mai multă cafea, i-am dat să mănânce şi i-am spus că poate să stea cât vrea la noi, dar când am ajuns acasă, am fost totuşi surprinşi să-l găsim pe canapea.

L-am pus să se ridice şi să se ducă la duş, apoi l-am scos la cină, unde am refuzat să-l lăsăm să vorbească despre despărţire. În schimb, am fost fermecători. Am râs la toate glumele lui, am mai cerut o sticlă de vin şi i-am dat sfaturi despre viaţă. Meriţi pe cineva care să te facă

fericit, i-am spus. O relație sănătoasă cu o persoană care te iubește, am continuat noi, și ne-am privit apreciativ unul pe altul, înainte de a ne îndrepta toată atenția asupra lui. Era ca un cățel trist, dornic de prietenie și laudă, și ne-am simțit bine când am văzut cum ne soarbe cuvintele; ne venea să-l mângâiem pe capul blănos, să-l scărpinăm după urechi și să-l privim cum dă din coadă.

După ce am plecat de la restaurant, ne simțeam așa de bine, că l-am invitat pe prietenul nostru la noi acasă. Când am ajuns, a întrebat dacă poate să doarmă la noi și în noaptea aia, iar când am insistat, a recunoscut că nu-i plăcea să stea singur în apartamentul lui acum, pentru că îi amintea de iubita aia groaznică. Am răspuns: Sigur, poți să stai la noi cât vrei, avem canapea extensibilă, ăsta e rostul ei. Dar, pe la spatele lui, ne-am aruncat o privire, pentru că, deși voiam să fim drăguți cu el, nu mai suportam încă o noapte fără sex – pe de o parte eram beți, pe de alta, cum fuseserăm așa de drăguți toată seara, eram aţâţaţi. Așa că ne-am dus în pat și poate chiar după felul în care i-am spus „noapte bună“ a fost limpede că aveam să ne-o tragem. La început am încercat să nu facem mult zgomot, dar în curând am avut senzația că eforturile de a face liniște și apoi chicotele și șușuiturile probabil că atrăgeau mai mult atenția la ce făceam decât dacă am fi procedat ca de obicei, așa că am făcut ce voiam și a trebuit să recunoaștem că ne plăcea gândul că el ne asculta pe întuneric.

A doua zi ne-a fost un pic rușine, dar ne-am spus că poate de asta era nevoie ca să-l împingem afară din cuib și să-l trimitem acasă, poate chiar l-ar motiva să-și ia o iubită care să se culce cu el mai mult de o dată la două luni. Dar în după-amiaza aia, ne-a trimis un SMS și ne-a întrebat ce facem în seara respectivă, iar în curând rămânea la noi în cele mai multe nopți din săptămână.

Îi dădeam de mâncare seara și apoi plecam toți trei undeva, noi în față, el mereu pe bancheta din spate. Glumeam că ar trebui să-i plătim alocație, să-i dăm treburi de făcut; glumeam că ar trebui să ne modificăm contractele de telefonie ca să-l includem în planul tarifar pentru familii, dat fiind că petreceam așa de mult timp împreună. În plus, spuneam noi, așa puteam să-l ținem mai bine sub observație și să-l împiedicăm să-i trimită mesaje fostei iubite groaznice, pentru că, deși rupseseră relația, încă țineau legătura și pierdea o grămadă de timp la telefon. Promitea să înceteze, jura că știe că nu-i face bine, dar îi trimitea din nou mesaje. Însă de cele mai multe ori ne plăcea să petrecem timpul cu el. Ne plăcea să-i acordăm atenție și să-i purtăm de grijă, să-l certăm când făcea prostii, de exemplu când îi trimitea SMS-uri fostei iubite groaznice sau când lipsea de la serviciu pentru că stătuse până târziu cu o noapte înainte.

Am continuat să facem sex, deşi stătea în apartament cu noi. De fapt, au fost cele mai tari partide din viaţa noastră. A devenit sâmburele fanteziei pe care o împărtăşeam, ni-l imaginam cu urechea lipită de perete, pătruns de gelozie, excitaţie şi ruşine. Nu ştiam dacă era adevărat – poate că îşi punea perna peste ureche şi încerca să nu ne bage în seamă; poate aveam pereţii mai bine izolaţi fonic decât credeam noi –, dar aşa ne prefăceam şi ne lansam provocarea de a ieşi din dormitor cât încă eram îmbujoraţi şi cu respiraţia tăiată, să luăm apă de la frigider şi să vedem dacă mai e treaz. Dacă era (şi era mereu) schimbam câteva cuvinte întâmplătoare cu el, apoi ne duceam repede înapoi în pat să râdem pe tema asta şi să ne-o mai tragem o dată, de acum cu şi mai multă patimă.

Ne plăcea atât de tare jocul ăsta, încât am început să creştem miza, să ieşim pe jumătate goi sau înfăşuraţi în prosop, să lăsăm uşa întredeschisă sau deschisă puţin mai mult. În dimineaţa de după o noapte deosebit de agitată, îl tachinam întrebându-l dacă a dormit bine sau ce a visat, iar el se uita în pământ şi spunea: Nu-mi aduc aminte.

Ideea că voia să vină în pat cu noi era doar o fantezie, dar, ciudat, după un timp am început să ne enervăm un pic că prietenul nostru era aşa de timid. Ştiam că, dacă era să se întâmple ceva, noi trebuia să facem primul pas. În primul rând că îl depăşeam numeric, în al doilea rând, era apartamentul nostru, iar în al treilea rând, aşa mergea treaba: noi făceam pe şefii, iar el se executa. Dar ne permiteam să fim cu capsa pusă, să-l luăm un pic la rost, să dăm vina pe el pentru dorinţele noastre neîmplinite şi să-l tachinăm cu şi mai multă cruzime decât până atunci.

Când ai de gând să-ţi iei o iubită nouă? l-am întrebat. Doamne, a trecut atâta timp, încât probabil că te urci pe pereţi. Nu faci laba pe canapeaua noastră, nu? Să nu te prindem că faci laba pe canapeaua noastră. Înainte să ne ducem la culcare, stăteam cu mâinile încrucişate, ca şi când am fi fost supăraţi pe el şi spuneam: Hai, să fii băiat cuminte, e frumoasă canapeaua, să nu găsim pete pe ea mâine-dimineaţă. Ba chiar făceam aluzie la gluma asta, în treacăt, şi de faţă cu alte persoane, fete drăguţe. Spune-i şi ei, ziceam. Spune-i de canapea, cât de mult îţi place, îţi place, nu? Iar el se agita, încuviinţa din cap şi spunea: Da, îmi place.

Apoi, într-o noapte, ne-am îmbătat cu toţii, ne-am făcut pulbere şi am glumit pe tema asta şi mai apăsat, insistând să recunoască: Haide, faci mereu laba, este? Dai ca surdul în clopot, în timp ce ne asculţi, perversule, crezi că nu ştim? Apoi am îngheţat o clipă, pentru că era prima oară când spuneam tare că ştim că ne aude şi nu prea am fi vrut să ne trădăm. Dar el n-a răspuns nimic, aşa că am dat şi mai tare: Te auzim, am spus, în timp ce fluturam berile către el, te auzim răsuflând

greu și canapeaua scârțâind, probabil că mare parte din timp stai lângă ușă, te uiți la noi, acum pe bune, nu ne deranjează, știm că ești disperat, dar Dumnezeule mare, măcar nu mai minți, te rugăm noi. Apoi am râs prea tare și am mai băut un rând, am făcut altă glumă, gluma era că, din moment ce ne privise de zeci de ori, era corect să ne lase și el pe noi să-l privim. Ar trebui să ne arate, ar trebui să ne arate ce făcea pe canapea, pe canapeaua noastră, când nu eram noi prin preajmă. Ni se părea că-l batjocorim, îl împungem și-l tachinăm de câteva ore, el se îmbujora tot mai tare, dar n-a plecat, a stat neclintit pe locul lui de pe canapea, iar când a început în sfârșit să-și desfacă fermoarul la blugi, am simțit o emoție care nu se compara cu nimic. L-am privit cât am suportat, apoi am intrat împleticindu-ne în camera noastră și am făcut sex cu ușa deschisă, dar nu l-am invitat să vină mai aproape, atunci, prima oară; voiam să ne privească de afară, de acolo să se uite înăuntru.

A doua zi de dimineață a fost complicat, dar ne-am descurcat spunând cât de beți fuseserăm, Doamne, pulbere. El a plecat după micul dejun și a dispărut trei zile, dar în a patra noapte i-am trimis un SMS și ne-am dus cu toții să vedem un film, iar în a cincea, a venit la noi. N-am pomenit despre glumă sau despre ce se întâmplase între noi, dar pur și simplu faptul că beam toți împreună, singuri, părea o înțelegere că o să se repete. Am băut vârtos, zdravăn și fiecare oră care trecea sporea tensiunea, dar și siguranța noastră că era dispus, până când, în cele din urmă, i-am spus: Du-te în camera noastră și așteaptă-ne. Când a făcut ce i-am spus, ne-am terminat paharele pe îndelete, le-am savurat, după care le-am lăsat și ne-am dus după el.

Am inventat reguli legat de ce avea și nu avea voie să facă, și ce putea și ce nu putea să atingă. În linii mari, nu avea voie să facă nimic; în general se uita, iar uneori, nici asta. Eram niște tirani; în mare parte, plăcerea noastră venea din faptul că inventam regulile, le schimbam și vedeam cum reacționează. La început, în nopțile astea s-a întâmplat un lucru ciudat și nerostit, o bulă care se agăța precar de marginea vieții reale, dar apoi, la vreo săptămână după ce a început, i-am creat reguli pe care trebuia să le urmeze în timpul zilei și dintr-odată ni s-a deschis înainte o întreagă lume, plină de posibilități.

La început, îi spuneam lucruri pe care i le spuseserăm de la bun început: să se trezească, să facă duș, să se bărbierească, să nu-i mai trimită SMS-uri iubitei ăleia groaznice. Dar acum fiecare instrucțiune era însoțită de un pocnet electric, de o scânteie în aer. Am plusat: să se ducă la cumpărături și să-și ia haine mai frumoase, pe care i le alegeam noi. Să se tundă. Să ne pregătească micul dejun. Să facă curățenie în jurul canapelei pe care dormea. I-am făcut program, care devenea din ce în ce mai strict, până când a ajuns să doarmă, să mănânce, să urineze

numai când îi spuneam noi. Pare o cruzime când prezinți așa, și poate că era, dar el a acceptat fără să crâcnească, iar un timp a înflorit sub aripa noastră.

Ne plăcea la nebunie râvna lui de a ne face pe plac, iar apoi, treptat, a început să ne obsedeze. Sexual, pornirea lui neclintită spre supunere era frustrantă; odată ce ne-am obișnuit cu noul tipar, duse au fost fricțiunile sau nesiguranța din prima noapte de confuzie. În curând, a revenit tachinarea: gluma că parcă eram părinții lui, cât de infantil era, ce avea și nu avea voie să facă pe canapeaua noastră. Am început să introducem reguli imposibil de respectat și să impunem mici pedepse când le încălca. Băiat rău ce ești! îl tachinam. Uite ce-ai făcut! Asta ne-a dat de lucru un timp. Dovedeam o creativitate drăcească în privința pedepselor, apoi au început și astea să scape de sub control.

L-am prins că-i trimite mesaje iubitei ăleia groaznice, iar când i-am confiscat telefonul, am descoperit că vorbise cu ea tot timpul, după ce promisese – jurase! – că terminase cu ea. Atunci ne-am înfuriat teribil, ne-am simțit înșelați. L-am așezat la masă, în fața noastră. Uite ce e, am spus, nu trebuie să stai cu noi, nu te ținem cu forța, du-te înapoi acasă dacă vrei, serios, ne doare fix în pix.

Iertați-mă, a spus, știu că nu e bine pentru mine, nu vreau. Plângea. Iertați-mă, a mai spus o dată, vă rog, nu mă dați afară.

Bine, am spus, dar ce i-am făcut în noaptea aia era prea mult chiar și pentru noi, iar a doua zi de dimineață ne era silă de noi și, când l-am văzut, ne-a fost un pic scârbă. I-am spus să plece acasă și că îl anunțăm noi când mai vrem să vorbim cu el.

Dar imediat ce a plecat, ne-am plictisit așa de tare, încât suportam cu greu. Am rezistat două zile, dar nefiind pe lângă noi să ne privească, ne simțeam așa de plictisitori și inutili, încât aproape ai fi zis că nu existăm. În mare parte din timp vorbeam despre el, speculam ce se întâmplă cu el, despre tot ce era stricat la el, apoi ne-am promis că dacă facem treaba asta, o să dovedim respect, în cursul întâlnirilor la domiciliu, cu cuvinte neriscante și întruniri poliamoroase. Iar în a treia zi i-am spus să vină înapoi. Aveam numai intenții bune, dar eram de o politețe așa de hidoasă și așa de stânjeniți unii în prezența celorlalți, încât până la urmă singurul mod de a ne elibera de tensiune a fost să mergem în dormitor și să facem iar toate lucrurile care ne dezgustaseră cu trei zile înainte.

După aceea situația s-a înrăutățit. Era ca un obiect alunecos pe care îl prinseserăm în mână și, cu cât apăsam mai tare, cu atât ne ieșea mai abitir printre degete. Pândeam ceva din adâncul lui care ne revolta, dar

mirosul ne înnebunea, ca pe câini. Încercam – durerea, vânătăile, lanţurile şi jucăriile – şi după aceea, ne prăbuşeam într-un morman de membre umede, claie peste grămadă, ca gunoaiele care ajung pe plajă după o furtună. În momentele alea se aşternea un fel de armonie, era linişte în cameră, nimic altceva în afară de răsuflările noastre lente, suprapuse. Dar apoi îl alungam ca să rămânem singuri şi, în scurt timp, nevoia de a-l face fărâme se acumula din nou în noi. Indiferent ce făceam, nu ne oprea. Indiferent ce-i spuneam să facă, făcea, nu refuza niciodată.

Ca să ne protejăm, îl împingeam într-un colţ cât mai îndepărtat al vieţii noastre. Am încetat să mai ieşim cu el în oraş, să mai luăm cina cu el, să mai vorbim cu el. Îl sunam şi-l chemam numai să facem sex, partide brutale de trei, patru, cinci ore, după care îl trimiteam pachet acasă. Îi ceream să fie disponibil întotdeauna şi-l dădeam de colo colo ca pe un yo-yo: pleacă, vino, vino, pleacă. Nici unul dintre ceilalţi prieteni ai noştri nu mai ştia nimic de noi de o grămadă de vreme; munca era locul în care mergeam să mai uităm puţin de toate şi în care trăgeam un pui de somn. Când nu era acasă, ne uitam unul la altul, sleiţi de puteri, iar în minte ni se derula fără încetare ca prin ceaţă acelaşi film porno.

Până a venit ziua în care nu ne-a mai răspuns la SMS-uri imediat. Întâi a fost o întârziere de cinci minute, apoi, zece, apoi, o oră, iar apoi, în sfârşit: „Nu ştiu dacă am timp în seara asta, scuze, sunt un pic în ceaţă în momentul de faţă“.

Atunci am luat-o razna. Am luat-o urât de tot pe arătură. Am tunat şi am fulgerat prin apartament, am plâns şi am spart pahare, am ţipat: Ăsta ce-şi imaginează, în pizda mă-sii? Nu poate să ne facă una ca asta. Nu puteam reveni la situaţia dinainte, doar noi doi, sex fără sare şi piper în dormitor, fără spectator, fără ceva de ros sau de sfâşiat, în afară de celălalt. Ni s-a pus pata şi l-am sunat de douăzeci de ori, dar n-a răspuns şi, într-un final, am decis: nu, e inacceptabil, mergem acolo, nu se poate ascunde de noi, ne ducem să vedem ce mama dracu’ se întâmplă. Eram nervoşi la culme, dar cu furia se împletea un entuziasm clocotitor, aproape ca emoţia vânătorii: conştiinţa faptului că urma să se petreacă ceva exploziv şi irevocabil.

I-am văzut maşina parcată în faţa clădirii şi lumina din camera lui era aprinsă. L-am sunat de multe ori din stradă, dar nici de data asta n-a răspuns. Aveam cheia lui din vremea în care ne udam unii altora plantele şi ne ridicam corespondenţa, aşa că am descuiat.

Iată-i, în dormitor, prietenul nostru şi iubita aia groaznică. Erau goi, el era peste ea, i-o trăgea tare. Părea aşa de ridicol de simplu după toate

prin care trecuserăm noi, încât prima noastră reacţie a fost să râdem.

Ea ne-a văzut înaintea lui şi a scos un chiţăit de uimire. El s-a dat jos de pe ea, a deschis gura, dar n-a ieşit nici un sunet. Faţa lui îngrozită ne-a mângâiat puţin, dar era o picătură de apă într-un incendiu devastator. Iubita s-a repezit să se acopere, iar behăitul ei de uluială s-a transformat într-un torent de acuzaţii. Ce naiba faceţi? a şuierat ea, ce pizda mă-sii e asta?, sunteţi scrântiţi amândoi, mi-a spus tot, mi-a spus ce faceţi, nu sunteţi sănătoşi la cap, dispăreţi dracu', n-aveţi ce căuta aici, ciudaţii pământului, valea!

Tacă-ţi fleanca! am spus, dar nu ne-a băgat în seamă.

Vă rog! ne-a implorat prietenul nostru. Vă rog, terminaţi! Mă zăpăciţi de cap. Vă rog!

Dar ea nu se lăsa cu una, cu două. O ţinea una şi bună, îl acuza pe el, ne acuza pe noi, vorbea despre tot ce se întâmplase. În timp ce vorbise despre ea cu noi, vorbise şi despre noi cu ea; iar acum aia ştia tot, inclusiv lucrurile despre care ne era prea ruşine să vorbim chiar şi noi între noi. Credeam că dăduserăm în vileag şi ultima părticică din el, dar el ne minţise, ne ascunsese lucrul ăsta tot timpul, iar în final, noi fuseserăm cei daţi în vileag.

Închide-i gura! am ţipat şi am simţit că ne cuprindea un fel de panică; să nu mai spună lucrurile astea, închide-i gura, închide-i gura mai repede! Am strâns pumnii şi ne-am uitat la el, tremura, avea ochii în lacrimi, iar apoi furia care ne mistuise s-a stins şi ceva a devenit extrem de clar.

Închide-i gura! am spus iar...

Şi i-a închis-o.

S-a aruncat pe ea cu toată greutatea, s-au luat la trântă, au fluturat din mâini şi s-au zgâriat, până când s-a cutremurat patul şi veioza s-a clătinat pe masă, apoi s-au redresat şi au atins un echilibru, el era lipit cu pieptul de spatele ei, braţele lui, în jurul gâtului ei, iar faţa ei, îngropată în saltea.

Bine, am spus. Acum, continuă. Ţine-o tot aşa. Nu vrem să te întrerupem. Vrei, nu-i aşa? Ştii bine că vrei. Aşa că, dă-i mai departe. Termină. Termină ce-ai început.

A înghiţit, s-a uitat la iubita aia îngrozitoare de sub el, care nu se mai zbătea şi rămăsese nemişcată, cu părul ca un cuib învălmăşit de aur ciufulit.

Vă rog, nu mă obligați! a spus el.

În sfârșit, acel mic puseu de împotrivire. Dar era dezamăgitor, în cele din urmă, pentru că era atât de mizerabil cum stătea întins acolo, așa de mic, iar noi, noi umpleam lumea întreagă. Am fi putut să plecăm chiar atunci, întrucât aflaserăm, știam că ne putem desprinde, că îl putem nimici pe el – dar n-am făcut-o. Am rămas și el a făcut ce i-am spus. În curând, pielea iubitei ăleia groaznice s-a făcut albă ca pergamentul, cu excepția unei vinețeli marmorate care i s-a răspândit pe coapse, și nu s-a mișcat decât atunci când am mutat-o noi, mâna ca un nod strâns i s-a desfăcut și degetele palide i s-au răsfirat. Dar el nu s-a oprit; cât s-a întunecat și apoi s-a luminat din nou și camera s-a umplut cu mirosuri, l-am ținut acolo, iar el a făcut ce i-am spus. Când i-am zis să se oprească, ochii ei erau ca niște biluțe albastre, iar buzele uscate i se ridicaseră, lăsându-i dinții la vedere. S-a dat jos, a gemut și a încercat să se ferească de ea, de noi, dar i-am pus mâinile pe umeri, i-am netezit părul ud de transpirație, i-am șters lacrimile de pe obraji. L-am sărutat, i-am strâns brațele în jurul ei și i-am lipit fața de a ei. Băiat rău ce ești! i-am spus în timp ce plecam. Uită-te și tu ce-ai făcut!

Look aT Your Game, Girl[1]

Jessica avea doisprezece ani în septembrie 1993 – la douăzeci și patru de ani după crimele lui Manson, la cinci ani după ce Hillel Slovak[2] a murit de o supradoză de heroină, cu șapte luni înainte să se împuște Kurt Cobain în cap și cu trei săptămâni înainte ca un om înarmat cu un cuțit să o răpească pe Polly Klass, care dormise peste noapte la o prietenă din Petaluma, California.

Familia Jessicăi se mutase din San Jose, unde fusese cea mai îndrăgită fată din clasa a șasea, în Santa Rosa, unde făcea parte din mai multe grupuri de prieteni: prietenii ei admirați de toată lumea, care o neglijau; prietenii ei cei mai buni, care erau simpatici, dar plictisitori; și cei pe care, în secret, îi considera prietenii ei răi, care erau cei mai fascinanți, dar și cei mai duri, ale căror glume îi intrau în carne ca niște unghii. Putea sta cu prietenii cei răi în episoade scurte, fascinante, după care se simțea epuizată și îndurerată și trebuia să se refugieze în confortul prietenilor celor mai buni ca să se refacă.

Familia Jessicăi locuia într-o casă victoriană galben aprins din Lomita Heights și fata venea în fiecare zi de la antrenamentul de hochei, își răsturna cărțile pe pat, își umplea iar rucsacul cu Discmanul, husa neagră cu CD-uri, cărțile pe care le împrumutase de la bibliotecă, un măr și trei felii de brânză drept gustare. Apoi alerga pe distanța celor trei cvartale de acasă până în parc, unde își făceau veacul amatorii de skateboard. Când ajungea în parc, se așeza la baza toboganului șerpuit, alegea muzica pe care voia s-o asculte și cartea pe care voia s-o citească. Avea șaptesprezece CD-uri, dar asculta numai trei: Blood Sugar Sex Magik, Use Your Illusion I și Nevermind. Cărțile erau în majoritatea cazurilor volume broșate cu cotorul rupt din secțiunea SF și fantasy, despre băieți care căpătau puteri.

Skaterii din parc erau mai mari decât ea, aveau treisprezece, poate paisprezece ani, urlau unii la alții și coborau cu skateboardul pe rampa de beton, scoțând un hârșâit cumplit. Uneori își ridicau tricourile ca să-și șteargă cu ele transpirația de pe față, etalând abdomene cafenii netede și, din când în când, unul dintre ei agăța skateboardul în balustradă și zbura cât colo în mâini și genunchi, lăsând un cvartet de dungi roșu aprins pe pavaj. Nici unul dintre ei nu i-a vorbit vreodată. Îi privea timp de o oră, asculta muzică, se prefăcea că citește din carte și apoi pleca acasă.

*

Când l-a văzut prima oară, ea tocmai deschidea un nou CD cu Guns N' Roses. Trecuse cu unghia peste ambalajul de celofan și se pregătea să smulgă plasticul cu dinții când l-a văzut că se uită la ea din partea opusă a terenului de joacă. Credea că e skater. Era cam de înălțimea ei, avea aceeași constituție delicată, diafană, dar avea părul mai lung, îi ajungea mai jos de umeri și, când s-a mișcat într-o parte și n-a mai fost doar o siluetă profilată pe soarele după-amiezii târzii, și-a dat seama că avea cel puțin douăzeci de ani, era un bărbat tânăr, un adult. Când a văzut-o că se uită la el, i-a făcut cu ochiul, a îndreptat spre ea degetul mare și arătătorul ca pe un pistol și a tras.

Trei zile mai târziu, asculta noul album când bărbatul a apărut ca din pământ și s-a așezat, picior peste picior, pe pietrișul din fața toboganului ei.

– Salut, fată, a spus el. Ce-asculți?

Ea era prea surprinsă ca să vorbească, așa că a deschis capacul CD-playerului și i-a arătat CD-ul.

– Bun așa. Îți place tipul?

Ar fi trebuit să spună „Îți plac tipii", pentru că Guns N' Roses era o trupă, nu un singur cântăreț, dar a aprobat din cap.

Ochii bărbatului erau inexpresivi și albaștri și i se pierdeau în pliurile feței când râdea.

– Mda, a spus el. Sigur că da.

După cum s-a exprimat, a făcut-o să creadă că poate chiar știa – nu ce părere avea ea despre trupă, ci ce părere avea despre Axl: cum îi atârna tricoul rupt pe umeri, stratul mătăsos de păr auriu-roșcat.

– Are voce frumoasă, a spus ea.

Bărbatul s-a încruntat în timp ce medita:

– E drept, a spus el. Apoi a întrebat: Cum e albumul?

– Așa și-așa, a spus ea. Majoritatea sunt cover-uri după alte piese.

– Și tu crezi că e un lucru rău?

Fata a ridicat din umeri. El părea că așteaptă ceva mai mult de atât, dar nu mai avea nimic de adăugat. A deschis gura să spună ceva de genul: „Nu ești cam mare să stai de vorbă cu mine?“ sau „Tu nu știi că ăsta e un loc pentru copii?“ dar, în schimb, s-a auzit cum spune: Are o piesă secretă.

– Serios? a spus el ridicând din sprâncene.

– Da.

A așteptat să întrebe dacă poate s-o asculte și el sau chiar ce e aceea o piesă secretă, dar el nu a spus nimic din toate astea. A stat în continuare acolo, făcând-o să se simtă prost. Și-a pus iar căștile, a dat la ultima piesă, a derulat partea în care nu se auzea nimic, până când a început iar muzica. I-a oferit căștile și el a clătinat din cap. Când i le-a dat, buricele degetelor lui s-au atins de ale ei. Fata și-a tras mâna, de parcă o electrocutase, iar el i-a zâmbit slab și trist. A băgat bine căștile în urechi și acestea i-au dispărut în părul ciufulit.

– Ești gata? a întrebat ea.

– Bagă!

Fata a apăsat pe butonul play. El a închis ochii, a pus mâinile pe căști și a început să se legene. Și-a lins buzele și a mimat versurile, mișcând degetele în aer ca și când ar fi ciupit niște coarde de pe griful unei chitare. Era jenant cât de copleșit era de muzică, iar după un timp a descoperit că nu poate să se uite la fața lui, așa că s-a uitat la picioarele lui. Erau goale, iar spațiile moi dintre degete erau pline cu pământ uscat. Unghiile le avea galbene și lungi.

Când s-a terminat melodia, i-a dat căștile înapoi, a lovit de două ori Discmanul și a spus:

– Îmi place mai mult originalul.

Se uita la ea în timp ce spunea cuvintele astea, iar când a văzut că fata nu răspunde imediat, a spus repede:

– Știi la ce mă refer, nu?

– Nu e trecută pe copertă, a recunoscut ea.

– Deci n-ai auzit-o niciodată? Versiunea originală a piesei?

Fata a clătinat din cap.

– Fata mea, a spus el lungind cuvintele. Fata mea, nici nu ştii ce pierzi.

Jessica a început să-şi strângă lucrurile.

– Nu te supăra.

– Nu m-am supărat.

– Ba eu cred că te-ai supărat. Cred că eşti supărată pe mine.

– Nu sunt. Trebuie să plec.

– Du-te, du-te. A fluturat din mână. Îmi pare rău că te-am supărat. O să mă revanşez, promit. Data viitoare când ne vedem, îţi aduc un cadou.

– Nu vreau nici un cadou.

– Pe ăsta o să-l vrei, a spus el.

În restul săptămânii nu l-a mai văzut. În weekend, s-a dus la prietena ei cea rea, Courtney, şi a băut pentru prima oară, trei guri pârjolitoare de votcă cu suc de portocale, care i-au făcut mâinile şi picioarele insuportabil de grele. Miercurea următoare, bărbatul a apărut iar, avea ceva în mână.

– Ţi-am adus cadoul ăla, a spus el.

– Nu-l vreau.

Bărbatul a clătinat din cap, de parcă îi făcea plăcere lipsa ei de politeţe. A întors palma invers ca să-i arate că are o casetă. Prin carcasa de plastic transparent, vedea o listă cu melodii scrisă de mână cu cerneală densă, neagră.

– Nu pot s-o ascult, a spus ea. N-am casetofon.

– N-ai aici, a spus el. Dar poate ai acasă, nu?

– Nici acasă.

– Atunci îţi aduc eu.

Bărbatul avea tricoul mai murdar decât ultima oară când îl văzuse și-și prinsese părul la spate într-o codiță smotocită cu un șiret zdrențuit, maro. Fata s-a întrebat de unde făcuse rost de șiret, pentru că nu avea pantofi în picioare. Poate era fără adăpost.

– Nu, a spus ea. Nu-mi aduce nimic.

El a râs. Avea ochii așa de albaștri.

– Ți-l aduc mâine, a spus.

*

Fata s-a gândit să stea acasă, dar apoi și-a spus că n-avea de ce să stea, era și parcul ei. În plus, parcul era ticsit în timpul zilei; dacă făcea ceva, striga și atunci toți skaterii aveau să-i vină în ajutor. Nu credea cu adevărat că ar încerca să facă ceva. Așa că s-a dus, dar, deși a stat pe tobogan până pe la șase și jumătate, el nu a venit.

A mai trecut o săptămână până să vină iar la ea.

– Scuze, a spus el, ți-am zis că-ți găsesc eu un casetofon, dar a durat mai mult decât mă gândeam.

Avea în mână un walkman galben ca vai de lume, care părea să fi fost luat de la gunoi. Îi lipseau majoritatea butoanelor de cauciuc, iar colțul de jos era murdar de ceva lipicios și roșu.

– Nu vreau să ascult nimic la așa ceva, a spus ea. E dezgustător.

El s-a așezat iar în fața toboganului.

– Trebuie să-mi dai și mie căștile tale, a spus el. Eu n-am găsit.

– Cine ești? a întrebat ea. De ce vorbești cu mine?

Bărbatul a rânjit. Avea dinții drepți și albi.

– Tu cine eşti? a întrebat el. Tu de ce vorbeşti cu mine?

Fata a dat ochii peste cap. Avea căştile în poală, el le-a luat şi le-a conectat la walkman. A băgat mâna în buzunar să scoată caseta pe care Jessica refuzase s-o ia cu o săptămână înainte, apoi a desfăcut carcasa şi a strecurat-o înăuntru.

– Eşti pregătită? a întrebat el.

– Nu, a spus ea. Ţi-am spus, nu vreau să ascult caseta asta cretină.

– Ba vrei, a spus el. Dar încă nu ştii.

S-a întins şi i-a pus căştile în urechi. Fata i-a simţit mirosul, un amestec de fum de ţigară, transpiraţie şi răsuflare acră. Se pregătea să smulgă căştile, când a auzit nişte pârâituri prăfoase, ca cele de la începutul unui disc, apoi a început să cânte un bărbat, acompaniat de acordurile dure ale unei chitare acustice. Avea o voce ascuţită şi melancolică, care falsa numai puţin. Îi amintea de felul în care se simţise ea după ce băuse votcă, de parcă toată planeta o apăsa, o ţintuia.

Când s-a terminat melodia, fata a smuls căştile şi le-a lăsat să-i atârne în jurul gâtului.

– Tu erai ăsta? a întrebat ea. Tu cântai?

Bărbatul părea încântat.

– Fată, nu sunt eu. E Charlie.

– Cine?

– Charlie. Charles Manson. Nu-l ştii pe Charlie?

– E cântăreţ?

– A fost. Până a omorât o groază de oameni în Benedict Canyon.

Fata l-a săgetat cu privirea.

– Vrei să mă sperii?

– Niciodată, a spus el. I-a pus mâinile pe umeri. Charlie a fost cântăreţ şi putea să ajungă vedetă. Toate fetele îl idolatrizau. Îl iubeau mai mult decât îl iubeşti tu pe Axl şi le iubea şi el. Îl urmau peste tot, Mary, Susan, Linda şi celelalte. Dar apoi au ucis-o pe femeia aia, pe copilul ei şi multe alte persoane, iar acum e la închisoare, la fel şi ele, s-a împrăştiat toată

familia, dar niciodată nu au încetat să se iubească, nici măcar un minut, nici măcar o zi și ăsta e subiectul cântecelor.

– E o chestie cam smintită, a spus ea și s-a îndepărtat de el. Nu știu ce spui, dar ar fi bine să pleci.

– Dar ți-a plăcut melodia, a spus el. Vocea lui era ca de copil, aproape imploratoare. Știam că o să-ți placă. De-aia ți-am adus-o.

– Nu știam că o cântă un ucigaș!

– Îmi pare rău, a spus el. Ai dreptate. N-ar fi trebuit să-ți spun de Charlie. N-am vrut să te sperii, jur.

Fata l-a privit nedumerită. Vedea că bărbatul avea brațele bronzate și puternice, cu fire de păr negre și răsucite, dar avea genele de altă culoare – auriu-roșcate, ca ale lui Axl.

– Pot să-ți împrumut caseta dacă vrei, a spus el în timp ce se ridica să plece. Ascultă toate piesele. Cred că cea mai tare e „Look at Your Game, Girl“, dar mie îmi plac și „Cease to Exist“ și „Sick City“. Poate o să fii de acord cu mine. Sau poate că nu. E în regulă. De fapt, toate piesele sunt extraordinare.

Bărbatul a deschis casetofonul, a pus caseta înapoi în carcasă, apoi i-a dat-o privind în pământ, de parcă îi era jenă să o privească în față.

Fata a luat caseta și a băgat-o în geantă.

– Mersi, a spus ea.

– O s-o asculți?

– Sigur.

– Excelent! Poate reușești să găsești un casetofon pe undeva. Ți l-aș da pe ăsta dacă aș putea, dar nu pot. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Găsesc eu o soluție.

Credea că se pregătește să plece, dar atunci s-a aplecat deasupra ei și i-a pus mâinile pe față. Avea mâinile uriașe și calde și i-a dat senzația că are o față micuță, ca de păpușă. Credea că o s-o sărute, dar i-a trecut degetul mare pe buze. Le-a deschis și degetul lui i s-a strecurat printre ele. I-a simțit crestăturile aspre de pe vârful degetului plimbându-i-se pe limbă și i-a simțit gustul acru al murdăriei de sub unghie. Și a spus:

– Desigur, o să trebuiască să mi-o dai înapoi. Caseta, vreau să zic. Mi-o dai înapoi, nu? Promiţi?

Răspunsul i-a fost înăbuşit de mâna lui.

– Când? a întrebat el. În seara asta?

Fata a clătinat din cap. El şi-a luat degetul, iar fata a văzut că îi lucea saliva ei pe deget.

– Nu pot! a spus ea cu răsuflarea tăiată. Nu pot în seara asta.

– De ce?

– Prietena mea... dorm la prietena mea. Trebuie să mă duc.

El a râs de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.

– Mă doare în cur de prietena ta, a spus el. Vino să ne întâlnim după ce asculţi caseta şi spune-mi care e preferata ta.

– Ţi-am spus, nu pot!

– Fata mea, a spus el şi i-a ciufulit părul. Cum să nu poţi? Să zicem ora zece? Sau mai bine la miezul nopţii?

– Nu vin aici la miezul nopţii. Am doişpe ani! Eşti nebun?

– Atunci rămâne aşa, la miezul nopţii, a spus el apucând-o de sub bărbie. Pe curând!

Sigur că nu avea de gând să se ducă să se întâlnească cu un necunoscut slinos în parc la miezul nopţii. Povestea asta era idioată; era o idioţenie că o lua măcar în calcul. Nu putea să nu se gândească la el ca la Charlie, deşi ştia că nu-l chema aşa, şi se tot gândea la degetul lui Charlie, cât de osos şi de murdar fusese, cum unghia lui îi zgâriase partea buretoasă unde gâtlejul i se întâlnea cu cerul gurii. Se tot ducea la baie să deschidă gura larg, să se asigure că nu sângerează. Ar fi trebuit să-l muşte. Ar fi trebuit să-i reteze cu dinţii degetul ăla oribil, să ţipe, să-i smulgă mâna din gura ei şi să nu mai rămână decât cu un ciot însângerat din care ţâşnea sânge peste tot pe terenul de joacă.

Bineînțeles că nu avea de gând să se întâlnească cu groaznicul și înfiorătorul acela de Charlie în parc la miezul nopții, și totuși, când au sunat-o prietenele din gașca ei să-i spună să aducă DVD-ul ei cu Bodyguard, a spus că până la urmă nu poate să vină, pentru că o durea stomacul.

*

Gândul de a-și asculta prietenele chicotind în timp ce-și îmbrățișează ursulețiși joacă „ușor ca un fulg, țeapăn ca o scândură“[3] îi făcea poftă să ia pe cineva la șuturi, dar o și durea oarecum stomacul. După aceea, s-a gândit că poate ar fi trebuit să se ducă, pentru că văzându-și mama, tatăl și pe fratele ei mai mic stând la masa din bucătărie și mâncând lasagna, s-a enervat și mai tare.

– Mamă, tată, a spus ea. Mă gândeam la ceva. A auzit vreunul dintre voi de Charles Manson?

Mama și tata auziseră de Charles Manson, dar nu voiau să vorbească despre el la masă. Jessica s-a gândit să le sune pe Courtney și pe Shannon, să vadă ce fac, dar apoi și le-a imaginat că vor să iasă pe furiș afară să fumeze și nu avea nici un chef să se ducă afară, noaptea, unde putea să dea de ea Charlie. Probabil că era mai bine dacă stătea acasă. Acasă era cel mai în siguranță, pentru că Charlie nu știa unde locuiește și, chiar dacă ar fi urmărit-o până acasă la un moment dat, lucru pe care aproape sigur nu-l făcuse, aveau un sistem de securitate de cel mai înalt nivel, pe care îl instalase tatăl ei când s-au mutat, să nu mai pomenească de câinele lor, Bosco, care era ciobănesc german metis și nu suporta nici un om pe care nu-l știa de când era pui. Era în siguranță. Era bine. Nu avea nici cel mai mic gând să se întâlnească cu Charlie în parc la miezul nopții și era foarte bine.

*

După cină, mama ei a pus un film, iar când a trecut de ora zece, Jessica s-a gândit când l-a văzut prima oară pe Charlie, cum crezuse ea că era skater, la toate întrebările pe care i le pusese despre albumul celor de la Guns N' Roses și cât îi plăcuse lui muzica. S-a gândit cum se legănase pe melodia pe care i-o pusese, apăsând pe căștile din urechi, și cum se simțise ea în acele secunde în care întâi îi atinsese fața, și ce ochi albaștri avea. Jessica s-a gândit la caseta care încă zăcea pe fundul ghiozdanului ei și s-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar veni să i-o ia. S-a gândit ce s-ar întâmpla dacă s-ar duce în parc, să-i dea caseta înapoi, să-i spună care e piesa ei preferată și să-l lase s-o ducă unde vrea el.

Mama, tatăl și fratele ei au adormit pe canapea înainte să se termine filmul. Nu era un lucru care să se întâmple rar la ei acasă când vedeau un film și de regulă pe ea o enerva la culme, dar în noaptea asta simțea că îi vine să plângă. S-a uitat la mama ei, cu tunsoarea ei ridicolă, ciufulită, care îi dădea aerul unei păsări bătrâne și speriate, la tatăl ei, care sforăia pe sub mustață, și la fratele ei cu pijamalele cu Țestoasele Ninja. Ce-ar zice dacă ar afla că a abordat-o un tip cu un aer periculos, un tip care îi băgase degetul murdar în gură și considera crimele lui Manson cel mai tare lucru? Mama și tatăl ei s-ar supăra foarte tare. Le-ar fi atât de frică. Gândul ăsta i-a dat curaj, iar când s-a terminat filmul, în loc să-i trezească și să le spună să se ducă odată la culcare, a mers în camera ei, și-a luat perna și pătura și s-a dus înapoi pe canapea. Și-a vegheat mama, tatăl, fratele și pe ea însăși până a trecut cu bine de miezul nopții, iar când ceasul și-a terminat bătăile, și-a tras pătura până la bărbie și și-a încheiat veghea spunându-și: „Să te fut, Charlie, să te fut, să te fut, să te fut".

În noaptea următoare, familia ei urmărea știrile când s-a difuzat prima știre, despre fetița de vârsta Jessicăi, cu părul și pistruii ca ale ei, care fusese răpită din dormitor pe când dormea la o prietenă de un bărbat cu un cuțit, un bărbat a cărui față din afișul cu „căutat de poliție" îi era teribil de cunoscută.

Le-a luat vreo oră părinților Jessicăi să scoată totul de la ea și să facă diferența dintre detaliile relevante și hohotele isterice printre care vorbea despre Axl Rose și Charles Manson, dar când în final au înțeles

ce încerca să le spună despre „bărbat“, „parc“ și „dormit la prietenă“, au sunat la poliție. Le-a mai luat două ore să prindă pe cineva de la secție, pentru că răpirea lui Polly devenea rapid una din cele mai grave infracțiuni care avuseseră loc vreodată în Sonoma County și deja îi invadaseră apelurile drogaților, ale celor puși pe farse, ale reporterilor și ale mediilor.

Patruzeci și opt de ore mai târziu, pe Jessica au vizitat-o acasă două polițiste, iar cu prilejul acestei discuții, poliția a aflat, printre altele, că Jessica nu știa numele adevărat al vagabondului, că acesta îi dăduse o casetă, pe care o atinsese cu mâinile lui murdare, că pusese caseta aia într-o carcasă și i-o dăduse, iar caseta încă era pe fundul ghiozdanului ei. S-au dus la mașina de poliție, și-au luat mănușile albe, cleștii și punga pentru probe, apoi i-au luat caseta, i-au mulțumit cu seriozitate și le-au spus părinților că vor lua din nou legătura cu ei în curând.

Au trecut câteva luni, în care peste patru mii de oameni au scotocit fiecare centimetru din Sonoma County și au strigat-o pe Polly, iar o versiune alb-negru a fotografiei ei de la școală fusese lipită pe fiecare zid, copac și stâlp de telefon din statul California. Pentru scurt timp, se părea că toată țara nu mai avea alt subiect de discuție decât despre ce i se întâmplase lui Polly, iar Jessica era sigură că, în curând, poliția avea să vină iar și să-i confirme vinovăția, s-o dea în vileag lumii întregi ca fiind fata care se întâlnise prima cu răpitorul și astfel atrăsese răul. Dar, când poliția a găsit-o în sfârșit pe Polly într-o groapă puțin adâncă de lângă autostrada 101, s-a dovedit că bărbatul care o ucisese era un bătrân a cărui asemănare cu Charlie din afiș fusese numai o festă pe care i-o jucase imaginația sau lumina.

Aproape un an mai târziu, acasă la Jessica a sosit un plic galben, pe care era trecută la expeditor adresa secției de poliție din Petaluma. Deși Jessica era sigură că în plic era caseta pe care i-o dăduse Charlie, părinții l-au luat înainte să apuce ea să se uite și nu a mai văzut niciodată nici caseta, nici plicul.

Când a împlinit paisprezece ani, Jessica a înțeles că se înșelase, că Charlie nu se dusese după ea și nu o luase pe Polly în locul ei, că momentul în care se petrecuseră cele două evenimente nu fusese decât o coincidență. Totuși, tot restul copilăriei care îi mai rămăsese, a continuat să creadă că existase o legătură între ceea ce i se întâmplase

lui Polly și ceea ce i se întâmplase ei – dacă nu practic, atunci printr-o forță gravitațională care acționa în adâncul lucrurilor.

După ce s-a dus la facultate, Jessica a început să creadă că acest impuls din copilărie de a vedea o legătură între experiența ei și a lui Polly venise dintr-un egoism copilăresc, din pornirea de a se considera pe sine centrul în jurul căruia gravita întreg universul. După cum credea Jessica atunci, bărbatul care o ucisese pe Polly era o supernovă, o forță uriașă și distrugătoare a răului, în timp ce Charlie era o stea pitică nesemnificativă. Din perspectiva ei de copil, obiectul mic și apropiat și obiectul uriaș și îndepărtat se poate să fi părut, pentru scurt timp, la fel de luminoase, dar era o păcăleală, o iluzie optică, nimic mai mult.

În cele din urmă, și-a spus Jessica sieși, scăpase ieftin. În fond, singurul rău pe care i-l făcuse Charlie era o mică zgârietură din gât, care poate fusese reală sau o închipuire. În comparație cu ce i se întâmplase lui Polly – în comparație cu infinitatea de lucruri rele care se petreceau în univers –, confruntarea ei cu răul era doar o gămălie de lumină, aproape imperceptibilă pe fundalul constelațiilor învolburate formate din alte stele, mult mai luminoase.

Și totuși, la mult timp după ce s-a căsătorit, a făcut și ea copii și s-a mutat din California, departe, Jessica tot adormea greu, târziu după miezul nopții. În timp ce fiicele ei gemene dormeau liniștite în dormitorul de lângă al ei, ea stătea la fereastră, privea noaptea întinsă, cumplită, străpunsă de lumină și se surprindea întrebându-se dacă Charlie mai era în parc și o aștepta să vină.

SardeleLE

E prima oară când Marla stă la un pahar de vin cu mamele după Incident. Tilly se joacă afară cu celelalte fetițe, se pare că au uitat de jignirea aceea, iar Marla își drege suferința cu un merlot. Simte cum o zgârie, cum îi râcâie furia înțepenită în locul unde se întâlnesc cele două părți ale coșului pieptului.

– Ce tare ne bucurăm că ai venit cu Tilly în după-amiaza asta! spune Carol, cuprinzându-și cu ambele mâini paharul de vin brăzdat de dâre.

Are unghiile scurte și boante, tăiate din carne.

– Mi-a fost dor de voi, fetelor, spune Marla. Serios.

– Ah, sigur, sigur, spune Babs, cu ochii lăcrimoși și roșii. Dar înțelegem toate de ce a trebuit să-ți iei o pauză.

Urmează un moment de liniște, în care recunosc toate cu tristețe gravitatea Incidentului.

– Doamne, ce târfe nenorocite! exclamă Kezia într-un final. Jur că, dacă n-aș fi scos căpățâna aia cât o minge de baschet a lui Mitzi din mine, o omoram pentru ce i-a făcut lui Tilly. Leagănă paharul spre Carol, care are o fiică adoptivă. Să mă ierți că zic așa.

– Ideea e că ne pare foarte rău, spune Babs tamponându-și ochii cu mâneca de in cu falduri. Am avut coșmaruri pe tema asta. Toate am avut.

– Ce drăguțe sunteți, spune Marla.

Și pe ea a chinuit-o un vis repetitiv – Tilly pe un câmp galben, se răsucea, plângea și se trăgea de păr. Marla nu apare în vis; este doar un aparat de filmat care se retrage și dă la iveală o întindere pustie: câmpul, țara, continentul, planeta pe care nu mai e nimic, doar Tilly, singură, singură, singură.

– Cum te descurci cu toate, dragă? întreabă Carol.

Bună întrebare, iar răspunsul este: nu prea bine. În haosul care a urmat după Incident, după ce discuțiile, argumentele, urletele și scuturatul nu au reușit s-o facă pe Tilly să se oprească din plâns, Carol – Carol

pacifista, posesoarea permisului pentru consumul de marijuana în scop medicinal, femeia mămoasă – o plesnise pe Tilly peste față. Forța loviturii îi aruncase cât colo lui Tilly ochelarii de pe nas, iar Marla, care nu și-a lovit niciodată fiica, nici măcar nu s-a gândit vreodată la așa ceva, a dus o mână la gură să-și înăbușe un nechezat. Unele dintre aspectele mai complicate ale calității de părinte sunt imposibil de anticipat până nu te lovești de ele. Descoperirea faptului că, în anumite împrejurări, tu râzi necontrolat atunci când cineva îți plesnește fiica s-a dovedit un articol nou și deloc bine-venit pe listă.

– Tilly pare în regulă și asta contează, spune Marla când își dă seama că a stat cu privirea în gol. Dacă ea a acceptat situația, ar trebui s-o accept și eu. Înțelegeți?

– Copiii au puterea să-și revină, spune Babs și toate femeile dau din cap.

Vax, se gândește Marla. Poate că unii au puterea asta. Dar oare o au toți? Tilly o avea-o? Puterea de a-și reveni – capacitatea de a înlătura suferința – e un lucru pe care Marla însăși l-a dobândit numai intermitent și imperfect cu timpul. Micile nefericiri ale fragedei copilării sunt unele din amintirile ei cele mai vii, chiar și acum.

– Presupun că, până la urmă, Matilda ta s-a dovedit a fi o ticăloasă tare ca o nucă, spune Kezia. Mitzi zice că au început să joace un joc în autobuz?

Marla cedează tentației cu care se luptă de zece minute să se uite pe fereastră afară, unde sunt adunate fetele. Stau împrăștiate unele peste altele în lumina soarelui, un amestec pastel de benzi cu picățele, șosete cu volănaș, păr strălucitor.

– Nu cred că se joacă jocul ăla în autobuz, nu? spune Marla. Numai îl pun la cale? Sau vorbesc despre el? Nu știu detalii. Tilly l-a luat de la taică-său.

– La cum vorbești, parcă ar fi o boală venerică! spune Babs și, în timp ce toată lumea înțelege implicațiile dezgustătoare ale glumei, pe peluză se vede puțină mișcare.

– Ah, face Marla. Cred că încep.

Se duce la fereastră și-și lasă paharul de vin cu zgomot în chiuveta goală. Este trecut de cinci, iar aerul după-amiezii târzii a devenit liniștitor, auriu și domol. Pe peluza abia tunsă, toate fetele se ridică și se curăță pe genunchi și mâini de firele de iarbă.

*

– Îmi pare rău că mă crezi prostuță, Till-Bill, spune Marla. Dar ai putea să explici altfel? Ce vrei să spui cu „invers decât de-a v-ați ascunselea“?

În oglinda retrovizoare, Marla o vede pe Tilly zvâcnind din picioare, ca o broască electrocutată.

– Nu știu cum să mai spun. E ca de-a v-aţi ascunselea! Dar invers! Înțelegi?

Marla scrâșnește din dinți și numără de la cinci înapoi.

– Nu, nu înțeleg, puiule. Adică nu se ascunde nimeni? Sau nu cauți pe nimeni?

– Te rog, nu mă mai pune să explic, te rog!

Tilly își smulge la propriu părul de supărare: are două șuvițe groase răsucite pe după degete și trage tare de ele în lateral, de parcă ar avea aripi. Trichotillomania, așa etichetase psihologul lor comportamentul. Marla a fost învățată să nu facă prea mare caz de el, ci să treacă discret la alt subiect.

– Bun, spune ea. Luna viitoare e ziua ta! Te bucuri?

– Vreau să dau petrecerea acasă la tata, spune Tilly.

Începe să bată un staccato cu picioarele în spatele scaunului Marlei.

– Să vedem ce se poate face, fetițo, îi spune Marla accelerând și trecând fulgerător pe lumina galbenă a semaforului.

Tilly are un secret.

Marla își enumeră în minte dovezile: strălucirea absentă, ca de pește, din ochii cafenii ai lui Tilly. Stupizenia râsului ei. Felul în care trece de la

logoree la tăcere încăpățânată ori de câte ori o întreabă Marla de un anumit joc.

Marla nu e singura care are bănuieli: toate mamele sunt dezgustate de felul în care au început să se poarte fiicele lor. Jocul le-a prins pe toate într-o plasă de SMS-uri neîncetate, schimburi de bilețele, mesaje instantanee. „Despre ce Dumnezeu trăncănesc atâta?“ a întrebat-o Babs pe Marla la telefon. Pare o întrebare stupidă, pentru că experiența a învățat-o pe Marla că fetițele de zece ani pot să discute nonstop despre orice, la infinit. Dar și Marlei îi e greu să înțeleagă fervoarea pe care le-a declanșat-o jocul.

Ancheta colectivă a mamelor a dus la identificarea numelui jocului, Sardelele, și la regulile lui generale, care sunt inofensive din câte își dau ele seama. Totuși felul în care se poartă Tilly îi amintește Marlei de săptămâna în care fiica ei a descoperit ce se întâmplă dacă scrie „sâni“ în motorul de căutare de pe computerul familiei – de felul excesiv de energic în care se grăbește să se ducă în camera de jocuri după școală, de unde strigă cu o voce tremurată, siropoasă: „Ah, nimic!“ ori de câte ori Marla o întreabă ce meșterește acolo.

Marla prefera să dea vina pe celelalte fete – micii monștri siniștri, cu apucături mafiote –, dar de fapt Tilly pare să fie liderul găștii. Și ăsta e un lucru ciudat, pentru că Tilly a fost mereu exclusă oarecum, fie o sâcâiau, fie o ignorau. Deși toate celelalte mame sunt prea politicoase ca s-o spună, tocmai aparenta capacitate a jocului de a o scoate pe Tilly de pe poziția de la baza ierarhiei sociale este în mare măsură motivul pentru care sunt reticente. „E nefiresc“, se gândește Marla ca prin ceață într-o noapte, chiar înainte să adoarmă.

Se întâmplă ceva nefiresc.

Tatăl lui Tilly este de acord să găzduiască petrecerea, ceea ce înseamnă că a acceptat să le pună la dispoziție locuința lui, cât timp Marla se ocupă de organizare și este la cârmă. Dar nu a fost de acord cu cererea Marlei ca iubita care locuiește cu el să părăsească incinta în după-amiaza cu pricina și, de aceea, ca să respecte dorința lui Tilly pentru ziua ei de naștere, Marla va trebui să stea patru ore în șir să le dea mici cadouri celor prezenți la petrecere alături de fata de douăzeci și trei de ani pe care a prins-o o dată că se fute cu bărbatul ei pe canapeaua din camera de zi a familiei.

Oare lucrul ăsta îi dă Marlei o stare de nervozitate? Se neliniștește când se gândește la refuzul lui Tilly de a face cea mai mică aluzie la ce ar vrea să se joace la petrecere, în afară de Sardelele?

„Ce fel de tort vrei la petrecere, Tilly? De ciocolată? Căpșune? Bombonele colorate?“

„Mi-e indiferent.“

„În afară de fetele din cartier, mai vrei să inviți pe cineva anume?“

„Nu prea.“

„Să fie pe vreo temă anul ăsta? Poate piraţii? Sau clovnii?“

„Nț, e o prostie.“

„Ce fel de jocuri vrei să jucăm?“

„Nu e logic? Sardelele.“

„Bun, sigur, dar ce altceva? Vrei o piñata? «Vânătoarea de obiecte»? «Ia steagul»?“

„MAMĂ, VREI SĂ TERMINI CU PROSTIILE? AM ZIS SARDELELE.“

Da, pe Marla o irită. De fapt, da, chiar o irită.

Celelalte mame vor fi prezente și ele la petrecere, iar la început Marla se bucură că va avea parte de sprijinul lor. Soldații ei îi vor depăși numeric pe cei ai inamicului! Nu va trebui să intre singură în cușca leului! Dar, în dimineața zilei de naștere a lui Tilly, Marla zace tristă în pat și regretă că le-a spus să vină.

După ce i-a prins pe Steve și pe iubițica lui în flagrant delict, Marla plănuise zeci de moduri în care să se răzbune – să înlocuiască lubrifiantul din sertarul din dormitorul iubitei cu superglue, s-o lege și să-i tatueze TÂRFĂ pe față. Totuși, din cine știe ce motiv, zi de zi și picătură cu picătură, toată furia ei neînfricată se redusese la asta: va sta o zi întreagă cu un zâmbet înțepenit pe buze, înăbușindu-și mânia, în timp ce dușmana ei de moarte va păși victorioasă – neumilită, fără superglue, netatuată. Cum de a permis Marla așa ceva? Cum de s-a resemnat astfel cu înfrângerea?

Alarma de pe telefon începe să ciripească, iar Marla îl bagă sub pernă ca să-i închidă gura. După un minut, Tilly vine în dormitor sărind de pe un picior pe altul, cu un flamingo care își aranjează penele pe rochia roz-aprins de petrecere.

– Mamă! spune ea dulce. Mamă, somnoroaso! Ți-am spus că vreau vafe de ziua mea! Ai uitat?

Prima oară când Marla o lăsase pe Tilly la noua locuință a lui Steve, i se făcuse greață: casa colonială uriașă era genul de casă pe care merita s-o cumperi numai dacă aveai de gând s-o umpli cu copii într-o zi. Dar trebuie să recunoască faptul că e locul perfect pentru o zi de naștere – tavane înalte, plină de cămăruțe ciudate și înconjurată de o peluză verde și netedă care se prăvălește în josul unui deal spre o pădure neîngrijită, plină de tufăriș. Parchează mașina și ridică portbagajul, scoate gențile cu cele necesare la petrecere, în timp ce Tilly dă fuga pe alee la tatăl ei.

Planul de supraviețuire al Marlei pentru ziua de azi presupune să se poarte ca și când Iubita nici n-ar exista. Face acrobații conversaționale complexe ca să evite să-i pomenească numele, nu se uită nici o clipă direct la Iubită, ci își pironește privirea puțin mai la stânga de fața ei. (De asemenea, are un tubuleț cu superglue în buzunar. Superglue care are o consistență frapant de asemănătoare cu marca de lubrifiant cu arome a lui Steve. Probabil n-o să-l folosească. Aproape sigur nu. Totuși.)

Marla se ocupă singură de decorare – după o încercare fără prea mare tragere de inimă de a întinde un banner cu „La mulți ani!“ pe deasupra ușii, Tilly dispare în pădure. Nu se întoarce decât după ce au sosit primii invitați, cu gambele albe împroșcate cu noroi.

*

La insistența sărbătoritei, întâi deschid cadourile. Tilly stă turcește pe canapea și intră ca un robot în mormanul de cadouri, rupând ambalajul

lucios bucățele-bucățele și aruncând fiecare jucărie într-o grămadă la picioare. Marla îi amintește:

– Spune „mulţumesc“, Tilly, iar Tilly repetă: „Mulţumesc, Tilly“ cu o voce monotonă, stridentă.

Apoi urmează tortul și înghețata. Cu o noapte înainte, dornică să se retragă mai repede în adăpostul ei improvizat cu vin și Netflix, Marla nu așteptase destul să se răcească tortul. Prin urmare, glazura la cutie pe care a întins-o peste tortul Duncan Hines cu cremă s-a topit, făcând ca „La mulți ani, Tilly“, scris cu albastru, să devină șters și ilizibil. Încercarea de a face scrisul un vârtej artistic marmorat cu tăișul unui cuţit l-a stricat și mai mult.

Marla e în bucătărie, contemplă dezastrul pe care l-a făcut când din spatele ei vine cineva și o pereche de mâini cu unghii scurte i se prind în jurul taliei.

– Bună, dragă, spune Carol. Băștinașii încep să nu mai aibă răbdare. Cum merge?

– Uită-te și tu! strigă Marla, gata să-i înfigă lui Carol în ochi cuțitul de unt acoperit cu glazură întărită. E dezastru!

– Hai că nu e chiar așa de rău, spune Carol. Apoi se oprește. Sincer, nu e nici prea bine. Dar Tilly n-are încotro. Și uite, în drum spre încoace m-am oprit la cumpărături, spune Carol. Am fost inspirată. Deschide o sacoșă mare din pânză cu Whole Foods și pune o cutie cu glazură de ciocolată neagră pe blatul din bucătărie.

Marla ia în calcul posibilitatea și se afundă și mai adânc în disperare. Ce pizda mă-sii?

– Uite, spune Carol luându-i cuțitul Marlei și desfăcând cutia. Putem să... nu?

Marla încuviințează din cap. Din camera cealaltă, se aude Tilly urlând: „Nu mai pune mâna pe ea! E a mea!“, dar Marla nu are putere să rezolve problema. Deocamdată.

– Mă ocup eu, spune ea și ia cuțitul înapoi de la Carol. Te duci tu să vezi de ce se isterizează așa?

După ce trânteşte încă un strat de glazură, Marla înfige unsprezece lumânări obişnuite pe marginea tortului. În mijloc, să-i poarte noroc, bagă şi ultima lumânare – o jucărie nouă pe care a găsit-o în coşul cu chilipiruri de la magazinul alimentar. Lumânarea are forma unui boboc mare cu petale galbene, iar când Marla duce bricheta la fitil, acesta se desface smucit şi începe să se răsucească.

– Bun! strigă ea. Vine tortul!

Ridică tortul pe platou cu amândouă mâinile şi iese cu spatele pe uşa de la bucătărie.

Oaspeţii s-au adunat în jurul mesei, toţi cu coifuri sărbătoreşti, mai puţin Tilly, care are un papion argintiu cu picăţele în creştetul capului. Când intră Marla cu tortul, lumânarea cea nouă şuieră şi aruncă scântei ca un mic foc de artificii; uluită, Tilly îşi lipeşte mâinile de faţă.

– Ce frumos! strigă ea.

Oaspeţii încep să cânte „Mulţi ani trăiască!“, moment în care lumânarea cea nouă începe să ciripească notele unei melodii necunoscute. Toată lumea se opreşte, nedumerită, în timp ce lumânarea lălăie mai departe – da-da-di-di-da-da – până când, în sfârşit, Kezia urlă: „Laaa muuulţi aaani!“ şi cu toţii acoperă melodia cântată de lumânare.

Când termină, Tilly suflă în lumânările obişnuite cu un şşş exploziv, împroşcând numai puţină salivă, dar, oricât ar sufla, lumânarea cea nouă nu se stinge şi nici nu încetează cu melodia aceea enervantă, aşa că, în cele din urmă, ca tortul să nu fie înecat complet în saliva lui Tilly, Marla o duce înapoi în bucătărie şi o ţine sub robinet, ceea ce stinge flacăra, dar nu-i închide gura. O aruncă pe podea şi calcă pe ea, dar a dracului lumânare nu se lasă în ruptul capului şi, chiar şi după ce o bagă adânc în gunoiul din bucătărie, tot o mai aude clopoţind slab, cu încăpăţânare – da-da-di-di-da-da!

– Mamă, spune Tilly când se întoarce Marla în sufragerie. Dacă nu am stins lumânarea care aduce noroc, mi se mai îndeplineşte dorinţa?

– Eu cred că da, spune Marla. Chestia aia era o porcărie.

– Bun, spune Tilly. Își terciuiește înghețata pe tort cu furculița și ia o înghițitură uriașă. Vrei să știi o treabă?

– Sigur, draga mea, spune Marla cu gândul aiurea.

Steve îi gângurește Iubitei, o leagănă pe genunchi și o mângâie pe părul creț. Dacă încep să se giugiulească, Marla jură pe tot ce are mai sfânt că îi înfige Iubitei cuțitul pentru tort în gât.

– Cred că o să-ți placă ce mi-am dorit, mamă. Tilly își suge glazura de pe degete, se foiește veselă și adaugă: Mi-am dorit ceva rău.

Iată care sunt regulile jocului Sardelele, care se găsește în orice carte cu jocuri pentru copii: Toată lumea închide ochii, mai puțin o persoană, cel care se ascunde. În timp ce toți ceilalți numără descrescător de la o sută, cel care se ascunde se duce și se pitește. După ce termină de numărat, primul care îl găsește se ascunde alături de el. Următorul care îl găsește se ascunde alături de cei doi. Și așa mai departe, până când toți, mai puțin o persoană, se înghesuie în aceeași ascunzătoare, ca sardelele.

Aici intervin regulile speciale ale lui Tilly ca pentru ziua ei de naștere:

Tilly poate să-l aleagă pe cel care se ascunde.

Nu ai voie să te ascunzi în casă.

Trebuie să se joace toată lumea.

Tilly conduce oaspeții afară, urcă pe un scaun pliant și îi privește. Marla se gândește că se poartă cu superioritatea binevoitoare a unei regine.

– Acum îl aleg pe cel care se ascunde, spune ea. Ridică degetul și-l plimbă cu un aer visător pe față. Degetul i se leagănă puțin deasupra Keziei, a lui Carol și a lui Steve. Apoi îi zvâcnește și coboară. Tu, decretează ea, arătând-o pe Iubită. Asta înseamnă că trebuie să te duci să te ascunzi.

Toată lumea pleacă capul în timp ce Tilly numără descrescător de la o sută. Printre gene, Marla o vede pe Iubită cum stă înmărmurită,

panicată, până când numărătoarea ajunge la optzeci, moment în care o ia la fugă pe deal.

– 3, 2, 1 VENIIIM! strigă Tilly și toată lumea se răspândește.

Marla se furișează pe după verandă. Odată ce e sigură că nu o vede nimeni, intră aplecată pe ușa din spate înapoi în casă. Scuze, Till-Bill, dar nu vrea să riște să fie nevoită să se ghemuiască lângă Iubită în vreo văgăună murdară din pădure. (De asemenea, profită să se furișeze prin casă. Și să caute. Și să înlocuiască. E o farsă. O glumă nevinovată. E doar o mică răzbunare dulce-lipicioasă.)

Steve nu e mare amator de vin, dar probabil că Iubita este, pentru că în cursul expediției, Marla descoperă un dulap plin cu matrafox de trei dolari bucata. Ia o sticlă de Sauvignon Blanc cu capac cu filet, se gândește să caute cuburi de gheață și se gândește că îi e suficient de lene încât să-l bea cald. Odată ce termină de explorat, își aruncă pantofii, ridică picioarele și se instalează pe canapea cu ce a mai rămas din tort.

Marla este la jumătatea sticlei de vin când ridică privirea și-și vede fiica în pragul ușii. Lui Tilly îi atârnă brațele pe lângă corp și soarele după-amiezii i se reflectă din ochelari, ceea ce le dă o opacitate stranie.

– Doamne, Till, m-ai speriat! strigă Marla. De cât timp stai acolo?

– Ce faci aici, mamă? întreabă Tilly. N-ai auzit când am spus că trebuie să se joace toată lumea?

– Ba da. Scuză-mă. Vin într-o clipă. Voiam... un pic de pauză.

Tilly se afundă și mai mult în cameră târșâindu-și picioarele, cu un aer năuc pe față. O prinde pe Marla de mână și se lipește cu fruntea umedă de gâtul ei.

– Mamă, spune ea. Mă gândeam la un lucru. Ție îți plac Layla, Mitzi și Francine?

Hipnotizată de senzația degetelor reci ale lui Tilly care îi desenează cerculețe în palmă, Marlei îi vine să spună: „Cine-s astea?“ înainte să revină cu picioarele pe pământ.

– Sincer, Tilly, nu prea. Știu că sunt prietenele tale, dar sunt cam gregare.

– Ce înseamnă „gregare“?

– Că nu le dezlipești una de alta. Cred că sunt cam răutăcioase.

– Dar mamele lor îți plac?

Marla oftează și își trage mâna, apoi își umezește degetul mare ca să șteargă o bucățică de glazură de ciocolată de pe bărbia lui Tilly.

– Nu știu, cred că sunt OK. Nu e nimic aiurea la ele. Dar, dacă ar trebui să aleg acum, presupun că aș zice că nu-mi plac.

– Iar tata și... Înainte ca Marla să apuce să spună ceva, Tilly răspunde în locul ei: Știu. Îi urăști, nu-i așa?

Nasul de adult al lui Tilly – nasul lui Steve – i-a poposit pe față de câteva luni, măturându-i toate celelalte trăsături. Are urme grăsoase de acnee la rădăcina părului de pe frunte și pe gât i-a apărut o aluniță maro, umflată. Transpiră de nu se mai cunoaște nimic din deodorant la jumătatea după-amiezii, nici măcar din cel pentru sportivi luat de la farmacie și pe care Marla i l-a pus săptămâna trecută, fără nici un comentariu, pe pat. În momente aleatorii din zi, respirația îi capătă un miros umed, de carne, și Marla se trezește că deschide fereastra la mașină fără o vorbă. Sânii par să înceapă să-i crească în ritmuri puțin diferite, așa că nici una dintre bustierele pe care i le cumpără Marla nu i se potrivește niciodată. Cu cât Tilly pășește mai mult, șontâcăind, spre înfricoșătoarea adolescență, cu atât se încăpățânează să se poarte ca un copil, care încearcă să recapete o drăgălășenie pe care nu a avut-o niciodată. Exasperanta Tilly, cea plină de ticuri, înfometată de dragoste; iubita Tilly, care în ciuda eforturilor Marlei de a o proteja, uneori pare nu numai menită, ci hotărâtă să se lase sfâșiată de dinții ascuțiți ai lumii.

Marla știe cam ce ar trebui să spună – „Sigur că nu, draga mea“ sau „«A urî» nu e un cuvânt prea frumos“ sau „O să-l iubesc mereu pe tatăl tău pentru că mi te-a dăruit pe tine“, dar toate platitudinile care se impun i se zbârcesc pe limbă. Așa că, în schimb, nu spune nimic și Tilly încuviințează din cap.

– Dai de multe ori chix, și totuși ești o mamă bună, spune ea.

O îmbrățișează pătimaș pe Marla, îi trântește un sărut umed direct în ureche și ia o bucată de prăjitură cu mâna.

– Tilly, o strigă Marla în timp ce fiica ei iese din cameră.

– Da.

– Ce ți-ai dorit mai devreme?

Zâmbetul garnisit cu tort lucește drăgăstos.

– Mamă, o să vezi destul de curând.

E vremea ca Tilly să-și vadă de urzelile ei. Iar Marla să-și vadă de vinul ei. În schimb, închipuie-ți că ești Iubita. Ești aici, la ziua de naștere a fiicei iubitului tău. A cărei gazdă este mama fiicei iubitului tău. La care participă prietenele mamei fiicei iubitului tău. Care defilează toate prin casa ta, hotărâte să arate că nu te înghit. Și e casa ta! Nu se poate spune că ai venit neinvitată la petrecere. Aici locuiești! Iar mama refuză să-ți spună pe nume sau să te privească direct. Iubitul tău, jenat, se ferește de atingerea ta. Iar fiica lui îți înfige degetul în față. „Tu. Tu te ascunzi." Cum să nu-ți sune aceste cuvinte ca o acuză? Cum să nu te simți, în timp ce cobori dealul în fugă și împiedicat cu espadrilele, măcar un pic ca o pradă?

Dacă te ascunzi prea bine, îți prelungești suferința. Numai când se termină jocul se încheie petrecerea. Dar dacă te ascunzi prea prost – te ghemuiești sub masa de picnic, te faci mică după primul copac mare pe care îl vezi –, nu-ți joci bine rolul primit. „Tu ești Cel care se ascunde. Asta înseamnă că trebuie să te duci să te ascunzi." Dacă te găsesc prea repede, o superi pe Tilly, îl dezamăgești pe Steve, le dai mamelor încă o scuză să te judece. Și de aceea pleci de pe peluza scăldată în lumina soarelui și pătrunzi în pădurea întunecoasă, tufărișul scund te zgârie pe glezne, rugii dezgoliți îți agață fusta.

Peste un deal și într-o altă vale, peste o albie mică, secată, printr-o deschizătură dintre copaci. Găsești un pâlc de buturugi destul de înalte ca să te poți ascunde în spatele lor, dacă te ghemuiești și duci genunchii la piept. Liniște. Cântec de păsărele. Miros de ace de pin strivite și de frunze putrede.

E liniște aici, îți spui. Îți asculți răsuflarea chinuită cum se îmblânzește, cum se potolește. Visezi la ce o să faci când se va termina petrecerea.

Aștepți să te găsească cineva.

Marla închide ochii și apoi îi deschide din nou, iar când îi deschide, se trezește în visul ei. Visul în care a dispărut toată lumea, mai puțin Tilly. Cât timp a trecut? O oră, o zi, o eră? E imposibil de spus. E pe înserat, atâta lucru știe. Soarele a explodat în flăcări roșii în depărtare, în pădure, și toate umbrele galopează frenetic. O beznă încâlcită, adâncă. Se lăbărţează în toate direcţiile.

Ferestrele înceţoșate ale casei au devenit mate ca ochelarii lui Tilly. Bannerul cu „La mulți ani!“ atârnă de ușă, ca o limbă scoasă. Marla se aventurează afară, unde sărbătorita, încununată cu o fundă argintie, stă în picioare – așteaptă? – plutește? – acolo unde peluza se învecinează cu pădurea.

„Sardelele“ este un joc în care trupurile se suprapun. Mâini vârâte în oasele șoldurilor, funduri trântite în poale. Ai între dinți părul cuiva; degetul cuiva ţi s-a înfipt în ureche. Al cui e piciorul ăsta? Cine a tras un vânt? Cine se mișcă? Cine vorbește? Nu te mai foi! Vezi că mi-ai înfipt piciorul în vintre! Scoate nasul de la subrațul meu! Nu-mi mai da cu cotul în sân, Francine! Cotul meu e foarte departe de sânul tău cretin, fraiero, e rotula Laylei. Nu e adevărat. Gura! Tăceți, fetelor, vine Tilly. Nu se poate, îmi iese mâna pe afară. Nu încăpem. E prea mare înghesuială! Nu, hai că putem. Veniți mai aproape. Mai aproape. Apropiați-vă până când fiecare părticică din voi se atinge de altcineva. Împingeți, striviți, turtiți, fărâmați și îndesați.

Tilly merge tacticoasă printre copaci, iar Marla o urmează, pașii îi sunt înăbușiți de stratul de ace de pin, de materia vegetală moale, descompusă. Buzele vaginale ale florii de papucul-doamnei trag cu ochiul din spatele unor tufe; o bucată de balon de cauciuc spart, cu un nod rotund ca un buric și roșu atârnă de creanga unui copac, iar leșul unei ciuperci strivite lucește trist, rece și palid.

Staţi puţin.

Înainte să înceapă să-i găsească.

Trebuie să mai știți un lucru.

Lumânarea norocoasă a lui Tilly chiar îndeplinește dorințe.

Le îndeplinește dorințe celor singuri. Celor stângaci. Celor jigniți. Celor rău-mirositori. Celor furioși, chinuiți, plini de ură, neputincioși. Fiicelor și mamelor. Mamelor și fiicelor. Marlelor și Tillylor. Tillylor și Marlelor. Tarlelor și Millylor, tamelor și marlilor. Miicelor și famelor. Marlylorșiarlelorșipăpușiciișirâsetelorșilillylorșialtele.

În pădure, lângă șanț, în beznă, împreună, mama și fiica, Tilly și Marla, nu aud nici un zgomot, doar vântul printre frunze, bătăile inimilor și răsuflarea.

Șșșt!

Ascultă.

Se aude zgomot de dorințe împlinite...

(Dorințe răutăcioase. Rele.)

Țipete. O groază de țipete...

Dar înăbușite. Ca și când ar urla cineva într-o pernă.

Sau poate în ceva un pic mai elastic.

Cum ar fi un balon de cauciuc.

Sau gumă de mestecat.

Sau piele.

Surpriză! Se pare că puțină magie aniversară poate face ca ura să fie captată ca o rază de soare. Ura poate fi amplificată, refractată, ațintită. Iar un grup de invitați la petrecere înghesuiți unii în alții ca furnicile pe un trotuar (ca sardelele în cutie) se trezesc inundați de razele unei forțe misterioase, pe care faptul că e nevăzută nu o face mai puțin puternică.

Pielea fină, contopită, a oaspeților se încălzește, apoi frige, apoi devine incandescentă.

Părul lor luminat începe să ardă mocnit. Apoi să fumege și să se carbonizeze.

Trupurile lor cuprinse de convulsii, pulsatile, zvâcnitoare, șuierătoare încep să asude. Apoi să se pârlească. Apoi să se pârjolească. Apoi să se coacă. Apoi să plesnească. Apoi să se topească. Apoi să fuzioneze.

Trupurile lor suprapuse devin un singur trup. Creierii lor devin un singur creier confuz și panicat. În loc de mai mulți oameni diferiți, devin o masă clocotitoare, un organism îngrozit și înnebunit, o băltoacă de carne simțitoare, eruptivă, o entitate cu mai mulți ochi și multe membre.

În vârful dealului, în lumina stridentă a lunii, Marla și Tilly se strâng tare în brațe, pentru că, dedesubt, monstrul aniversar al lui Tilly se contorsionează, se scutură și scrâșnește din dinți; urlă, încearcă să se sfâșie, țipă.

Mi-e frică nu știu ce se întâmplă vreau la mama copilașul meu cine ești ce cauți în mintea mea în corpul meu nu e adevărat tu ești într-a mea nu-i așa nu mămica mea nu eu sunt Francine nu eu sunt Carol nu Kezia draga mea sunt mămica cum naiba te rog să-i pui capăt nu eu sunt Steve eu sunt Stacey sunt Mitzi sunt Layla nu înțeleg mi-e tare frică nu-mi place deloc vă rog să mă ajute careva nu pot să mă mișc nu mă pot opri Doamne de unde a apărut chestia asta de ce nu văd tot ce sunt zgomotele astea cine e ce e asta ce sunt cine a făcut una ca asta mă doare vă rog puneți-i capăt mă doare draga mea îmi pare rău cine e ce ești sunt eu...

Mută de uimire, Tilly se uită la monstru. Ochii îi strălucesc de parcă ar avea craniul plin de mii de lumânări aniversare și pe bărbie i se scurge un firișor de salivă.

Prin viermuiala membrelor și capetelor care urlă, fața Iubitei se distinge pentru scurt timp printre celelalte. Are o privire sălbatică, e murdară de noroi, are nasul obraznic strivit și însângerat și unde avea incisivul, acum are o gaură zimțată.

Ziua de naștere a lui Tilly a devenit cadoul de ziua ei – un monstru care se zvârcolește, pulsează și bolborosește în loc să îi ia pe alții peste picior. Un monstru bălos, care are convulsii, suferă și nu tachinează. Un monstru care se văicărește și bolborosește în loc să înșele și să divorțeze; care se contorsionează și urlă și se zbate pradă agoniei în loc să-i părăsească pe cei pe care ar trebui să-i iubească și la care să țină.

– Mamă! îi șoptește Tilly, uluită, mamei ei. Crezi că poți să-ți iei înapoi dorințele pe care ți le pui de ziua ta? De exemplu anul viitor de ziua

mea? Sau poate chiar acum?

– Nu știu, draga mea, spune Marla.

– Crezi că ar trebui să mi le iau înapoi? O privește implorator pe mama ei. Vrei să mi le iau înapoi?

Marla încearcă să răspundă, dar descoperă că i se împotmolesc cuvintele în gât. Meditează cât Tilly așteaptă, în timp ce monstrul de la picioarele lor urlă, scâncește și imploră iertare, și sub mormane de înghețată topită, decorațiuni spiralate și firimituri de tort înmuiat, lumânarea galbenă se răsucește, scânteiază și ciripește: da-da-di-di-da-da!

Vizitatorul nocturn

Fetele din clasa a șasea erau rele și toată lumea știa acest lucru. Fiecare dintre profesorii de la Școala Primară pentru Fete Butula avea câte o poveste despre clasa a șasea – când fetele încuiaseră o instructoare în toaleta băieților peste noapte; când îndemnaseră toată școala la grevă după ce le dăduseră să mănânce numai githeri zece zile la rând; incidentul cu capra din dulapul de materiale. După ce au aflat că voluntarului de la American Peace Corps, Aaron, i-a fost repartizată clasa a șasea, toți profesorii i-au adresat priviri compătimitoare când au trecut pe lângă el pe hol, iar unei profesoare mai tinere i-a părut așa de rău de el, încât, când vorbea cu colegii despre dilema lui din sala de mese, a izbucnit în lacrimi.

Dar, când Aaron a implorat-o pe profesoară să-i dea ponturi cum să trateze cu fetele, aceasta nu a putut decât să spună cu un oftat fatalist:

– N-ai cu cine să te-nțelegi. Îl au pe dracu' în ele și nu se poate face nimic, numai...

A agitat demonstrativ mâna prin aer.

Poc.

Toată lumea din școală își ispășise pedeapsa predând la clasa a șasea. Însă, dintre toți profesorii lor martirizați, numai Aaron se temea să le târască afară și să le dea cu nuiaua peste gambele fragede. Drept urmare, nici măcar nu se putea întoarce să scrie la tablă („Virusul HIV se transmite/se transmit după cum urmează...“) altfel decât acompaniat de zeflemeaua clocotitoare și nesfârșită care degenera de-a dreptul în haos.

Fetele îi imitau vocea când vorbea, chițăiau la el pe tonuri ascuțite și nazale. Aruncau în el cu diverse: nu numai cu cretă, ci și cu bucățele de hârtie mestecată, boabe de porumb, agrafe de păr și biluțe solzoase, verzui, de muci. O dată, după ce Aaron le dăduse înapoi un set de exerciții, Roda Kudondo a sărit pe catedră și i-a înfipt caietul de notițe în față, îndrugând o păsărească nedeslușită care se voia a fi o imitație a accentului lui texan. Clasa a izbucnit în hohote și, cum nu înțelegea, Aaron i-a ordonat să se așeze. Dar ea a repetat ce spusese, și-a vârât arătătorul adânc în gură, înțepându-și interiorul obrazului, așa că avea fața diformă. Îi făcea propuneri indecente, iar gluma prin care se oferea

să meargă cu el în fundul clasei şi să i-o sugă pentru o notă mai mare l-a făcut să se înroşească şi să amuţească, în timp ce ea se întorcea în bancă în urale.

Apoi, într-o după-amiază umedă de decembrie, Linnet Oduori l-a urmat pe Aaron pe porţile şcolii şi până la locuinţa lui miorlăind tot drumul ca o pisică. Linnet era cea mai mică fată din clasa a şasea, drăguţă şi cu oase fine ca pasărea căreia îi purta numele[4]. Până atunci, fusese preferata lui Aaron, o lăuda cu orice prilej şi-i prezenta lucrările mediocre ca pe un exemplu pentru ceilalţi – un favoritism leneş, nemeritat, pentru care, în după-amiaza aceea, ea s-a răzbunat ciudat dar eficient.

– De la ochi ţi se trage, l-a informat pe Aaron prietena lui, Grace, în seara aceea, când i-a povestit ce îi făcuse Linnet şi cum ceilalţi copii pe lângă care trecuseră pe drum i se alăturaseră cu entuziasm, până când a fost împresurat de o haită de copii care urlau la unison miau, miau cu voci ascuţite, ca să-l tachineze. Ai ochii ca de pisică din cauza culorii, a continuat ea, de parcă ar fi fost un lucru evident.

Lui Aaron i se părea că ochii lui Grace seamănă mai mult cu ai unei pisici decât ai lui, care erau doar de un albastru banal. Grace era o localnică din grupul etnic Luhya, avea ochii căprui, desigur, dar i se arcuiau spre cozi ca ai unei vrăjitoare şi erau uşor bulbucaţi, aşa că atunci când se uita la ea dintr-o parte, îi vedea clar meniscul pupilei, ca un degetar plin cu apă, gata să dea pe dinafară.

Grace îl adoptase pe Aaron în prima săptămână în care sosise în sat, în pragul locuinţei lui, într-o seară, cu o coca-cola caldă şi o chapati arsă drept ofrandă. Cu coşurile lucioase presărate pe frunte, cu zâmbetul cu gingii închise la culoare şi dinţi rari şi cu aerul de dispreţ fără un motiv evident, Grace ar fi putut trece cu uşurinţă drept o fată dintr-a şasea, deşi ea avea nouăsprezece ani, era mai mare decât oricare dintre ele. Îl întrebase de la început pe Aaron de unde era mai exact din America, iar când el răspunsese, ea îi spusese calm:

– Eu credeam că toţi texanii sunt nişte malaci, genul cowboy, dar tu nu eşti mare. Eşti numai... de o statură obişnuită.

Grace fusese elevă la Butula cu câţiva ani înainte şi reacţiona la poveştile lui despre întâmplările de la şcoală cu un refuz încăpăţânat de a crede că putea să-i spună ceva ce ea nu ştia deja.

Imediat ce se lăsa noaptea, Grace îl urma pe Aaron în casa lui înghesuită, cu un miros acru, transmițând cu fiecare răsuflare superficială că era acolo împotriva voinței ei și că era sub demnitatea amândurora să stea într-o asemenea bojdeucă. O dată îl întrebase fără ocolișuri:

– De ce ai venit tocmai din Texas să stai într-o asemenea chichineață? Nu știi că până și bucătarul școlii are o casă mai frumoasă decât asta?

Aaron îi spusese că era voluntar, că locuința îi fusese pusă la dispoziție de școală și că prin urmare nu avea ce face, deși li se plânsese de mai multe ori șefilor lui de la Peace Corps, imediat ce sosise, din cauza condițiilor locative. Când îi trecuse pragul pentru prima oară, plouase peste el cu excremente sfărâmicioase de liliac de pe cadrul ușii, iar mai târziu găsise cadavrul disecat al unuia dintre făptași, care la rândul lui semăna cu o baligă cafenie, uscată, prizonieră în soba deconectată.

În pofida dezgustului evident față de împrejurimi, Grace stătea adesea la el până după miezul nopții, își sugea încheieturile degetelor și îl privea peste masa luminată de un felinar. Aaron bănuia că, în cele din urmă, avea să-i facă propunerea și se gândea mult cum să reacționeze, dar până acum ea nu trecuse la fapte; la sfârșitul serii, se ridica de pe scaun, căsca și-și aranja indiferentă breteaua de la sutien pe sub mâneca scurtă a rochiei.

Dar în noaptea incidentului cu miorlăitul, Aaron a însoțit-o pe Grace până la marginea complexului lui și apoi a rămas pe loc. Într-o pornire de moment, s-a apropiat de ea, dar în loc să cedeze, Grace i-a luat mâna de pe talia ei, i-a pus-o la loc pe lângă corp și i-a râs în față.

– Foarte rău, l-a tachinat ea, fluturându-i degetul pe la nas.

Acum Aaron trebuia să adauge și rușinea la șirul de umilințe care îl țineau treaz noaptea, îl făceau să stea cu ochii în tavan și să aștepte cu groază dimineața.

Nu la mult timp după ce a adormit, pe Aaron l-a trezit o bătaie în ușă. I se stinsese felinarul, așa că s-a desprins orbecăind din plasa de țânțari și a pornit împiedicându-se prin beznă spre intrarea în casă.

– Imediat! a strigat el, dar bătăile au continuat neabătute.

Vizitatorul lui era aşa de insistent, încât Aaron se întreba dacă era vreo urgenţă, un atac terorist sau o invazie a rebelilor şi cei din Peace Corps veniseră cu elicopterul să-l pună la adăpost. Perspectiva îl speria şi îl entuziasma puţin în acelaşi timp, dar când în sfârşit a tras zăvorul de la uşă, nu era nimeni.

Nedumerit, s-a dus până mai departe în complex. Aerul nopţii mirosea a mangal şi a bălegar, iar răcoarea ei l-a înfiorat. Ultima bătaie se auzise cu numai câteva secunde înainte să deschidă el uşa; părea imposibil ca omul cu pricina să fi avut timp să fugă. Dar în lumina slabă a lunii, vedea curtea goală, poarta închisă şi că totul era nemişcat în jurul lui.

– Hei! a strigat, dar nu a auzit nimic, numai răsuflarea lui.

A intrat înapoi, a tras iar zăvorul, şi-a aranjat din nou plasa de ţânţari, băgând-o cu grijă sub colţurile saltelei – dar imediat ce s-a băgat sub aşternuturi, s-au auzit iar bătăi. De trei ori a deschis brusc uşa şi nu a văzut nimic. La un moment dat s-a furişat prin spate şi a încercat să o ia discret pe după casă, să-l prindă asupra faptului pe cel care îl chinuia, dar imediat ce a ieşit, bătăile s-au domolit. S-a întors în casă şi s-a sprijinit cu spatele de zid, încercând să nu se lase pradă panicii. Atunci au început iar bătăile, iar bubuiturile în uşa metalică erau asurzitoare.

– Pleacă de aici! a strigat el cu mâinile lipite de urechi. Pleacă de aici! Toka hapa! Pleacă de aici!

Dar, înnebunitor, incredibil şi epuizant, bătăile au durat toată noaptea.

În zori, când ochii îi ardeau şi gândurile i se învălmăşeau de la lipsa somnului, în sfârşit bătăile s-au potolit. Gândindu-se că persecutorul său trebuie să fi lăsat indicii vizibile la lumina zilei, Aaron a ieşit împleticindu-se, dar nu a găsit decât un morman aburind de rahat încolăcit frumos în mijlocul verandei.

Duhoarea proaspătă şi intimă i-a stârnit greaţa. Şi-a dus braţul la nas, a fugit înapoi înăuntru şi a trântit uşa, dar cu toate astea era sigur că îi mai simţea încă mirosul. Mai târziu, a băut două sticle de bere Tusker caldă ca să prindă curaj şi a luat excrementele cu paginile unui ziar, iar căldura lor alunecoasă trecea prin paginile subţiri. Apoi a fugit prin curte cu mâinile întinse şi a aruncat bila mototolită peste zid, pe drum.

Aaron ştia că, dacă nu se duce la şcoală în ziua aceea, ratează orice şansă de a controla clasa a şasea, dar nu-şi găsea curajul necesar. S-a întins pe canapea, asudat, cu faţa acoperită cu pături şi a încercat să depisteze suspectul cel mai probabil pentru atacul din noaptea aceea. Linnet cea delicată şi miorlăitoare? Roda Kudondo cea vulgară? Sau

cineva mai puțin evident, precum drăguța de Mercy Akinyi, care o dată predase un test care nu consta decât din cuvintele „Îl iubesc pe Moses Ojou“ scrise de o mulțime de ori? Poate era Milcent Nabwire, care săptămâna trecută ridicase mâna la o lecție și întrebase:

– Mwalimu, e... e... adevărat că... că wazungu... e adevărat că... și apoi cu o explozie bâlbâită: Mwalimu, ni kweli wazungu hutomba wanyama? Încercând să-și mascheze lentoarea cu care era capabil să traducă, Aaron s-a prefăcut că meditează cu grijă la întrebare, încruntat și cu fruntea brăzdată de riduri, așa că numai atunci când în sfârșit a dezlegat misterul (Domnule profesor, este adevărat că albii fut animale?) și-a dat seama cum reușise să devină ținta batjocurii ei.

Sau poate era Anastenzia Odenyo, una dintre multele orfane din clasă, care se ocupa de cinci frați mai mici. Venea așa de rar la școală, încât cu greu își amintea fața ei, deși trecea uneori pe lângă ea prin sat, o vedea obosită și chinuită, cu un coș în echilibru pe cap, cu un copil atârnat pe șold. O dată se oferise să-i achite el legătura de ceapă pe care o cumpăra de la piață și i-a spus că speră să se întoarcă la școală în curând. Fata a acceptat cei câțiva șilingi pe care i-i dăduse el, apoi a arătat spre iPod și a spus ceva în swahili, dar el nu a înțeles.

– Să aud muzică, spusese ea în engleză, fiecare cuvânt rostit cu grijă. Îmi place să ascult muzică.

Se întâmpla des să i se ceară lucrurile, dar el mereu se simțea stânjenit.

– Nu, Anastenzia, i-a spus. Îmi pare rău.

– Bun, a zis ea. I-a spus să tacă copilului pe care îl ținea în brațe și care începuse să plângă. Poate mai târziu. Mulțumesc pentru ceapă, Mwalimu. La revedere.

La jumătatea drumului spre casă s-a gândit cu un sentiment de greață că poate nu-i ceruse să-i facă iPod-ul cadou, ci pur și simplu să asculte o melodie.

Da, puteau să fie Linnet, Roda, Mercy, Milcent sau Anastenzia... dar putea fi și Stella Khasenye sau Saraphene Wechuli sau Veronica Barasa sau Anjeline Atieno sau Brigit Taabu sau Purity Anyango sau Violeta Adhiambo. Adevărul era că putea fi oricare dintre ele, pentru că toate îl urau, până la ultima.

*

Directorul a trecut pe la el la jumătatea după-amiezii și Aaron a spus că e bolnav. Directorul l-a avertizat pe Aaron de pericolele malariei și s-a oferit să trimită un copil să-i aducă niște Panadol, dar Aaron a refuzat politicos și s-a băgat iar în pat. Mai târziu, Grace a sosit la ora obișnuită și, singur și cutremurat, a invitat-o înăuntru.

– Ce-ai păţit? l-a întrebat imediat ce l-a văzut.

Aaron i-a spus o versiune scurtă a chinului nopții, deși nu reușise să-și facă curaj și să recunoască faptul că cineva își golise mațele pe veranda lui. Ca în cazul propunerii vulgare a Rodei, insolența ei îl rușina mai tare pe el, victima actului, decât pe infractoare. Se aștepta ca Grace să nu-l creadă când îi spune că bătăile au ținut până la răsărit – până și lui i se părea greu de crezut – dar, când și-a terminat povestea, pregătit să fie luat în batjocură, ea a încuviințat doar din cap și a spus înțelept:

– Aha, un vizitator nocturn.

– Un vizitator nocturn? a repetat el.

– Nu te-au învățat despre vizitatorul nocturn la școala Peace Corps?

Mai devreme, Aaron pomenise de cele opt săptămâni de instruire de la Peace Corps pe care o făcuse înainte să ajungă la Butula și, de atunci, avea sentimentul că Grace își imaginează că a stat câteva luni într-o sală de clasă, unde l-au învățat fiecare detaliu despre viața în Kenya, de la felul în care trebuia să saluți un bunic, până la cel în care se feliază un mango. Se arăta uimită la cea mai mică greșeală și uneori părea sincer jignită de incompetența acestor profesori imaginari.

– Vizitatorii nocturni sunt foarte des întâlniţi în comunitatea Luhya, i-a spus ea. Câtuși de cât, fac necazuri alergând goi de colo colo. Poate inspirată de expresia uluită a lui Aaron, a coborât glasul până a căpătat o tonalitate masculină, a ridicat din sprâncene și a făcut din explicația ei un adevărat spectacol. Vin, bum, bum, bum, fac zgomot așa – a demonstrat lovind cu pumnii în aer – și apoi se freacă cu nini de perete – a scos fundul în afară și a arătat –, iar dacă ai ghinion, îţi lasă și un mic cadou. A chicotit și a conchis vehement: Da! Cam așa stă treaba cu vizitatorul nocturn.

În restul serii, Aaron a încercat să-i smulgă lui Grace mărturisirea că inventează. Îi mai spusese povești smintite despre lucruri supranaturale – una cu un bărbat care fusese blestemat ca ori de câte ori urinează, să cânte cucurigu ca un cocoș; una cu o vrăjitoare care a blestemat un cuplu adulter și care a rămas înțepenit în timp ce făcea sex, așa că cei doi au trebuit duși la spital să-i separe chirurgical – dar mereu într-un fel care sugera clar că-l tachinează, de parcă ar fi știut că nu o va crede și îl provoca s-o contrazică. Însă de existența vizitatorilor nocturni părea extrem de convinsă. Nu, nu erau spirite, erau oameni în carne și oase, împinși să facă vizitele de un fel de boală mintală diavolească. Identitatea lor era secretă, pentru că, dacă afla comunitatea că ești vizitator nocturn, măiculiță, dădeai de naiba! O dată, la trei orașe distanță, fusese prinsă o vizitatoare nocturnă și aproape linșată, după care s-a descoperit că în timpul zilei era respectata soție a unui pastor.

Scepticismul lui Aaron s-a topit în curând în fața unei convingeri așa de ferme și a întrebat cum scapi de hărțuirea unui vizitator nocturn. Grace a început să spună o poveste alambicată cum că cei mai buni vizitatori nocturni lucrau în perechi și ce ritualuri complicate duceau la îndeplinire să nu fie prinși, dar apoi s-a oprit și a clătinat cu disperare din cap.

– Nu! Adevărata problemă e că e greu să scapi de vizitatorii ăștia nocturni, pentru că atunci când îi alergi, devin un fel de pisică sau pasăre sau chiar leopard, și cum prinzi așa ceva?

– Grace! a strigat Aaron în timp ce ea a izbucnit în râs. Nu e nimic de râs!

Grace a lovit cu mâna în masă și a strigat:

– Ba te înșeli! E de râs. Problema ta e că ești prea serios. „Vai, miorlăie un copil la mine!“ „Vai, îmi bate cineva la ușă noaptea!“ Sunt lucruri mai rele pe lumea asta decât să miorlăie cineva la tine. Ai necazuri, asta înseamnă că nu poate să râdă omul?

– Cred că ai putea fi și tu un pic mai înțelegătoare, a spus Aaron trist, în timp ce bea restul de coca-cola.

A doua zi de dimineață, revigorat după opt ore de somn, Aaron a decis să se aventureze în campus. Însă, în loc să meargă în clasa lui, s-a prezentat în biroul directorului. Directorul avea picioarele pe birou, iar

partea de jos a unuia din pantofi era înnegrită de la o gumă de mestecat întinsă.

– Mwalimu Aaron! a exclamat directorul. Cum stai cu malaria?

– N-a fost malarie, a spus Aaron. Mă simt mult mai bine. Dar trebuie să vorbim despre fetele din clasa a șasea. Au un comportament total deplasat.

În timp ce directorul asculta legănându-se pe spate cu scaunul, Aaron s-a lansat în enumerarea faptelor celor din clasa a șasea. Aruncau cu lucruri în el. Îl imitau. Îi puneau întrebări vulgare. Refuzau să facă activitățile pe care le dădea. Nu-l tratau cu respectul cuvenit. Când Aaron a relatat incidentul cu miorlăielile lui Linnet, directorul a început să se încrunte, dar când i-a povestit despre atacul de acasă, directorul a lăsat să cadă picioarele din față ale scaunului la podea cu zgomot.

– Nu! a spus directorul. E prea grav. Cum poți să dormi cu o asemenea hărțuire? Să vină cineva la ușa ta și să bată iar și iar, toată noaptea!

Aaron se pregătea să-i dea dreptate, dar înainte să apuce să spună ceva, directorul a continuat:

– Nu e numai un lucru neplăcut, nu! E o adevărată problemă în comunitatea noastră obiceiul ăsta prost cu vizitele nocturne!

Aaron s-a prăbușit înapoi pe scaun, iar directorul a afișat un zâmbet larg, etalând o gură cu dinți umezi și strălucitori. L-a prins pe Aaron de umăr.

– Prietene, dacă vrei disciplină în clasă, trebuie să le disciplinezi! Data viitoare când mai miorlăie la tine o fetiță, poc! A plesnit cu ziarul prin aer. Fă așa și nu cred că o să te mai deranjeze vizitatorul nocturn.

Înfrânt, Aaron s-a întors în clasă. În orice altă zi, fetele ar fi stârnit haos în absența lui, dar azi stăteau cuminți în bănci, cu gleznele lipite, cu mâinile împreunate în față. O sută de ochi l-au urmărit în timp ce venea în fața clasei. Cum își dregea el glasul și se pregătea să vorbească, și-a îngăduit un moment de speranță. „Poate s-a terminat. Poate își dau în sfârșit seama că au mers prea departe.“

– Bună ziua, fetelor, a spus Aaron clasei.

Zgomotul de pași târșâiți și scârțâit de bănci a umplut încăperea când clasa a șasea s-a ridicat la unison să-l întâmpine.

– Miau!

În isteria care a urmat, Aaron a apucat-o de mână pe fata care era cel mai aproape de el, pe Mercy Akinyi, cea care îl iubea pe Moses Ojou. Mercy a țipat și i-a înfipt degetele în mână, dar el a tras-o înainte, forțând-o să meargă spre ușă. Aproape ajunseseră în curte până să-și dea seama celelalte fete ce se întâmplă, iar când și-au dat, i-au urmat în masă, înconjurându-i cu o furtună de țipete. În jurul lui zburau scuipați, hârtie și pantofi, dar Aaron s-a concentrat numai pe prada lui care se zvârcolea.

Atrași de agitație, ceilalți elevi au dat năvală afară, iar profesorii lor curioși nu au făcut nici un efort să-i oprească. Sub privirile întregii școli, Aaron a târât-o pe Mercy cu mâinile la spate până în mijlocul curții și apoi, cum era obiceiul, i le-a ridicat deasupra capului și i le-a pus pe stâlpul pentru steag. Fusta în pătrățele albastre și albe a lui Mercy s-a ridicat deasupra genunchilor, etalându-i picioarele netede și cafenii. Pe jos, pe iarbă, erau zeci de bețe rămase de la bătăi anterioare. Aaron a luat unul și i l-a lipit lui Mercy de picior. Un mușchi plinuț de la gambă îi zvâcnea sub piele.

Aaron își simțea stomacul lunecos și rece. Se gândea că și-ar putea pierde controlul asupra intestinelor, dar a ridicat bățul să lovească. Când a făcut acest lucru, Mercy a aplecat capul și i-a zâmbit slab.

– Miau, a șoptit ea.

N-a putut să continue. A aruncat bățul pe jos și a plecat acasă.

Grace nu a venit în noaptea aceea, dar a venit vizitatorul nocturn. A doua zi de dimineață, Aaron a deschis ușa și pentru scurt timp a fost surprins să vadă că pe verandă nu era murdărie, până când l-a lovit duhoarea, s-a întors și a văzut dâra maro cu cocoloașe la înălțimea șoldului, pe toată circumferința pereților albi ai casei lui într-un cerc neîntrerupt.

Aaron s-a dus înăuntru și și-a sunat șefa de la Peace Corps. I-a spus că a fost ținta unor acțiuni de hărțuire în satul lui, că nu simte că mai are ce-i oferi acestei comunități și că vrea să plece acasă. Se aștepta să încerce să-l facă să se răzgândească, să-l asigure că era un tip valoros, dar nu a fost așa. Peace Corps îl lăsase aproape singur aici, dar imediat ce a vrut să plece, era de parcă ar fi tras de o manetă și ar fi activat mecanismul

unei maşinării complexe. Şefa lui l-a întrebat numai dacă se simte în pericol în sat sau dacă se gândea să-şi provoace el însuşi rău. Când a spus că nu, i-a zis să vină la birou a doua zi ca să completeze formularele de despărţire şi nimic mai mult. Nu se putea mai simplu de atât. Terminase.

Când a închis telefonul, Aaron a umplut o găleată cu apă caldă cu săpun. A înnodat un tricou vechi, s-a dus afară, apoi s-a aşezat în genunchi şi a frecat pereţii până au fost lună. Nu simţea dezgust, scârbă, doar un fel de dispreţ înăbuşit. Aşa aleseseră, să-l pună pe fugă. Aşa cum era o alegere şi să baţi copii. Aşa cum era o alegere şi să faci sex neprotejat. Aşa au ales ei, şi-a spus, iar cuvintele acestea aveau gustul sângelui.

Când a apus soarele în ultima lui zi în sat, Aaron a mers pentru ultima oară în oraş să-şi cumpere o chapati şi o coca-cola, apoi, după ce s-a mai gândit puţin, încă o chapati şi o coca-cola pentru Grace. Se întreba ce va spune când va afla că pleacă şi i-a auzit iar vocea şocată în minte: „Nu te-au învăţat despre vizitatorii nocturni la şcoala Peace Corps?“ „Nu, Grace“ s-a gândit el. „Nu m-au învăţat nimic din ce trebuia să ştiu.“

În noaptea aceea, Grace nu a venit şi la început n-a apărut nici vizitatorul nocturn, numai o căldură sufocantă, care s-a târât în casă şi a refuzat cu obstinaţie să plece. Chinuindu-se să respire, dar temându-se să deschidă ferestrele, Aaron rămăsese doar în chiloţi şi îşi tampona fruntea lac de sudoare cu un şerveţel, în timp ce stătea pe vine pe saltea. În poală ţinea o unealtă pe care o luase din magazia complexului, o lamă lungă şi turtită pe care lumea de aici o numea „tăietorul de iarbă“.

Îi spusese adevărul şefei lui, nu se simţea în pericol în sat. Dar îi era frică, se simţea umilit şi neajutorat, şi se săturase să se mai simtă aşa.

*

Bătăile au început chiar după miezul nopţii. Cioc, cioc, cioc bătea vizitatorului lui, mai întâi la uşă, apoi la fereastră. Cioc, cioc, cioc. La uşă, la fereastră, la fereastră, la uşă, până când toată casa a fost

înconjurată de bătăi palpitânde, copilărești. Cu siguranță că un singur om nu se putea mișca așa de repede. Poate că venise în vizită toată clasa a șasea, într-o sadică excursie cu clasa. Aaron a văzut-o din nou pe Mercy cu mâinile pe stâlpul pentru steag, privindu-l cu ochii mijiți. Nici când fusese suficient de furios încât s-o bată până s-o umple de sânge nu îi fusese frică de el, iar acum iată-l, se ghemuia în casa lui ca un laș. „Am venit să vă ajut", s-a gândit el. S-a ridicat în picioare, și-a pus foarfeca de iarbă pe umăr ca pe o bâtă de baseball și s-a furișat spre ușă, în timp ce bătăile se răspândeau în jurul casei ca niște aripi întinse.

Stai.

Stai.

Cioc, cioc.

Acum.

Aaron a deschis brusc ușa. Două picioare cafenii, goale au plutit prin fața lui, cu degetele golașe care se agitau, iar atunci unul dintre ele i-a pornit spre față și cinci unghii perlate l-au zgâriat pe obraz. Țipând, Aaron a lovit sălbatic cu foarfeca de iarbă, dar picioarele au lunecat departe și Aaron a rămas cu ochii ațintiți la cadrul gol al ușii și la noaptea întunecoasă și răcoroasă, cu lamele metalice înfipte în rama putregăită a ușii.

Aaron s-a încovoiat și a icnit. A scuipat fiere în locul în care, dacă lamele ar fi atins carnea, ar fi căzut pe podea piciorul retezat al unei fete. Șocul a ceea ce ar fi putut să facă l-a cutremurat și i s-a încolăcit, electrizant, în jurul coloanei. Se gândea cum ar fi fost dacă ar fi nimerit-o. Osul strivit. Țipătul. Șuvoiul de sânge roșu-închis.

Dar scăpase. Acum era pe acoperiș, iar bătăile fuseseră înlocuite de șoapta ca de ploaie a unui răpăit. A mers în curte împleticindu-se, la timp cât să vadă o umbră mică și întunecoasă furișându-se pe acoperișul în două ape. Nu o vedea, dar era prizonieră acolo, pentru că zidul din partea cealaltă a complexului era prea înalt ca să se poată cățăra pe el vreo fată.

– Mercy! a spus el implorator. Linnet! Roda! Veniţi să vorbiţi cu mine. Vă rog.

Din partea cealaltă a casei s-a auzit un pocnet uşor, cine fusese pe acoperiş sărise pe pământ. Aaron s-a repezit spre sunet, tăind poteca spre ieşire. Era imposibil să se fi furişat în jurul casei fără s-o vadă el şi totuşi următorul zgomot a venit din spatele lui, un chicot slab, urmat de o tachinare şoptită:

– Miau!

Furia de care credea că se eliberase a izbucnit iar în el. S-a răsucit şi s-a lansat s-o placheze, dar fata a alunecat pe lângă el şi el a alergat-o, a ieşit pe poartă pe drum, uitând că e desculţ, uitând că e în chiloţi, uitând de tot, mai puţin de furia lui.

A fugit pe drumul cufundat în întunericul nopţii şi nu distingea decât conturul mânjit al umbrei ei, întâi de mărimea unui copil, apoi a unui bărbat mare, apoi cât o pisică, apoi din nou de mărimea unei fete. A fugit după ea pe drumuri pustii, pe lângă case cu uşile acoperite cu scânduri şi magazine încuiate, prin tufe scunde, umede de rouă şi printr-un crâng de copaci mai înalţi care îl agăţau, i se încurcau prin păr şi-i făceau pe piept dâre de sânge ca nişte urme de bici. A tot fugit, pe lângă o biserică şi o curte plină cu fierătanii, pe un câmp cu porumb, plante tinere, ascuţite ca un brici îl tăiau pe picioare şi în cele din urmă a urcat pe un zid şi a trecut dincolo, unde s-a prăbuşit într-un complex luminat puternic de lumina focurilor.

Aaron a clipit şi şi-a ferit ochii cu mâna. La început nu distingea oamenii de umbre. Ceea ce iniţial i s-a părut a fi un bărbat înalt şi slab a pâlpâit şi s-a transformat într-un stâlp de steag. A clipit din nou şi şi-a dat seama că îi era cunoscută curtea, iar clădirea din spatele lui, şi mai mult. În jurul focului, care ardea puternic ca la orice sărbătoare, erau adunate fetele din clasa a şasea. Lângă ele erau şi fetele din clasa a cincea, a şaptea şi a opta. Multe ţineau în mână coca-cola şi fanta. Gurile le luceau de la carnea de capră care se fripsese pe foc.

Era o petrecere, sărbătoreau sfârşitul semestrului. Aaron s-a ghemuit înaintea lor, gâfâind, iar când fetele l-au zărit, au făcut ochii mari şi una dintre ele a arătat spre el, schimonosită la faţă, şi a scos un scâncet de teamă. Aaron s-a răsucit să se uite în spate, iar când s-a întors, a crezut în toate creaturile din poveştile lui Grace, înainte să vadă zidul alb din spate şi şi-a amintit că el era urmăritorul, nu urmăritul.

Câteva dintre fetele mai mici au început să plângă, cu vaiete ascuţite, speriate, dar Roda Kudondo a strigat îndrăzneaţă:

– Hei, vizitatorul nocturn!

Iar plânsetele au lăsat locul batjocurii disprețuitoare.

Aaron s-a privit și s-a văzut cum îl vedeau ele: o arătare fantomatică, un străin cu ochi de pisică, albicios ca o ciupercă. Cu boxerii franjuri și murdari de pământ; cu crenguțe și frunze agățate în părul dintre picioare, cu pielea luminată de îmbujorarea crescândă a rușinii. Ce fete curajoase, s-a gândit el deodată, în timp ce zeflemeaua s-a ridicat în jurul lor ca un zid de apărare.

Fete curajoase, transformă groaza în râs, glumesc în loc să plângă.

– Pst! s-a auzit o șoaptă din capătul celălalt al curții. Aaron!

A ridicat privirea și a văzut o siluetă încolăcită în umbre. La început a crezut că e o altă școlăriță, dar apoi a rânjit și el i-a recunoscut picioarele lungi și zâmbetul cu dinți rari.

– Pst! s-a auzit iar șoapta. I-a făcut semn și a mimat câteva cuvinte în swahili.

Ukimbie nami.

Fugi cu mine.

Grace, care nu se temea de el. Grace, care îl lua peste picior și-i îndruga povești, care îl tachina și-l îngrozea; Grace, care în loc să plângă sau să se înfurie, fugea. Mâine Aaron avea să pornească pe lungul drum spre casă, dar în seara asta, Grace a țâșnit goală prin curte, nevăzută de nimeni, numai de el.

Iar astă-seară, sprinten ca o pisică, a fugit după ea.

Oglinda, găleata și osul vechi

A fost odată ca niciodată o prințesă care trebuia să se căsătorească. Nimeni nu se aștepta ca asta să pună o problemă. Prințesa avea ochi jucăuși și o față mică și drăguță. Îi plăcea să zâmbească și să glumească; avea o minte ascuțită, iscoditoare, curioasă, și dacă petrecea mai mult timp cu nasul în cărți decât era considerat ideal la vremea aceea (sau în oricare alte vremuri), ei bine, măcar asta însemna că avea mereu ce povesti.

Peţitorii veneau din tot regatul s-o viziteze pe prințesă, iar ea îl primea pe fiecare cu aceeași bunăvoință. Le punea întrebări și răspundea și ea la ale lor; străbătea cu ei domeniul la braț; asculta, râdea, împărtășea povești cu ei și era așa de fermecătoare și de veselă, încât fiecare peţitor se întorcea acasă convins că o viață alături de prințesă nu ar fi una teribil de neplăcută, pe lângă bucuria de a deveni, într-o bună zi, rege.

După aceste vizite, prințesa stătea în salon cu regele, regina și sfetnicul regal și aceștia o bombardau cu întrebări. Ce părere avea despre ultimul peţitor? I se părea frumos, galant, inteligent, bun?

Ah, da, spunea prințesa zâmbind, cu gropițe în obraji. Categoric. Avea toate acele calități.

Și cum era acest peţitor în comparaţie cu ultimul?

Într-adevăr, şi celălalt peţitor era atrăgător.

Dar acesta mai mult?

Da, probabil. De fapt, nu. E greu de spus. Amândoi aveau atâtea calităţi!

Să-i mai chemăm pe amândoi, să poţi compara?

Ah, nu, nu cred că e nevoie.

Deci vrei să spui că nu ţi-a plăcut nici unul dintre ei?

Ba da, ba da. Numai că...

Numai că?

Pare semn rău, nu?, că mi-e așa de greu să aleg între ei? Mă gândeam, dacă nu e prea complicat, dacă am putea...

Să mai invităm unul?

Da.

Încă un peţitor.

Da. Vă rog.

Dacă mai sunt.

Da, dacă mai sunt. Se poate? Vă rog?

Iar la asta regina ţuguia buzele subţiri, sfetnicul regal părea tulburat dar nu spunea nimic, iar regele ofta și răspundea: Bine.

Astfel a trecut un an, apoi încă unul și apoi încă trei, iar prințesa a luat la rând toți prinții din regat, toți ducii, toți viconții, toți finanțiștii fără titlu, dar putred de bogați, toți artizanii fără titlu și nu prea bogați, dar respectabili și, în cele din urmă, toți artiștii, care nu aveau nici titlu, nu erau nici bogați, nici respectabili, dar totuși în ochii prințesei nici unul nu se deosebea de ceilalți.

În curând, nu puteai merge cincisprezece kilometri fără să dai peste unul din foștii peţitori ai prințesei. Și una ar fi fost, căzuseră de acord toți peţitorii, să fi fost respinși pentru un motiv, dar să fii refuzat pur și simplu pentru că, într-un fel vag, nu erai destul de bun, aceasta era o lovitură fără doar și poate.

În cinci ani, prințesa respinsese aproape fiecare bărbat de însurat din regat, începuseră să circule zvonuri și, odată cu ele, apăruse nemulţumirea: poate că prințesa era egoistă. Răsfățată. Arogantă. Sau poate pur și simplu se juca cu ei și, de fapt, nu voia să se mărite.

La finalul celui de-al cincilea an, regele și-a pierdut răbdarea. A anunțat-o pe prințesă că a doua zi toți bărbații respinși vor fi invitați din nou la castel. Prințesa avea să aleagă unul ca să se mărite cu el și cu asta, basta. Iar prințesa, care se săturase și ea de toată tevatura asta și era tulburată de neputința ei de a alege, a fost de acord.

Peţitorii au revenit şi încă o dată prinţesa a mers printre ei, pălăvrăgind şi râzând, făcând schimb de poveşti, deşi poate nu cu aceeaşi vivacitate ca înainte, şi fiecare dintre peţitori a decis încă o dată că o viaţă ca soţ al prinţesei nu avea să fie una teribil de neplăcută, mai ales că avea să fie şi rege într-o bună zi.

Ziua a trecut fără incidente, iar la apus, regele, regina şi sfetnicul regal s-au aşezat în salon alături de prinţesă şi au întrebat-o ce a decis. Prinţesa nu a răspuns imediat. Şi-a muşcat buzele. Şi-a ronţăit unghiile. Şi-a trecut mâinile prin părul lung şi negru. În cele din urmă, a şoptit:

– Vă rog, mă mai lăsaţi o zi?

Regele a urlat şi a răsturnat furios masa. Regina a sărit şi a plesnit-o pe prinţesă peste obraz. Prinţesa şi-a afundat faţa în palme şi a plâns, a fost numai haos şi nefericire până a intervenit sfetnicul regal.

Mai lăsaţi-o să se gândească o noapte, a spus sfetnicul regal. Poate să-şi aleagă soţul de dimineaţă.

Regele şi regina nu au fost prea încântaţi, dar sfetnicul regal nu le dăduse niciodată sfaturi proaste, aşa că i-au îngăduit prinţesei să meargă la culcare în noaptea aceea fără să fi luat o decizie.

Singură în odaia ei, prinţesa a stat trează, se întorcea de pe o parte pe alta în aşternuturi şi îşi iscodea inima, cum făcuse noapte de noapte în ultimii cinci ani. De ce nu o mulţumea nimeni? Ce căuta şi nu găsea? Inima ei frământată nu-i dădea nici un răspuns. Istovită şi tristă, tocmai o furase somnul când a auzit o bătaie în uşă.

Prinţesa s-a ridicat în capul oaselor. Oare era regina, gata s-o sărute în semn de regret şi compasiune? Regele, venea iar s-o ameninţe sau s-o avertizeze? Sau poate era sfetnicul regal, să-i sugereze o încercare la care să-i supună pe peţitori şi astfel să facă diferenţa dintre cel merituos şi restul?

Dar când prinţesa a deschis uşa, silueta de pe hol nu era regele, nici regina, nici sfetnicul regal. Era un om pe care nu-l mai văzuse.

Vizitatorul prinţesei purta o mantie neagră care îi venea de la gât până la glezne, iar părul îl avea acoperit cu o glugă neagră. Dar chipul, când i l-a privit direct, era drăguţ, captivant şi cald. Avea obrajii bucălaţi, buze pline şi moi şi ochi de un albastru aprins în care te puteai îneca.

– Ah, a făcut prinţesa uşor. Bună.

– Bună, a răspuns vizitatorul ei.

Prinţesa a zâmbit, iar când vizitatorul i-a întors zâmbetul, a simţit că i se scurge tot sângele din corp şi este înlocuit cu un amestec de baloane de săpun, lumină şi aer.

Prinţesa şi-a tras vizitatorul înăuntru şi au petrecut noaptea împreună în patul ei cu baldachin, sărutându-se, glumind şi vorbind până în zori. Când a adormit, tocmai când răsărea soarele, prinţesa era mai fericită ca oricând, iar când a visat, a visat la o viaţă mai plină de bucurie decât îndrăznise vreodată să-şi închipuie, o viaţă de râsete, fericire şi iubire.

Prinţesa s-a trezit cu un zâmbet pe buze, cu mâna iubitului ei pe şold, iar regele, regina şi sfetnicul regal stăteau lângă ea.

– Doamne, a spus prinţesa roşind. Ştiu ce impresie vă lasă. Dar ascultaţi-mă, am reuşit. În sfârşit, după atâţia ani, am ales. S-a întors spre iubitul ei, care încă era ascuns sub aşternuturi. Îl iubesc, a spus. Nimic altceva nu contează. El e bărbatul pe care îl aleg.

Regele şi regina au clătinat trişti din cap. Sfetnicul regal a smuls aşternuturile de pe pat şi le-a aruncat la podea, apoi, înainte ca prinţesa să apuce să obiecteze, a ridicat mantia neagră şi groasă a vizitatorului şi a scuturat-o. Din mantie au căzut o oglindă spartă, o găleată de tablă îndoită şi un os vechi.

Prinţesa a simţit o atingere pe şold unde fusese mâna iubitului ei. S-a uitat şi a văzut că era doar mâna ei, zvâcnea de frică.

– Nu înţeleg, a şoptit prinţesa. Ce i-aţi făcut?

– Nu i-am făcut nimic, a spus sfetnicul regal. Asta a fost tot timpul.

Prinţesa a deschis gura să vorbească, dar nu i-a ieşit nici un cuvânt.

– Uite, a spus sfetnicul regal. Dă-mi voie să-ţi arăt.

A ridicat osul din pat şi l-a sprijinit de perete. A prins oglinda în capătul osului cu o sforicică şi a legat găleata în mijloc, apoi a pus mantia neagră deasupra.

– Vezi? a spus sfetnicul regal. Când ai privit chipul iubitului, te uitai la chipul tău reflectat în oglinda asta spartă. Când i-ai auzit vocea, ţi-ai auzit doar vocea ta întoarsă de găleata îndoită. Iar când l-ai îmbrăţişat, ţi-ai simţit mâinile tale mângâindu-ţi spatele, deşi nu era decât osul ăsta

vechi. Ești egoistă, arogantă și alintată. Nu ești în stare să iubești pe nimeni în afară de tine. Nici un pețitor nu te va mulțumi vreodată, așa că pune capăt nebuniei și mărită-te.

Prințesa a scos un sunet de parcă s-ar fi înecat. Și-a înfipt unghiile în mâini, și-a mușcat limba până a sângerat, apoi a căzut în genunchi înaintea a ceea ce fusese iubitul ei. Când s-a ridicat iar, avea chipul liniștit, falca nemișcată și nu avea lacrimi în ochi.

– Da, a spus ea. M-am învățat minte. Chemați pețitorii și adunați-i. Sunt pregătită să aleg.

Pețitorii s-au adunat în curte, prințesa a mers printre ei și și-a cerut iertare că i-a făcut să aștepte atât de mult timp. Apoi, fără ezitare sau cel mai mic semn de îndoială, și-a ales un bărbat: un tânăr duce care era frumos, galant, inteligent și bun.

O săptămână mai târziu, prințesa și ducele s-au căsătorit. Regina era încântată. Regele era mulțumit. Sfetnicul regal nu spunea nimic, dar nu-și putea ascunde aroganța. Atmosfera de nemulțumire din regat se risipise și toată lumea a fost de acord că a ieșit totul bine.

În anul de după nunta prințesei, acesteia i-au murit amândoi părinții, ceea ce însemna că nu mai era prințesă, ci regină. Soțul ei, de acum rege, își trata soția cu galanterie și bunăvoință. Cei doi se înțelegeau bine, iar regele a cârmuit cu succes regatul mulți ani.

Însă, la aproape zece ani de la căsătorie, după ce regina îi dăruise doi copii, regele a descoperit că se îndrăgostise de soția lui. Acest lucru le complica relația, pentru că însemna că nu mai putea ignora faptul că ea era foarte, foarte tristă.

Regele știa că felul în care fusese ales era învăluit în mister; nu era naiv, își dădea seama că nu o impresionase în mod deosebit pe prințesă cât o curtase. Când se gândea la asta, lucru pe care încerca să-l evite de cele mai multe ori, bănuia că era ceva destul de aproape de adevăr: probabil ea era îndrăgostită de cineva nepotrivit, iar când acel bărbat îi fusese interzis, îl alesese pe el în schimb. Pe rege nu-l deranja foarte tare că era a doua opțiune, dar nu-i plăcea să-și vadă soția așa de melancolică și nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva căsnicia lor era cauza.

Așa că, într-o noapte, regele a întrebat-o într-o doară pe regină ce se întâmplă și dacă poate face ceva. La început regina a încercat să nege că este nefericită, dar după așa de mulți ani împreună, aveau destul de multă încredere unul în celălalt și, în sfârșit, i-a spus regelui povestea aceea stranie.

Când a terminat, regele a spus:

– E o poveste foarte ciudată. Iar lucrul cel mai ciudat este acesta: trăiesc cu tine de mult timp și aș spune că te cunosc foarte bine, dar nu cred că ești egoistă, arogantă sau alintată.

– Ba așa e, a spus regina. Știu că așa e.

– De unde știi?

– Pentru că, a șoptit regina, m-am îndrăgostit de acel lucru. L-am iubit cum n-am mai iubit niciodată pe nimeni: nici pe tine, nici pe părinții mei, nici măcar pe copiii mei. Singurul lucru pe care l-am iubit pe lumea asta a fost o drăcovenie dintr-o oglindă spartă, o găleată îndoită și un os vechi. Noaptea pe care am petrecut-o cu ea în pat a fost singura noapte în care am fost vreodată fericită. Și, deși știu ce este, tânjesc după ea, îi duc dorul, încă o iubesc. Ce poate să însemne asta decât că sunt alintată, egoistă, arogantă și că sunt incapabilă să iubesc altceva în afară de reflexia deformată a inimii mele strâmbe?

Spunând asta, regina a izbucnit în lacrimi, iar regele a cuibărit-o la pieptul lui.

– Îmi pare rău, a spus el, pentru că nu-i trecea nimic altceva prin cap. Ce pot să fac?

– Nu se poate face nimic, a spus regina. Sunt soția ta. Mama copiilor tăi. Regina acestui regat. Încerc să fiu mai bună decât sunt. Nu-ți cer decât să mă ierți.

– Sigur că te iert, a spus regele. Nu am ce să iert.

Dar în noaptea aceea regele s-a dus la culcare profund tulburat, iar când s-a trezit de dimineață, nu se gândea decât cum s-o aline pe regină. O iubea așa de mult, încât, dacă ar fi trebuit să renunțe la ea pentru a o face fericită, ar fi făcut acest lucru – dar ce rost avea să-i dăruiască libertatea când persoana de care era îndrăgostită nu exista decât în mintea ei?

Regele a meditat zile întregi la această enigmă. În cele din urmă, s-a dus la sfetnicul regal și împreună au pus la cale un plan. În timp ce îl concepeau, regele și-a dat seama că nu era un plan foarte bun, dar regina era tot mai tristă și mai palidă, iar regele simțea că trebuie să facă ceva, altfel risca s-o piardă de tot.

În noaptea aceea, după ce regina a adormit, regele a ieșit pe hol în vârful degetelor și s-a înveșmântat într-o mantie lungă și neagră. A bătut la ușă, iar când regina a deschis, și-a pus o oglindă crăpată în față.

Oglinda pe care i-o dăduse regelui sfetnicul regal era o porcărie. Cea mai netoată și mai săracă femeie din regat ar fi aruncat-o la gunoi. Fața făcea valuri-valuri și era întunecată de parcă ar fi fost acoperită cu un strat subțire de unsoare, iar de sus și până jos era străbătută de o crăpătură adâncă, ca și când pe sticlă ar fi fost un fir lung de păr. Și totuși, imediat ce regina a privit în oglindă, pe față i s-a așternut un aer așa de tandru, încât regelui aproape că i s-a frânt inima. Regina s-a clătinat, a închis ochii și și-a lipit buzele de imaginea ei.

– Ah, a șoptit ea. Of, cât ți-am dus dorul. M-am gândit la tine în fiecare zi. Te-am visat noapte de noapte. Știu că e imposibil, și totuși întotdeauna mi-am dorit doar să fim împreună.

– Și mie mi-a fost dor de tine, a șoptit regele.

Dar imediat ce a vorbit, regina a deschis ochii și s-a dat înapoi.

– Nu, a exclamat. Nu! E ceva necurat. Nu ești el. Nu ai vocea ca a lui. Nu e ce vreau. Te rog, înrăutățești și mai mult lucrurile.

S-a aruncat pe pat, iar când regele a venit să se întindă lângă ea, a refuzat să-l privească.

Regina nu s-a mai ridicat din pat trei zile. Când în sfârșit s-a ridicat, copiii au fugit la ea și i s-au cățărat în poală. Regina i-a îmbrățișat, dar nu a zâmbit când au sărutat-o, iar când au pălăvrăgit veseli despre mărunțișurile zilei, ei i-a luat prea mult să răspundă, de parcă le-ar fi vorbit de foarte departe.

La început regele a încercat să-i respecte dorința reginei și s-o lase cu tristețea ei, dar cum acum o văzuse fericită, chiar și pentru scurt timp, spectacolul nefericirii ei la care fusese martor i se părea și mai greu de îndurat. Pe măsură ce se scurgeau zilele și regina era la fel de tristă, de palidă și de tăcută, regele s-a convins că, dacă reușea să facă iluzia puțin mai convingătoare, poate că deghizarea lui îi va aduce reginei fericire în loc de durere.

Așa că la scurt timp după aceea, regele s-a dus la ușa odăii reginei cu o oglindă crăpată într-o mână și o găleată îndoită în cealaltă. Găleata era într-o stare și mai jalnică decât oglinda – era ruginită, murdară, mirosea urât și pe fund avea licheni albicioși ca laptele vărsat.

Regele a bătut la ușă și regina a răspuns, încă o dată a privit în oglindă și încă o dată trăsăturile i s-au îmblânzit, regelui aproape că i s-a rupt inima, ea a sărutat oglinda și i-a șoptit vorbe dulci iubitului ei imaginar. Dar de data asta regele a tăcut, iar singurul sunet din odaie era ecoul vocii reginei. Cu lacrimi de bucurie în ochi, regina s-a cuibărit la pieptul lat al regelui – dar imediat ce el a cuprins-o cu brațele, regina a deschis ochii și s-a îndepărtat de el.

– Nu, a spus ea. Nu poți să mă păcălești așa. Atingerea ta nu e nici pe departe ca a lui. De ce insiști să mă faci să sufăr?

Indiferentă la scuzele regelui, regina s-a întors în patul ei și iar nu s-a mai ridicat – nici când a implorat-o regele, nici când a venit fiica ei și și-a rugat stăruitor mama, nici când a venit sfetnicul regal și i-a spus să înceteze cu purtarea aceea nesăbuită și să se gândească măcar o dată și la altceva în afară de ea însăși. A zăcut nemișcată și a refuzat să mănânce sau să bea, până când regele a decis să acționeze, căci altfel sigur murea.

De data aceasta, regele a renunțat la orice gând de a o mai păcăli. A dus osul vechi în odaia reginei la miezul zilei. Osul era lung și îngălbenit, încă atârna un tendon de el, iar găurelele de pe margini erau de la câinii care îl roseseră. Osul mirosea a carne stricată, a gunoi și bilă, iar regele abia putea să pună mâna pe el fără să icnească. Totuși a legat oglinda și găleata de os cu bucățele de sfoară, a pus mantia neagră peste ea și a proptit-o în colț. Când el termina, regina a deschis ochii și a gemut.

– De ce? a spus ea implorator. De ce-mi faci așa ceva când mă chinui atât să fac ce trebuie?

– Iubești ce iubești, a spus regele. Dacă asta înseamnă că ești egoistă, arogantă sau alintată, atunci accept. Te iubesc, copiii te iubesc și ei, la fel și supușii, și nu vrem să te mai vedem suferind.

Regina s-a ridicat din pat clătinându-se pe picioare. Sub privirile regelui, s-a uitat în oglindă, a șoptit în găleată, a cuprins cu brațele osul vechi și a zâmbit.

În următoarele zile, slujitorii i-au adus mâncare reginei să ciugulească și vin să soarbă și curând din jurul ochilor i s-au dus umbrele cele mai întunecate, iar adânciturile de sub pomeți n-au mai fost chiar așa de mari. Deși se bucura că a ieșit din genunea disperării, regelui i-a fost peste putință s-o privească pe regină gângurindu-i fericită mormanului de gunoi, așa că a lăsat-o singură cu el, iar când s-a întors a doua zi, a descoperit că ea adusese murdăria aceea în patul lor. A încercat să obiecteze, dar imediat ce s-a apropiat, regina a șuierat cu o asemenea furie, încât regele s-a grăbit să iasă din odaie.

După o săptămână, copiii reginei au început iar să întrebe de mama lor. Regele s-a întors în odaia reginei, unde stătea goală printre așternuturi, se freca cu nasul de oglindă, șoptea în găleată și ținea osul vechi în brațe.

– Ce vrei? a întrebat ea când regele s-a apropiat, fără să-și ia ochii de la oglindă.

– Copiilor le e dor de tine, a spus regele. Nu poți să ieși puțin să te joci cu ei?

– Să vină încoace, a spus regina. Pot să se joace aici.

– Nici vorbă, a răspuns regele dezgustat. Du-te să ai grijă de familia ta. Chestia... asta o să te aștepte la întoarcere.

Regina a mormăit ceva, apoi a înclinat capul și și-a ascultat ecoul. Pe față i s-a așternut o expresie cumplită, șireată.

– Ah, a spus ea cu viclenie. Înțeleg.

– Înțeleg, a șoptit găleata.

– Da, a răspuns ea. Înțeleg.

– Ce spui? a întrebat regele.

– Vrei să mă scoți de aici prin vicleșug, a spus regina. Ești gelos. Imediat ce ies din odaie, te strecori aici să-mi furi oglinda, găleata și osul vechi și eu o să fiu iar singură.

– Singură, a șoptit găleata.

– Da, a spus regina pe un ton sumbru. Singură.

– Te rog, a implorat-o regele. Ascultă-mă. Nu asta am vrut...

– Afară! a țipat regina și apoi a început să urle, cuvintele se întorceau din găleata îndoită de tablă, până când odaia s-a umplut de-o hărmălaie de țipete.

– Lasă-ne în pace! Lasă-ne în pace! Lasă-ne în pace!

*

După asta a înnebunit și regele. A poruncit să li se taie limba slujitorilor, să nu poată vorbi cu nimeni despre starea reginei, și s-a descotorosit de sfetnicul regal, apoi a luat un asasin să se asigure că acesta păstrează secretul. Și-a mințit copiii, le-a spus că mama lor este bolnavă și a dat o lege care îi interzicea oricui să vorbească despre ce i s-a întâmplat. Totuși în ciuda eforturilor lui, zvonurile s-au răspândit. Se vorbea că noaptea regina ieșea din odaie și mergea pe parapete, tranca-tranca, târându-și iubitul monstruos după ea.

Regele și-a cârmuit regatul pe cât de bine s-a priceput și a încercat să-și închipuie că este văduv. Nu mai mergea la regină, deși în unele nopți se trezea că stă pe hol în fața odăii ei, cu pumnul strâns lângă ușă.

S-a scurs un an, apoi cinci, apoi zece, până când, într-un târziu, neputând să mai care povara durerii, regele s-a întors în dormitorul soției, hotărât să mai vorbească o dată cu ea, apoi să-și pună capăt zilelor.

Odaia reginei era luminată de o singură lumânare care se prelingea în colț. Orbit de întuneric, la început regele a crezut că odaia era goală, dar,

când ochii i s-au obișnuit cu bezna, a distins o siluetă palidă zvârcolindu-se în întuneric. Dinspre pat a venit o fluturare de șoapte ciripitoare, ca aceea a larvelor când ridici piatra de pe ele. Sunetul era așa de neliniștitor, încât regele era gata să fugă, dar apoi o rază de lumină argintie a străpuns fereastra și a luminat ce stătea încâlcit între așternuturi.

Ființa care a ridicat fața spre el era cadaverică, scheletică, cu părul încurcat și pielea albă ca un stârv, cu ochi uriași și nevăzători care se obișnuiseră de mult cu întunericul. A rânjit dinții și a mârâit fără sunet, omoplații goi i s-au mișcat pe sub piele ca niște aripi cioturoase, neformate. Cu o lentoare ca din vis, monstrul care mai demult fusese regina a alunecat din pat și a început să se târască spre rege, cu oglinda, găleata și osul vechi în urmă.

Regele a țipat și a fugit spre ușă, dar exact când a ajuns la ea, l-a copleșit amintirea soției lui așa cum era ea odinioară când o văzuse prima dată, o fată zâmbitoare cu o față blândă, și mila i-a înecat frica.

Și-a făcut curaj, s-a întors în odaie și a îngenuncheat lângă femeia pe care o iubea.

– Îmi pare rău, a șoptit el, iar în liniștea aceea, găleata de tablă i-a întors cuvintele.

– Îmi pare rău.

Ușor, foarte ușor, regele a dat să-i smulgă reginei din mâna încleștată osul vechi. Tremurând, ea l-a ținut cu toate puterile, dar forța ei nu se măsura cu a lui. Brusc, regina i-a dat drumul. Regelui i-a alunecat. Osul a căzut, găleata îndoită a ajuns pe podeaua de piatră cu un zgomot de clopote lovite și oglinda s-a făcut pulbere.

Regina s-a încruntat nedumerită și pentru o clipă a părut femeia de dinainte. Apoi s-a prăbușit de parcă i-ar fi tăiat cineva tendoanele, iar când regele a încercat s-o apuce de mână ca s-o ridice, ea s-a răsucit și i-a trecut un ciob de la oglindă pe gât.

*

A doua zi de dimineață, regina a ieșit din odaia ei. Încă era de un alb cadaveric și slabă ca un țâr, dar când a vorbit, cuvintele îi erau blânde și limpezi. Le-a spus supușilor ce tragedie se petrecuse cu o noapte în urmă; cum regele, înnebunit de anii de suferință, a venit în odaia ei și și-a tăiat gâtul. A spus că a fost bolnavă mult timp, dar că acum se simțea mai bine și era pregătită să cârmuiască în locul soțului ei. Povestea părea incredibilă, iar ochii reginei scânteiau nebunește când o spunea, și totuși era regina și nimeni, nici măcar copiii ei, nu a îndrăznit s-o contrazică.

Regina a ajuns pe tron și, la scurt timp după aceea, o siluetă înveșmântată cu o mantie neagră, veche a apărut lângă ea. Deși nimeni nu avea voie să se apropie suficient s-o vadă bine, din ea ieșea o duhoare neplăcută, iar uneori când regina se apleca și-i asculta sfaturile, celor care erau îngenuncheați înaintea ei li se părea că văd, printre faldurile glugii, reflexia chipului reginei, fărâmată într-o mie de cioburi. Așa și-a trăit regina restul zilelor, iar când a murit, a fost înmormântată cum și-a dorit, cu figura înveșmântată în mantie neagră alături de ea în coșciug.

Copiii reginei au crescut, au îmbătrânit și au murit și ei la rândul lor, iar curând regatul s-a năruit și a fost cotropit de străini. În adâncul pământului, din găleata de tablă se răspândea ecoul larvelor care rodeau, iar oglinda reflecta dansul sinistrei descompuneri. În curând trista poveste a reginei a fost dată uitării. Piatra de mormânt i s-a răsturnat, intemperiile i-au șters numele și, după un secol, vechiul os era doar unul dintre multele, găleata îndoită de tablă amuțise de mult, iar oglinda spartă nu mai reflecta decât un craniu alb, curat.

Iubitorul de pisici

Margot l-a cunoscut pe Robert într-o seară de miercuri spre sfârșitul semestrului de toamnă. Lucra la snack-barul cinematografului de artă din centru când a venit el, a cumpărat o pungă mare cu floricele de porumb și o cutie de Red Vines.

– Ce... alegere neobișnuită, a spus ea. Nu cred că am mai vândut vreodată o cutie de Red Vines.

Flirtul cu clienții era un obicei pe care și-l luase de când lucrase ca barmaniță și așa primea bacșiș. La cinematograf nu primea bacșiș, dar era o muncă plictisitoare în rest și chiar credea că Robert era drăguț. Nu chiar atât de drăguț încât, să zicem, să se ducă la el la o petrecere, dar destul de drăguț încât să-și imagineze că s-ar fi îndrăgostit de el dacă ar fi stat vizavi de ea la un curs plictisitor – deși era destul de sigură că el terminase facultatea, că avea douăzeci și ceva de ani, cel puțin. Era înalt, lucru care îi plăcea, și vedea marginea unui tatuaj ițindu-i-se de sub mâneca îndoită a cămășii. Dar era mai degrabă plinuț, avea barba cam lungă și umerii ușor lăsați în față, de parcă ar fi ocrotit ceva.

Robert nu a reacționat la flirtul ei. Sau dacă a reacționat, a arătat acest lucru numai dându-se înapoi, parcă pentru a o face să se aplece spre el, să se străduiască mai tare.

– Hm, a făcut el. Bine. Și și-a băgat restul în buzunar.

Dar săptămâna următoare a venit iar la cinematograf și a mai cumpărat o cutie de Red Vines.

– Începi să fii din ce în ce mai bună în meserie, i-a spus. Ai reușit să nu mă mai jignești de data asta.

Margot a ridicat din umeri.

– Vreau să prind o promovare, așa că..., a spus ea.

După film, a venit iar la ea.

– Fată de la chioșc, dă-mi numărul tău de telefon, a spus el și, spre surprinderea ei, i l-a dat.

Plecând de la micul schimb de cuvinte despre Red Vines, în următoarele săptămâni au creat un eșafodaj complex de glume prin SMS, variațiuni care se derulau și evoluau așa de rapid, încât uneori ei îi era greu să țină pasul. Robert era foarte inteligent și Margot a descoperit că trebuia să se străduiască să-l impresioneze. În curând a observat că, atunci când îi scria un SMS, de obicei el răspundea imediat, dar dacă ei îi lua mai mult de câteva ore să-i răspundă, următorul mesaj era mereu scurt și nu includea o întrebare, așa că de ea depindea să reinițieze conversația, lucru pe care îl făcea întotdeauna. De câteva ori, se lua cu alte treburi vreo zi și se întreba dacă următorul schimb avea să moară definitiv, dar atunci îi venea în minte ceva nostim sau văzuse o fotografie pe internet care era relevantă în discuția lor și reluau. Ea încă nu știa prea multe despre el, pentru că nu discutau niciodată nimic personal, dar când turnau două, trei glume bune la rând, era îmbătător, de parcă ar fi dansat. Apoi, într-o noapte în care învăța, Margot se plângea că sunt închise toate cantinele și nu avea mâncare în cameră, deoarece colega de cameră îi dăduse atacul la pachetul de acasă, iar el s-a oferit să-i cumpere niște Red Vines ca s-o hrănească. La început ea a răspuns cu încă o glumă, pentru că trebuia să învețe, dar el a spus: „Nu, vorbesc serios, termină cu prostiile și vino“, așa că a luat o geacă peste pijamale și s-a întâlnit cu el la 7-Eleven.

Era în jur de unsprezece. A întâmpinat-o neceremonios, de parcă s-ar fi văzut în fiecare zi, și a condus-o înăuntru să aleagă niște snackuri. În magazin nu aveau Red Vines, așa că i-a cumpărat o granita de coca-cola cu cireșe, o pungă de Doritos și o brichetă model nou, în formă de broască, cu o țigară în gură.

– Mulțumesc pentru cadouri, a spus ea când au ieșit iar.

Robert purta o căciulă din blană de iepure care îi acoperea urechile și o geacă demodată, groasă, din puf. Ei i se părea că îi stă bine, deși îi dădea un aer ușor prostesc; căciula îi accentua aspectul de tăietor de lemne, iar haina groasă îi ascundea burta și încovoierea ușor tristă a umerilor.

– Cu plăcere, fată de la chioșc, a spus el, deși, desigur, deja îi știa numele.

Margot credea că o s-o sărute și s-a pregătit să se ferească și să-i întindă obrazul, dar în loc s-o sărute pe gură, a luat-o de mână și a sărutat-o ușor pe frunte, de parcă ar fi fost un lucrușor de preț.

– Spor la învățat, draga mea, a spus el. Ne vedem curând.

În drum spre cămin, Margot simțea o lejeritate scânteietoare pe care a recunoscut-o ca fiind începutul unei amorezări.

Cât era acasă în vacanță, și-au trimis SMS-uri aproape întruna, nu numai glume, dar și ce mai făcuseră. Au început să-și ureze bună dimineața și noapte bună, iar când ea îl întreba ceva și el nu răspundea imediat, simțea împunsătura unui dor neliniștit. A aflat că Robert avea două pisici, pe nume Mu și Yan, și împreună au inventat un scenariu complicat în care pisica ei din copilărie, Pita, îi trimitea SMS-uri cochete lui Yan, dar când Pita vorbea cu Mu era protocolară și rece, pentru că era geloasă pe relația lui Mu cu Yan.

– De ce trimiți mereu SMS-uri? a întrebat-o tatăl vitreg al lui Margot la cină. Ai o aventură cu cineva?

– Da, a spus Margot. Îl cheamă Robert și l-am cunoscut la cinematograf. Suntem îndrăgostiți și probabil o să ne căsătorim.

– Hmm, a spus tatăl ei vitreg. Zi-i că avem câteva întrebări să-i punem.

„Întreabă părinții mei de tn“, i-a scris Margot, iar Robert i-a trimis un emoticon cu inimioare în loc de ochi.

Când Margot s-a întors în campus, abia aștepta să-l revadă pe Robert, dar el s-a dovedit a fi foarte greu de găsit. „Scz, am mult de lucru la serviciu“, a răspuns el. „Promit că ne vdm curând.“ Lui Margot nu-i plăcea povestea asta; se părea că mersul lucrurilor nu-i mai era pe plac, iar când în sfârșit a invitat-o la film, a fost imediat de acord.

Filmul pe care voia să-l vadă el rula la cinematograful la care lucra Margot, dar ea a sugerat să-l vadă în multiplexul de la marginea orașului; studenții nu se duceau prea des acolo, pentru că trebuiau să meargă cu mașina. Robert a venit s-o ia cu un Civic alb plin de noroi, cu suporturile pentru pahare debordând de ambalaje de bomboane. Pe drum, el a fost mai tăcut decât se așteptase ea și nu a privit-o prea mult. După mai puțin de cinci minute, Margot era teribil de stânjenită și, în momentul în care o luau pe autostradă, s-a gândit că putea s-o ducă undeva ca s-o violeze și s-o ucidă; în fond, nu știa prea multe despre el.

Exact când ea se gândea la acest lucru, el a spus:

– Stai liniștită că nu te omor.

Margot s-a întrebat dacă stânjeneala din mașină nu era cumva din vina ei, pentru că era agitată și neliniștită, ca genul de fată care se gândește de fiecare dată când se duce la întâlnire că o să fie ucisă.

– Nu e nici o problemă, poți să mă omori dacă vrei, a spus ea, iar el a râs și a atins-o ușor pe genunchi.

Dar încă era deconcertant de tăcut, iar toate încercările ei de a face conversație entuziastă au ricoșat din el. La cinematograf, el a glumit cu vânzătoarea de la chioșc în legătură cu Red Vines, dar nu a avut efectul scontat și toată lumea implicată s-a simțit jenată, dar Margot mai mult ca oricine.

În timpul filmului, nu a ținut-o de mână, nici nu a cuprins-o cu brațul, așa că atunci când au ajuns înapoi în parcare, era destul de sigură că se răzgândise, că nu o mai plăcea. Margot purta colanți și o bluză de trening și asta se poate să fi fost problema. Când intrase în mașină, el spusese:

– Mă bucur să văd că te-ai aranjat pentru mine, ceea ce ea presupusese că era o glumă, dar poate că de fapt îl jignise prin faptul că nu păruse să ia destul de în serios întâlnirea sau dintr-un alt motiv.

El purta pantaloni și o cămașă.

– Vrei să bem ceva? a întrebat el când s-au întors în mașină, de parcă politețea ar fi fost o obligație care îi fusese impusă.

Lui Margot i se părea evident că se aștepta din partea ei să refuze și, când ea făcea acest lucru, nu aveau să mai vorbească. Lucrul acesta a întristat-o, nu atât pentru că voia să mai fie cu el, ci pentru că avusese așteptări așa de mari de la el în vacanță și nu i se părea drept că lucrurile s-au dus de râpă așa de repede.

– Am putea să bem ceva, presupun? a spus ea.

– Dacă vrei, a spus el. „Dacă vrei“ era un răspuns așa de neplăcut, încât ea a stat în mașină fără să scoată o vorbă, până când a împuns-o Robert în picior și a spus: De ce ești bosumflată?

– Nu sunt bosumflată, a spus ea. Sunt doar un pic obosită.

– Pot să te duc acasă.

– Nu, mi-ar prinde bine un păhărel după filmul ăla.

Deși rulase la un cinematograf obișnuit, filmul pe care îl alesese el era o dramă deprimantă despre Holocaust, așa de nepotrivită pentru prima întâlnire încât, atunci când el a sugerat-o, ea a spus: „LOL, vorbești serios?“, iar el glumise că îi pare rău că i-a apreciat greșit gusturile și că, în schimb, poate s-o ducă la o comedie romantică. Dar acum, când ea a spus lucrul acela despre film, el a tresărit puțin și atunci ei i-a venit în cap o interpretare complet diferită a evenimentelor serii. S-a întrebat dacă poate a încercat s-o impresioneze sugerând filmul despre Holocaust, pentru că el nu înțelegea că un film despre Holocaust nu e cel mai nimerit film „serios“ cu care să impresionezi genul de persoană care lucrează la un cinematograf cu pretenții artistice, genul de persoană care probabil a presupus el că este. Poate, s-a gândit ea, îl jignise mesajul ei „LOL, vorbești serios?“, îl intimidase și îl făcuse să se simtă stânjenit în prezența ei. Gândul la această posibilă vulnerabilitate o emoționa și a simțit față de el mai multă amabilitate decât încercase toată noaptea.

Când a întrebat-o unde vrea să bea ceva, ea a pomenit locul în care mergea de obicei, dar el s-a strâmbat și a spus că barul ăla e în ghetoul studențesc și că o duce el într-un loc mai frumos. Au mers într-un bar la care ea nu mai fusese niciodată, genul de speluncă subterană ca din timpul Prohibiției, fără nici un semn care să-i anunțe prezența. Lumea stătea la coadă să intre și, în timp ce așteptau, Margot a devenit tot mai agitată cât încerca să se gândească cum să-i spună ce trebuia să-i spună, dar nu putea, așa că atunci când paznicul i-a cerut să-i arate un act de identitate, ea i l-a dat pur și simplu. Paznicul abia s-a uitat la el; a rânjit superior și a spus:

– Mda, nu, și i-a făcut semn să se dea la o parte, în timp ce făcea un gest spre următorul grup de persoane de la coadă.

Robert i-o luase înainte și nu remarcase ce se întâmplă în spatele lui.

– Robert, a spus ea ușor. Dar el nu s-a întors. Într-un târziu, cineva de la coadă care observase l-a atins pe umăr și a arătat spre ea, care stătea părăsită pe trotuar.

A stat fâstâcită cât el se întorcea la ea.

– Scuze! a spus Margot. Mi-e așa de rușine!

– Câți ani ai? a întrebat el.

– Douăzeci de ani, a spus ea.

– Ah, a făcut. Parcă ai spus că ești mai mare.

– Ți-am spus că sunt în anul doi! a zis ea.

Era destul de umilitor că stătea în fața barului, că fusese respinsă de față cu toată lumea, iar acum Robert o privea de parcă ar fi făcut ceva rău.

– Dar ai făcut..., cum se cheamă? Anul ăla de pauză, a obiectat el, de parcă ăsta ar fi fost un argument cu care ar fi putut convinge.

– Nu știu ce să spun, a zis ea neajutorată. Am douăzeci de ani.

Atunci, oricât de absurd ar fi fost, a început să simtă că o ustură ochii de la lacrimi, pentru că într-un fel sau altul se dusese totul de râpă și nu înțelegea de ce e așa de greu.

Dar când Robert i-a văzut fața schimonosită, parcă ar fi făcut cineva o vrajă. Toată tensiunea din atitudinea lui s-a spulberat; s-a îndreptat și a cuprins-o cu brațele lui ca de urs.

– Draga mea, a spus el. Iubito, liniștește-te. Te rog, nu te simți prost.

Margot l-a lăsat s-o lipească de el și a cuprins-o același sentiment ca în față la 7-Eleven, că este un lucrușor delicat, prețios pe care să teme să nu-l spargă. A sărutat-o pe creștet, ea a râs și și-a șters lacrimile.

– Nu-mi vine să cred că plâng că nu am intrat într-un bar, a spus ea. Probabil mă consideri o proastă.

Dar știa că el nu o considera așa, după felul în care o privea; în ochii lui vedea cât de drăguță e, când zâmbea cu ochii în lacrimi în lumina cretoasă a felinarului, printre cei câțiva fulgi de zăpadă care se cerneau din cer.

Atunci a sărutat-o, pe buze, ca la carte; s-a apropiat de ea parcă din plonjon și practic i-a băgat limba pe gât. Era un sărut groaznic, șocant de stângaci; lui Margot nu-i venea să creadă că un bărbat în toată firea putea săruta așa de prost. Părea groaznic, totuși într-un fel îi dădea iar un sentiment de simpatie față de el, senzația că, deși e mai mare decât ea, ea știe ceva ce el nu știe. Când și-a terminat sărutul, a prins-o strâns de mână și a dus-o în alt bar, unde erau mese de biliard, mașini de flipper, rumeguș pe jos și nimeni nu verifica actele la ușă. În unul din separeuri, l-a văzut pe absolventul care fusese îndrumătorul ei la engleză în primul an.

– Îți iau o votcă cu sifon? a întrebat Robert, ceea ce ea credea că trebuie să fie o glumă legată de preferințele studentelor în materie de alcool,

deşi ea nu băuse niciodată votcă cu sifon.

De fapt, se gândea neliniştită ce să ceară; în locurile în care mergea ea, de obicei îţi cereau actele numai la bar, aşa că cei care aveau douăzeci şi unu de ani sau aveau acte false convingătoare cumpărau carafe cu Pabst Blue Ribbon sau Bud Light şi le împărţeau cu ceilalţi. Nu ştia dacă astea sunt mărcile pe care le-ar lua Robert în zeflemea, aşa că, în loc să specifice, a spus:

– Beau o bere.

Cu băuturile în faţă şi cu sărutul în urmă, şi poate şi pentru că Margot plânsese, Robert a devenit mult mai relaxat, mai asemănător cu tipul spiritual pe care îl cunoştea ea din SMS-uri. În timp ce vorbeau, a devenit tot mai sigură că ceea ce ea a interpretat drept furie sau nemulţumire faţă de ea, de fapt era nelinişte, teama că poate nu se simte bine. Se tot lega de faptul că la început ea nu a apreciat filmul, făcea aluzii glumeţe şi o privea cu atenţie să vadă cum reacţionează. A tachinat-o pentru gusturile ei alese şi a spus ce greu este s-o impresioneze pentru că a făcut aşa de multe cursuri despre filme, deşi el ştia că a făcut doar un curs de-o vară de cinematografie. A spus în glumă cum stă ea probabil cu ceilalţi angajaţi de la cinematograful cu pretenţii artistice şi ia peste picior oamenii care merg la cinematografele obişnuite, unde nici măcar nu se serveşte vin şi unele filme sunt IMAX 3D. Margot a râs la glumele pe care le făcea el pe socoteala acestei versiuni imaginare a ei, de snoabă iubitoare de filme, deşi nimic din ce spunea nu părea tocmai corect întrucât ea era cea care sugerase, de fapt, să vadă filmul de la Quality 16. Deşi acum, îşi dădea ea seama, poate că şi asta îl jignise pe Robert. Ei i se părea clar că pur şi simplu nu vrea să meargă la întâlnire în locul în care lucrează, dar poate că el o luase mai personal de atât; poate bănuise că ei îi este ruşine să fie văzută cu el. Începea să creadă că îl înţelege – ce sensibil e, ce uşor de rănit – şi asta o făcea să se simtă mai apropiată de el şi, de asemenea, puternică, pentru că odată ce ştia cum să-l rănească, ştia şi cum îl poate alina. I-a pus o mulţime de întrebări despre filmele care îi plac şi a luat în batjocură filmele de la cinematograful cu pretenţii artistice, care i se păreau plictisitoare sau de neînţeles; i-a spus că o intimidează colegii de serviciu mult mai mari şi cum uneori îşi face griji că nu e destul de inteligentă să-şi formeze opinii proprii pe diferite subiecte. Efectul asupra lui a fost palpabil şi imediat, şi Margot s-a simţit de parcă ar fi mângâiat un animal mare, sperios, ca un cal sau un urs, pe care îl ademenise cu pricepere să-i mănânce din palmă.

Până la a treia bere, deja se gândea cum ar fi să facă sex cu Robert. Probabil ar fi ca sărutul ăla neîndemânatic, stângaci şi excesiv, dar când

își imagina ce entuziasmat ar fi, cât de însetat și dornic s-o impresioneze, a simțit un fior de plăcere prin măruntaie, clar și dureros ca plesnitura unui elastic pe piele.

Când au terminat rândul acela de băuturi, a spus, îndrăzneață: „Și ia zi, mergem?“, iar el a părut jignit pentru o clipă, de parcă ar fi crezut că scurtează întâlnirea, dar ea l-a prins de mână și l-a tras aproape, iar aerul lui când și-a dat seama ce vrea să spună și felul umil în care a scos-o din bar au făcut-o să simtă iar plesnitura de elastic, la fel și, în mod straniu, faptul că îi simțea palma umedă.

Afară s-a întors spre el s-o sărute din nou, dar, spre surprinderea ei, el a pupat-o scurt pe gură.

– Ești beată, a spus el acuzator.

– Nu e adevărat, a spus ea, deși era.

S-a lipit de el, se simțea mică, iar el a scos un oftat puternic și tremurător, de parcă imaginea ei ar fi fost prea luminoasă și dureroasă s-o poată privi, dar era și ăsta un lucru sexy, să simți că ești o tentație irezistibilă.

– Te duc acasă, subțirico, a spus el și a condus-o spre mașină.

Însă, când au intrat, ea s-a lipit iar de el și după puțin timp, trăgându-se puțin înapoi când el i-a băgat prea adânc limba pe gât, a reușit să primească sărutul mai delicat care îi plăcea ei și după puțin timp l-a încălecat și i-a simțit nodul erecției împingând în pantaloni. Ori de câte ori se mișca sub greutatea ei, el scotea niște gemete fâlfâitoare, ascuțite, pe care nu putea să nu le considere puțin cam melodramatice, dar brusc a dat-o jos de pe el și a răsucit cheia în contact.

– Auzi, să te giugiulești în mașină ca o adolescentă, a spus el cu un fals dezgust. Apoi a adăugat: Credeam că ești prea mare pentru așa ceva, acum că ai douăzeci de ani.

Margot a scos limba la el.

– Atunci unde vrei să mergem?

– La tine?

– Hm, nu se poate. E colega mea de cameră acolo.

– Așa e. Stai în cămin, a spus el de parcă ar fi trebuit să-și ceară scuze pentru asta.

– Tu unde stai? a întrebat ea.

– Stau într-o casă.

– Pot... să vin pe la tine?

– Poți.

Casa era într-un cartier drăguț și împădurit, nu foarte departe de campus și deasupra ușii avea o ghirlandă cu luminițe vesele, albe și feerice. Înainte să iasă din mașină, a spus sumbru, pe un ton de avertisment:

– Să știi că am pisici.

– Știu, a spus ea. Ne-am scris despre ele în SMS-uri, nu mai ţii minte?

La ușa de la intrare, a bâjbâit cu cheile ridicol de mult și a înjurat în barbă. Ea l-a frecat pe spate ca să încerce să-i menţină dispoziţia, dar asta a părut să-l tulbure și mai tare, așa că s-a potolit.

– Ei bine, asta e casa mea, a spus el ferm, împingând ușa.

Camera în care se aflau era luminată slab și plină de obiecte care, pe măsură ce i s-a obișnuit privirea, au devenit familiare. Avea două biblioteci mari, pline cu cărţi, un raft cu discuri de vinil, o colecție de jocuri și multe tablouri – sau cel puțin postere care fuseseră atârnate în ramă, în loc să fie prinse cu gumă sau bandă adezivă pe perete.

– Îmi place, a spus ea sincer și în acest timp a identificat senzaţia pe care o încerca drept ușurare.

Și-a dat seama că nu mai fusese la nimeni acasă să facă sex; pentru că ieșise numai cu băieţi de vârsta ei și tot timpul trebuiseră să se ascundă, să evite colegii de cameră. Era un sentiment nou și puțin înspăimântător să te afli în totalitate pe teritoriul cuiva, iar faptul că locuința lui Robert îi trăda preferințe pe care le împărtășea și ea, chiar dacă la modul general – artă, jocuri, cărţi, muzică – i se părea o confirmare liniștitoare a alegerii ei.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, a văzut că Robert o privea atent, studia impresia pe care i-o lăsase camera. Și, de parcă frica nu era încă pregătită să o scape din gheare, lui Margot i-a trecut scurt prin cap o idee năstrușnică, poate aceasta nu era o cameră de fapt, ci o capcană,

menită s-o facă să creadă, în mod eronat, că Robert era un om normal, un om asemenea ei, când, de fapt, toate celelalte încăperi din casă erau goale sau pline de orori: cadavre, victime ale răpirilor sau lanțuri. Dar apoi el a sărutat-o, a aruncat geanta ei și hainele lor pe canapea și a dus-o în dormitor, i-a pipăit fundul și pieptul, cu stângăcia avidă a acelui prim sărut.

Dormitorul nu era gol, deși era mai gol decât livingul; nu avea cadru de pat, doar o saltea și o somieră cu arcuri pe podea. Pe comodă era o sticlă de whisky și el a luat o gură, apoi i-a dat-o ei, s-a așezat în genunchi și a deschis laptopul, gest care a nedumerit-o, până a înțeles că pune muzică.

Margot s-a așezat pe pat, în timp ce Robert își scotea cămașa și-și desfăcea catarama de la pantaloni, și-i lăsa până la glezne, până când și-a dat seama că încă e încălțat și s-a aplecat să-și dezlege șireturile. În timp ce se uita la el cum stă aplecat așa de stângaci, cu burta lăsată și moale plină de păr, Margot și-a zis: nu se poate! Dar când s-a gândit ce ar presupune să oprească ce declanșase, s-a simțit copleșită; ar fi fost nevoie de foarte mult tact și blândețe, de care nu se simțea capabilă. Nu se temea că o va forța să facă ceva împotriva voinței ei, ci că dacă insista acum să se oprească, după tot ce făcuse, avea să pară alintată și capricioasă, ca și când ar fi comandat ceva la restaurant și apoi, odată ce sosise mâncarea, se răzgândise și refuzase.

A încercat să-și înfrângă împotrivirea cu o gură de whisky, dar când el a căzut peste ea cu sărutările acelea monstruoase, zemoase și a început să-și plimbe mecanic mâna pe sânii ei și între picioare, de parcă ar fi făcut un pervers semn al crucii, Margot a început să se sufoce și să simtă că poate în cele din urmă nu se vedea în stare să meargă până la capăt.

A ajutat faptul că s-a strecurat de sub greutatea lui și l-a încălecat, la fel și că a închis ochii și și-a amintit cum a sărutat-o pe frunte la 7-Eleven. Încurajată de progresul ei, și-a scos bluza peste cap. Robert s-a întins și i-a scos un sân din sutien, așa că avea o jumătate pe afară și o jumătate înăuntru, și i-a frecat sfârcul cu degetul mare și arătătorul. Era neplăcut, așa că s-a aplecat în față și s-a lipit de mâna lui. El a înțeles aluzia și a încercat să-i desfacă sutienul, dar nu s-a descurcat cu clema, descurajarea lui evidentă amintind de bâjbâitul cu cheile, până când, în cele din urmă, a spus pe un ton autoritar: „Dă ăsta jos“, iar ea s-a executat.

Felul în care a privit-o atunci era ca o versiune exagerată a expresiei pe care o văzuse pe fețele tuturor băieților cu care stătuse goală, nu că ar fi

fost mulți, șase în total, cu Robert se făceau șapte. Părea uluit și prostit de plăcere, ca un bebeluș îmbătat cu lapte, și s-a gândit că poate de-asta îi plăcea cel mai mult sexul, pentru că vedea bărbatul expus astfel. Robert îi arăta mai fățiș dorința decât oricare dintre ceilalți, deși era mai în vârstă și trebuie să fi văzut mai mulți sâni, mai multe trupuri decât ei – dar poate că și de aceea îl plăcea, pentru că el era mai mare și ea, mai mică.

În timp ce se sărutau, s-a trezit purtată de o fantezie de o aroganță așa de pură, încât cu greu putea recunoaște că o are. „Uite ce fată frumoasă", și-a imaginat că se gândește el. „E așa de perfectă, are un corp perfect, e perfectă din cap până în picioare, are numai douăzeci de ani, are pielea impecabilă, o doresc așa de tare, o doresc mai mult decât am dorit oricând pe cineva, o doresc așa de tare, că aș putea să și mor."

Cu cât își imagina mai mult excitația lui, cu atât devenea și ea mai excitată și în curând se legănau împreună, intrau în ritm, ea i-a băgat mâna în chiloți, i-a cuprins penisul cu mâna și a simțit picătura perlată de umezeală din vârf. Robert a scos iar sunetul acela, vaierul ascuțit ca de femeie și ei i-ar fi plăcut să existe un mod prin care să-i spună să nu mai facă așa, dar nu-i trecea prin cap nici unul. Atunci i-a băgat și el mâna în chiloți, iar când a simțit că este umedă, s-a relaxat în mod vizibil. A pipăit-o un pic cu degetele, delicat, iar ea și-a mușcat buzele și a jucat puțin teatru, dar apoi a înțepat-o cam tare, ea a tresărit și el și-a tras mâna.

– Scuze! a spus Robert. Apoi a întrebat-o pe un ton imperios: Stai puțin. Ai mai făcut așa ceva?

Noaptea părea, într-adevăr, așa de ciudată și atipică, încât prima ei pornire a fost să spună că nu, dar apoi și-a dat seama ce vrea să zică și a râs tare.

Nu voise să râdă; știa deja destul de bine că, deși poate lui Robert îi plăcea să fie obiectul tachinării delicate și cochete, nu-i plăcea absolut deloc să fie ținta batjocurii. Dar nu se putea abține. Pierderea virginității fusese o chestiune lungă, anevoioasă, precedată de discuții intense de câteva luni cu iubitul pe care îl avea de doi ani, plus o vizită la ginecolog și o discuție teribil de jenantă dar, în cele din urmă, incredibil de interesantă cu mama ei, care, într-un final, nu numai că îi rezervase o cameră la o pensiune, ci, după eveniment, îi și scrisese o ilustrată. Ideea ca în locul acelui proces implicat, emoțional ar fi putut să urmărească un film pretențios despre Holocaust, să bea trei beri și apoi să se ducă la o casă oarecare să-și piardă virginitatea cu un tip pe

care îl cunoscuse la un cinematograf era așa de amuzantă, încât brusc nu s-a putut abține din râs, deși râsul era și puțin isteric.

– Îmi pare rău, a spus Robert cu răceală. Nu știam.

Brusc, s-a oprit din chicotit.

– Nu, ai fost... drăguț că ai întrebat, a spus ea. Dar am mai făcut sex. Scuză-mă că am râs.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, a spus el, dar își dădea seama după fața lui și după faptul că se înmuia sub ea, că trebuia să-și ceară.

– Scuză-mă, a spus ea din nou, din reflex și apoi, într-o pornire de inspirație: Presupun că am emoții sau cam așa ceva?

Robert a privit-o printre gene, de parcă afirmația ei i-ar fi trezit bănuieli, dar asta a părut să-l liniștească.

– Nu trebuie să ai emoții, a spus el. O luăm ușurel.

„Mda, vezi să nu“, s-a gândit, și apoi el s-a urcat iar pe ea, o săruta, o strivea cu greutatea lui și și-a dat seama că ultima șansă să-i facă plăcere partida asta se dusese, dar că va rezista până se termină. Când Robert era gol și-și rula un prezervativ pe o sculă care se vedea numai pe jumătate de sub raftul păros al burții, a cuprins-o un val de repulsie care a simțit că i-ar putea alunga sentimentul de nemișcare forțată, dar apoi Robert a înfipt din nou degetul în ea, deloc delicat de data asta și Margot s-a imaginat privindu-se de deasupra, goală și împrăștiată, cu degetul bărbatului ăstuia gras și bătrân în ea, iar dezgustul s-a transformat în silă față de sine și o umilință care era un fel de verișoară perversă a excitației.

În timpul partidei, a trecut-o de la o poziție la alta cu o eficiență bruscă, răsucind-o pe burtă, împingând-o de colo colo, și s-a simțit iar ca o păpușă, ca în față la 7-Eleven, deși acum nu mai era o păpușă prețioasă, ci una de cauciuc, flexibilă și rezistentă, un element de recuzită în filmul care se derula în mintea lui. Când era deasupra lui, a plesnit-o pe coapsă și a spus: „Da, da, îți place așa“, cu o intonație care nu sugera prea clar dacă fusese o întrebare, o observație sau un ordin, iar când a întors-o și i-a mormăit la ureche: „Mereu mi-am dorit să i-o trag unei fete cu țâțe frumoase“, ea a trebuit să-și afunde fața în pernă să nu râdă iar. La sfârșit, când el era deasupra în poziția misionarului, erecția i se tot înmuia și de fiecare dată spunea, agresiv, „Mă exciți așa de tare“, de parcă dacă mințea devenea adevărat. În sfârșit, după o explozie frenetică, iepurească, s-a cutremurat, a avut orgasm și a căzut peste ea

ca un copac doborât, iar Margot, strivită sub el, s-a gândit veselă: „E cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată!“ Și un timp s-a minunat de misterul acestei persoane care făcuse un lucru așa de ciudat și de inexplicabil.

După puțin timp, Robert s-a ridicat și s-a dus repede la baie cu un mers bălăbănit și cu picioarele rășchirate, cu mâna pe prezervativ, să nu iasă. Margot stătea întinsă pe pat, se uita în tavan și atunci a remarcat pentru prima oară că erau abțibilduri pe el, steluțe și luni care probabil străluceau în întuneric. Robert s-a întors de la baie și a rămas în cadrul ușii.

– Acum ce vrei să faci? a întrebat el.

„Probabil ar trebui să ne sinucidem“, și-a imaginat ea că spune.

Apoi și-a închipuit că undeva, în univers, era un băiat care gândea exact ca ea, că momentul ăsta este la fel de groaznic și totuși la fel de ridicol, și că la un moment dat în viitor îi va spune băiatului povestea asta. Îi va spune: „Și atunci a zis: «Mă exciți așa de tare»“, iar băiatul va râde în hohote, o va apuca de picior și va spune: „Doamne, te rog, încetează, nu mai pot“ și se vor prăbuși unul în brațele celuilalt, râzând nestăpânit, dar, desigur, nu exista un asemenea viitor, pentru că nu exista nici un asemenea băiat și nu va exista niciodată.

În loc de asta a ridicat din umeri și Robert a spus:

– Am putea să vedem un film, și s-a dus la computer și a descărcat ceva.

Margot nu s-a uitat ce anume. Cine știe din ce motiv, alesese un film subtitrat, și ea tot închidea ochii, așa că habar n-avea ce se întâmplă. În tot acest timp, el o mângâia pe cap și o săruta ușor pe umăr, de parcă ar fi uitat că acum zece minute o smucise de parcă ar fi fost într-un film porno și-i mârâise la ureche: „Mereu mi-am dorit să i-o trag unei fete cu țâțe frumoase“.

Apoi, din senin, a început să vorbească despre sentimentele pe care le are față de ea. A spus ce greu i-a fost când a fost plecată în vacanță, pentru că nu știa dacă are vreun fost iubit din liceu cu care lua iar legătura. În cele două săptămâni se pare că în mintea lui se derulase o întreagă dramă secretă, în care ea plecase din campus devotată lui, lui Robert, dar acasă fusese din nou atrasă de băiatul din liceu, care în mintea lui Robert era un flăcău sălbatic, frumos, nedemn de ea, dar totuși seducător prin poziția lui de frunte în ierarhia de acasă, din Saline.

– Mi-am făcut așa de mari griji că ai putea să iei o decizie proastă și că lucrurile o să iasă altfel între noi când te întorci, a spus el. Dar ar fi trebuit să am încredere în tine.

„Iubitul meu din liceu e gay“, și-a imaginat Margot că-i spune. „Eram destul de siguri de lucrul ăsta în liceu, dar după un an de curvăsăreală la facultate, categoric și-a dat seama. De fapt, nici măcar nu mai e sigur sută la sută că e bărbat; în vacanță am stat mult timp de vorbă despre ce ar însemna pentru el să-și declare neapartenența la nici unul din sexe, așa că nu se punea problema să fac sex cu el și puteai să mă întrebi dacă erai îngrijorat; puteai să mă întrebi multe lucruri.“

Dar nu a spus nimic din toate astea; a tăcut numai, emanând o aură neagră, plină de ură, până când, în cele din urmă, Robert a întrebat pe un ton timid:

– Mai ești trează? Ea a spus că da, apoi el a zis: E totul în ordine?

– Câți ani ai, mai exact? a întrebat ea.

– Treizeci și patru, a spus el. E vreo problemă?

Îl simțea tremurând de frică lângă ea, în întuneric.

– Nu, a răspuns ea. E bine.

– Bun, a spus el. Voiam să discut ceva cu tine, dar nu știam cum o să interpretezi.

S-a rostogolit și a sărutat-o pe frunte, iar ea s-a simțit ca un limax pe care ai pus sare, s-a dezintegrat sub sărutul acela.

S-a uitat la ceas; era aproape trei dimineața.

– Cred că ar trebui să plec acasă, a spus ea.

– Da? s-a mirat el. Credeam că rămâi la mine. Fac o omletă de stă mâța-n coadă!

– Mersi, a spus Margot și a luat colanții pe ea. Dar nu pot, nu vreau să-și facă griji colega mea de cameră. Așa că...

– Trebuie să te întorci la cămin, a spus el pe un ton plin de sarcasm.

– Mda, a zis ea. Pentru că acolo stau.

Drumul a durat o veşnicie. Zăpada se transformase în ploaie. Nu au vorbit. Într-un final, Robert a pornit radioul pe emisiunea de noapte de la NPR. Margot şi-a amintit cum prima oară când au ajuns pe autostradă să meargă la film îşi imaginase că Robert ar putea-o ucide şi s-a gândit: „Poate mă omoară acum".

Nu a ucis-o. A dus-o la cămin.

– M-am simţit foarte bine în seara asta, a spus el, desfăcând centura de siguranţă.

– Mersi, a spus ea. A strâns mâna pe geantă. Şi eu.

– Mă bucur că am reuşit, în sfârşit, să ieşim la întâlnire, a spus el.

„Întâlnire", i-a zis ea iubitului ei imaginar. „I-a zis întâlnire." Şi au râs amândoi în hohote.

– Cu plăcere, a spus ea. S-a întins să deschidă portiera. Mersi pentru film şi restul.

– Stai, a zis el şi a apucat-o de mână. Vino. A tras-o înapoi, a cuprins-o cu braţele şi i-a băgat limba pe gât pentru ultima oară.

„Doamne! Nu se mai termină odată?" şi-a întrebat ea iubitul imaginar, dar el nu i-a răspuns.

– Noapte bună, a spus ea, apoi a deschis portiera şi a scăpat.

Până să ajungă în cameră, deja primise un SMS de la el: fără cuvinte, doar inimioare şi feţişoare cu inimi în loc de ochi şi, dintr-un motiv greu de intuit, un delfin.

A dormit douăsprezece ore, iar când s-a trezit, a mâncat vafe la cantină, a urmărit în buclă seriale poliţiste pe Netflix şi a încercat să ia în calcul fericita posibilitate ca el să dispară fără ca ea să fie nevoită să facă ceva, că într-un fel putea să înceteze să mai existe dacă îşi dorea ea. Când chiar a primit următorul SMS de la el, imediat după cină, era o glumă nevinovată despre Red Vines, dar ea l-a şters imediat, cuprinsă de o scârbă care îi dădea fiori, dar care părea disproporţionată pentru ce făcuse el, de fapt. Şi-a spus că-i datorează măcar un mesaj de despărţire, că ar fi nepotrivit să întreruptă orice comunicare cu el, infantil şi o dovadă de cruzime. Iar dacă chiar încerca să rupă orice legătură, cine

știe cât dura până să priceapă aluzia? Poate că mesajele ar fi continuat să vină la nesfârșit; poate că nu aveau să se mai termine niciodată.

A început să schițeze mesajul – „Mulțumesc pentru momentele plăcute, dar acum nu mă interesează o relație“ –, dar tot vorbea pe ocolite și-și cerea iertare, încercând să elimine portițele prin care își imagina că ar fi încercat el să se strecoare („Nu-i nimic, nici eu nu vreau o relație, sunt de acord doar cu una mică!“), așa că mesajele deveneau tot mai lungi și tot mai greu de trimis. Între timp, SMS-urile lui tot veneau, nici unul nu spunea nimic important, fiecare mai înfocat decât precedentul. Și-l imagina pe Robert stând întins în patul care era doar o saltea, ticluindu-l cu atenție pe fiecare. Și-a amintit că vorbise mult despre pisici, și totuși ea nu văzuse nici urmă de pisică în casă, și s-a întrebat dacă inventase.

Uneori, în următoarele câteva zile, se trezea cu o stare posomorâtă de reverie, ducând dorul a ceva și își dădea seama că de Robert îi era dor, nu de Robert cel real, ci de acel Robert pe care și-l imaginase ea la celălalt capăt al tuturor acelor SMS-uri din timpul vacanței.

„Se pare că ești foarte ocupată, nu?“ i-a scris Robert într-un final, la trei zile după ce și-au tras-o, iar ea a știut că e ocazia perfectă să-i trimită SMS-ul de despărțire terminat pe jumătate, dar, în schimb, i-a scris: „Ha, ha, scuze, da“ și „Îți scriu curând“, apoi s-a gândit: „De ce am făcut așa ceva?“ Și, sincer, nu știa.

– Spune-i pur și simplu că nu te interesează! a strigat disperată Tamara, colega de cameră a lui Margot, după ce ea stătuse o oră pe pat, neștiind ce să-i spună lui Robert.

– Trebuie să-i zic mai mult de atât. Am făcut sex, a spus Margot.

– Trebuie? a întrebat Tamara. Serios?

– E băiat bun, oarecum, a spus Margot și s-a întrebat cât e de adevărat. Apoi brusc Tamara s-a repezit la ea, i-a smuls telefonul din mână și l-a ținut departe de ea, în timp ce degetele mari îi alergau pe ecran. Tamara a aruncat telefonul pe pat, Margot s-a repezit la el și iată ce scrisese Tamara: „Salut nu mă interesezi nu mi mai scrie mesaje“.

– Doamne, a spus Margot într-un final și dintr-odată simțea că nu poate să respire.

– Ce e? a întrebat Tamara cu îndrăzneală. Ce mare lucru? Așa e.

Dar amândouă știau că e mare lucru și Margot simțea un nod uriaș în stomac, încât credea că o să vomite. Și-a imaginat că Robert ia telefonul, citește mesajul, se transformă în sticlă și se face cioburi.

– Calm. Hai să bem ceva, a spus Tamara, s-au dus la un bar și au împărțit o carafă, iar în tot timpul ăsta telefonul lui Margot a stat între ele pe masă și, deși au încercat să-l ignore, când a bâzâit, semn că intrase un mesaj, au țipat și s-au prins de mâini una pe cealaltă.

– Nu pot, citește-l tu, a spus Margot. A împins telefonul spre Tamara. Tu ai făcut chestia asta. E vina ta.

Dar mesajul spunea numai: „Bine, Margot, îmi pare rău. Sper că nu te-am supărat cu ceva. Ești o fată simpatică și mi-a făcut plăcere compania ta. Te rog să-mi spui dacă te răzgândești."

Margot s-a prăbușit pe masă și și-a pus mâinile pe cap. A simțit ca și când o lipitoare, grea și umflată de sângele ei, i se desprinsese în sfârșit de pe piele, lăsând în urmă un loc sensibil, dureros. Dar de ce se simțea așa? Poate era nedreaptă cu Robert, care nu făcuse nimic rău, doar că o plăcuse și fusese prost la pat, și poate minţise că are pisici, deși poate erau în altă cameră. Dar apoi, o lună mai târziu, l-a văzut în bar, în barul ei, din ghetoul studențesc unde sugerase ea să meargă la întâlnire. Era singur, la o masă din spate, nu citea, nu se uita la telefon; stătea doar în liniște, aplecat deasupra unei beri.

Și-a înfipt mâna în prietenul cu care era, un tip pe nume Albert.

– Doamne, e el, a șoptit ea. Tipul de la cinematograf!

Albert auzise deja o versiune a poveștii, deși nu pe cea reală. Aproape toți prietenii ei o auziseră. Albert a trecut în fața ei, s-o ferească de privirile lui Robert, și s-au repezit la masa unde erau prietenii lor. Când Margot a anunțat că e Robert acolo, toată lumea a fost uimită, au înconjurat-o și au scos-o din bar de parcă ar fi fost președintele și ei erau de la Serviciile Secrete. Era totul așa de exagerat, încât s-a întrebat dacă nu cumva se poartă ca o fată rea, dar, în același timp, se simțea sincer și îngrețoșată, și speriată. Ghemuită în pat cu Tamara în noaptea aceea, în timp ce ecranul telefonului le lumina fețele ca un foc de tabără, Margot citea mesajele pe măsură ce soseau:

„Bună, Margot, te-am văzut în bar în seara asta. Știu că ai zis să nu-ți scriu, dar voiam să-ți spun că erai foarte drăguță. Sper că ești bine!"

„Știu că n-ar trebui să spun așa ceva, dar mi-e foarte dor de tine"

„Auzi, poate n-am dreptul să te întreb, dar aș vrea să-mi spui cu ce am greșit“

„*greșit“

„Eu am simțit că e o legătură între noi tu n-ai simțit la fel sau...“

„Poate eram prea mare pentru tine sau poate îți plăcea altcineva“

„Băiatul cu care erai aseară e iubitul tău“

„???“

„Sau e doar unul cu care ți-o tragi“

„Scuze“

„Când ai rsâ când te-am întrebat dacă ești virgină, a fost din cauză că țiai tras-o cu atâția“

„Ți-o tragi chiar acum cu ăla“

„Ți-o tragi?“

„Ți-o tragi?“

„Ți-o tragi?“

„Răspunde“

„Curvă“.

Tipul de treabă

La vremea când împlinise treizeci şi cinci de ani, singurul mod în care Ted mai reuşea să aibă erecţie şi să o menţină pe toată durata actului sexual era să pretindă că penisul lui era un cuţit, iar femeia cu care şi-o trăgea se înjunghia singură cu el.

Nu era ca şi cum ar fi fost vreun ucigaş în serie. Sângele nu avea nici o încărcătură erotică pentru el, nici în fantezii şi nici în viaţa reală. Mai mult, elementul fundamental al scenariului era faptul că femeia alegea să se înjunghie: ideea era că îl dorea atât de mult, fusese atât de înnebunită de dorinţa ei fizică obsesivă faţă de scula lui, încât avea impulsul de a se înfige în ea în ciuda chinurilor pe care i le provoca. Ea era cea care îşi asuma rolul activ; el doar stătea întins în timp ce ea se zbătea deasupra, făcând tot posibilul să-i interpreteze gemetele şi spasmele faciale drept semne că era zdrobită într-o menghină sfâşietoare între plăcere şi durere.

Ştia că nu era grozavă fantezia asta. Da, scena pe care şi-o imagina era aparent consensuală, dar nu puteai ignora temele agresive care îi stăteau la bază. Liniştitor nu era nici faptul că dependenţa lui de fantezie crescuse pe măsură ce calitatea relaţiilor sale o luase la vale. Între douăzeci şi treizeci de ani, despărţirile lui Ted fuseseră rezonabil de lipsite de suferinţă. Nici una dintre aventurile lui nu durase mai mult de câteva luni, iar femeile cu care ieşise păruseră să-l creadă când el le spunea că nu caută nimic serios – sau cel puţin să creadă că faptul că spusese asta însemna că nu-l pot acuza de vreo faptă reprobabilă când se dovedea în cele din urmă a fi adevărat. După ce a împlinit treizeci de ani, însă, strategia asta n-a mai funcţionat. De cele mai multe ori, avea ceea ce el considera a fi conversaţia finală de despărţire cu o femeie, însă la scurt timp după aceea, ea îi dădea un mesaj în care îi spunea că îi e dor de el, că tot nu înţelege ce s-a întâmplat între ei, şi că vrea să stea de vorbă.

Astfel, într-o seară de noiembrie, cu două săptămâni înainte să împlinească treizeci şi şase de ani, Ted s-a trezit la o masă în faţa unei femei în lacrimi pe nume Angela. Angela era agent imobiliar, drăguţă şi aranjată, cu cercei-candelabru sclipitori şi şuviţe decolorate la un stilist scump. Ca toate femeile cu care ieşise în ultimii ani, obiectiv vorbind, Angela nu era deloc de nasul lui. Era cu cinci centimetri mai înaltă ca el, era proprietara casei în care locuia, făcea nişte fettuccine extraordinare cu sos de scoici şi ştia cum să facă un masaj cu uleiuri esenţiale despre

care jurase că-i va schimba viaţa, şi chiar aşa fusese. Se despărţise de ea cu mai bine de două luni în urmă, dar mesajele şi telefoanele ulterioare deveniseră atât de stăruitoare încât fusese de acord să se întâlnească faţă în faţă în speranţa că va obţine puţină linişte.

Angela începuse seara sporovăind veselă despre planurile ei de vacanţă, dramele de la muncă şi aventurile cu „fetele“, punând în scenă o fericire atât de clar calculată pentru a-i arăta ce pierde, încât Ted se foia jenat din cauza ei, pentru ca, după douăzeci de minute, să plângă fără să se poată opri.

– Pur şi simplu nu înţeleg, a strigat ea.

Ceea ce a urmat a fost o conversaţie absurdă şi lipsită de speranţă în care ea insista că el îşi ascundea sentimentele pentru ea, în timp ce el insista, pe cât de blând putea, că nu era aşa. Printre suspine, ea îi prezenta dovezile afecţiunii lui: data când îi adusese micul dejun la pat, data când spusese: „Cred că ţi-ar plăcea tare mult de sora mea“, delicateţea cu care avusese grijă de câinele ei, Marshmallow, când Marshmallow fusese bolnav. Problema era, se pare, că deşi îi spusese Angelei de la bun început că nu caută nimic serios, în acelaşi timp fusese de treabă, ceea ce o deruta. Când ceea ce ar fi trebuit să facă, aparent, era să-i spună că poate să-şi facă singură nenorocitul ăla de mic dejun, să o informeze că cel mai probabil nu o va cunoaşte niciodată pe sora lui şi să fi fost un nesimţit cu Marshmallow când acesta vomita, astfel încât şi Marshmallow, şi Angela să fi ştiut amândoi cum stau.

– Îmi pare rău, a zis el, iar şi iar, şi iar.

Nu că ar fi contat. Când nu va recunoaşte că e îndrăgostit de ea în secret, Angela se va enerva. Îl va acuza că e un copil mare, narcisist şi întârziat din punct de vedere afectiv. Va spune: „Să ştii că m-ai rănit“ şi „Adevărul e că îmi pare rău pentru tine.“ Va anunţa: „Mă îndrăgosteam de tine“, iar el va sta acolo, stingherit, de parcă afirmaţia îl blestema, deşi era evident că Angela nu-l iubeşte – credea că e un copil mare, narcisist şi întârziat din punct de vedere afectiv, şi nici măcar nu-l plăcea atât de mult. Sigur, era greu să se simtă pe deplin satisfăcut de sine în privinţa tuturor acestor lucruri, când motivul pentru care ştia ce urmează era că nu se afla la prima astfel de conversaţie cu o femeie. Nu era nici măcar la a treia. Sau la a cincea. Sau la a zecea.

Angela plângea în continuare în hohote, imaginea nefericirii desăvârşite şi profunde: ochii roşii, pieptul care urca şi cobora în ritmul gâfâielilor, faţa pătată de rimel. În timp ce o privea, Ted şi-a dat seama că nu mai

poate continua așa. Nu își mai putea cere iertare încă o dată, nu mai putea continua cu ritualul ăsta de autoînjosire. Îi va spune adevărul.

Data următoare când Angela s-a oprit să-și tragă suflarea, Ted a zis:

– Știi că nu e vina mea pentru nimic din toate astea.

S-a lăsat liniștea, după care Angela a zis:

– Poftim?

– Eu am fost mereu sincer cu tine, a spus Ted. Mereu. Ți-am spus ce vreau de la relația asta de la bun început. Ai fi putut să ai încredere în mine, dar în schimb tu ai hotărât că știi mai bine decât mine ce simt. Când am zis că vreau ceva fără complicații, ai mințit și ai zis că vrei același lucru, și apoi imediat ai început să faci tot posibilul ca să-l transformi în altceva. Când n-ai reușit să transformi ce aveam într-o relație serioasă – pe care ți-o doreai tu, nu eu –, te-ai simțit rănită. Înțeleg asta. Dar nu eu sunt cel care te-a rănit. Tu ai făcut asta, nu eu. Eu sunt doar… doar… instrumentul pe care-l folosești ca să-ți faci rău singură!

Angela a tușit scurt, de parcă ar fi încasat un pumn.

– Du-te-n mă-ta, Ted, a zis ea.

Și-a împins scaunul în spate, pregătindu-se să iasă valvârtej din restaurant, iar când a plecat, a luat un pahar cu apă cu gheață și l-a aruncat în el – nu doar apa, ci tot paharul. Paharul – era unul fără picior, cu fundul gros – s-a spart de fruntea lui Ted și i-a aterizat în poală.

Ted s-a uitat în jos, la paharul spart. Ei, bine. Poate ar fi trebuit să se aștepte la asta. Fiindcă pe cine păcălea? Atâtea femei înlăcrimate nu puteau să greșească în privința lui, oricât de nedrepte ar fi părut acuzațiile lor. A ridicat mâna și și-a atins fruntea. Degetele i s-au făcut roșii. Sângera. Minunat. În plus, zona inghinală îi era foarte, foarte rece. De fapt, pe măsură ce apa cu gheață îi trecea prin pantaloni, scula a început să-l doară chiar mai rău decât capul. Poate ar fi trebuit să existe o limită legală pentru cât de rece poate fi apa dintr-un restaurant, așa cum există o limită pentru cât de fierbinte poate fi cafeaua la McDonald’s. Poate că scula o să-i degere și o să i se zbârcească și o să-i cadă, și apoi toate femeile cu care a ieșit vreodată o să se adune ca să dea o petrecere în cinstea Angelei, eroina neînfricată, care i-a pus capăt domniei terorii asupra femeilor singure din New York.

Uau, sângera mai mult decât crezuse inițial. De fapt, din frunte îi curgea atâta sânge încât apa din poală i s-a făcut roz. Oamenii veneau în fugă spre el, dar sunetele ajungeau la el oarecum amestecate și nu distingea ce spun. Probabil ceva de genul: ai meritat-o, fraiere. Și-a amintit ce spusese exact înainte ca Angela să-i arunce paharul în față – sunt doar instrumentul pe care-l folosești ca să-ți faci rău singură – și s-a întrebat dacă asta se lega cumva de fantezia lui cu scula-pumnal, dar sângera și îi era frig și poate că avea comoție cerebrală, iar în momentul acela nu avea destulă forță cât să încerce să-și dea seama.

Nu fusese întotdeauna așa.

În copilărie, Ted era genul de băiat mic și studios despre care profesoarele spuneau că e „dulce“. Și chiar era dulce, cel puțin în ceea ce le privea pe femei. Își petrecuse copilăria și primii ani ai adolescenței plutind printr-o serie de pasiuni pe care le făcuse pentru fete mai mari, imposibil de atins: o verișoară, o bonă, prietena cea mai bună a surorii lui mai mari. Aceste pasiuni erau stârnite întotdeauna de câte o mică atenție – un compliment minor, râsul autentic la una dintre glumele lui, faptul că vreuna își amintea de numele lui – și nu conțineau nici o agresivitate fățișă sau sublimată. Din contră: privind în urmă, erau remarcabil de caste. Într-o fantezie recurentă pe care o avea despre verișoara lui, de exemplu, se închipuia în rolul soțului ei, făcându-și de lucru în bucătărie în timp ce pregătea micul dejun. Îmbrăcat cu un șorț, fredona pe sub mustăți în timp ce storcea suc proaspăt de portocale într-o carafă, bătea aluatul pentru clătite, prăjea ouăle și așeza o singură margaretă într-o vază mică de culoare albă. Ducea tava la etaj, în dormitor, și se așeza pe marginea patului, unde verișoara lui dormea sub o pătură cusută de mână. „Bună dimineața, frumoasa mea!“ spunea el. Ochii verișoarei lui se deschideau fluturând din pleoape. Ea îi zâmbea adormită, iar când se ridica, pătura aluneca în jos, dezvelindu-i sânii goi.

Asta era! Asta era toată fantezia. Și totuși o păstrase atât timp și cu o atenție atât de devotată (Clătitele să aibă bucățele de ciocolată în ele? Ce culoare să aibă pătura? Unde să pună tava ca să nu cadă de pe pat?), încât impregnă casa mătușii și unchiului său cu o aură sexuală care îi rămăsese tangibilă și la vârsta adultă, deși verișoara lui devenise de mult lesbiană și emigrase în Olanda, iar el nu o mai văzuse de ani de zile.

Niciodată, nici măcar în cele mai îndrăznețe fantezii, tânărul Ted nu-și îngăduise să creadă că pasiunile lui pot fi împărtășite de fetele pe care le plăcea. Nu era prost. Orice altceva poate să fi fost, dar prost niciodată. Tot ce-și dorise vreodată era ca iubirea lui să fie tolerată, poate chiar apreciată: tânjea să i se îngăduie să rămână într-o stare de venerare în preajma fetelor pentru care făcuse pasiuni, ciocnindu-se ușor de ele din când în când, așa cum o albină s-ar putea ciocni de o floare.

În schimb, rezulta că de îndată ce Ted devenea obsedat de o nouă fată, începea să viseze cu ochii deschiși la ea, să o privească lung și să zâmbească tâmp, inventând motive să-i atingă părul, mâna. Iar apoi, inevitabil, fata se retrăgea – fiindcă, dintr-un motiv de nepătruns, afecțiunea lui Ted stârnea în fiecare obiect al acesteia o reacție de dezgust intens și visceral.

Nu erau răutăcioase cu el fetele astea. Ted era atras de genul de fete visătoare pentru care cruzimea fățișă era anatemă. În schimb, înțelegând poate că micile lor atenții anterioare fuseseră poarta prin care Ted intrase neinvitat, fetele se porneau să se ferece. Instituind un fel de protocol de urgență pentru fete universal înțeles, refuzau să-l privească în ochi, îi vorbeau numai când era necesar și stăteau cât mai departe de el, în cealaltă parte a încăperii. Se baricadau în fortărețe de politețe rece, în care se ghemuiau și așteptau oricât de mult, doar ca el să plece.

Doamne, era îngrozitor! Decenii mai târziu, când își amintea de aceste pasiuni, lui Ted îi venea să moară de rușine. Fiindcă partea cea mai urâtă era că, până și după ce devenea evident că fetele pe care le adora considerau că atențiile lui erau ceva cumplit, el tot își dorea cu disperare să fie în preajma lor și să le facă fericite. Se lupta în menghina acestei dileme, încercând să-și exercite autocontrolul sub forma unor pedepse brutale pe care și le aplica singur (stătea dezbrăcat în fața oglinzii, forțându-se să se uite la picioarele lui slăbănoage, la pieptul concav, la penisul mic: Te urăște, Ted, recunoaște, toate fetele te urăsc, ești urât, ești dezgustător, ești scârbos) și apoi pierzându-și controlul și rămânând treaz până la trei dimineața, plângând de frustrare și tastând în bara de căutare pe internet state în care e legal să te însori cu verișoara ta, jucând un joc nesfârșit și zadarnic cu speranțele lui.

În vara dinainte să intre la liceu, după un episod deosebit de umilitor cu o consilieră din tabără, Ted s-a dus la o plimbare lungă și solitară și s-a gândit la viitorul lui. Adevăr: era scund și urât și avea părul unsuros și nici o fată nu avea să-l placă vreodată. Adevăr: simplul fapt că știau că un tip atât de scârbos ca Ted le plăcea le făcea pe fete să se simtă incomod. Concluzie: dacă nu voia să-și petreacă toată viața făcându-le

pe femei să se simtă îngrozitor, trebuia să găsească un mod de a-şi ţine pasiunile pentru el.

Zis şi făcut.

În primul an de liceu, Ted şi-a făurit o nouă persona: vesel şi asexual, nu reprezenta o ameninţare pentru nimeni, era curăţat de orice urmă de nevoie. Acest Ted era un comic de şaizeci de ani în corpul unui băiat de paisprezece: amuzant, se autoironiza şi era mult prea nevrotic ca să facă vreodată sex cu adevărat. Când era presat, acest Ted susţinea că o place pe Cynthia Krazewski, o majoretă atât de imposibil de atins încât la fel de bine ar fi putut afirma că e îndrăgostit de Dumnezeu din Cer.

Astfel deghizat, Ted era liber să se împrietenească cu fetele de care chiar îi plăcea şi să-şi canalizeze întreaga energie spre a fi de treabă cu ele, fără să sugereze vreodată că şi-ar dori mai mult decât atât. Adevărul era că nu îşi dorea mai mult, nu chiar. Nu avea încredere în capacitatea iubirii de a-l face să simtă altceva decât durere. Mult mai uşor şi mult mai plăcut era să fie prieten cu fetele: să stea de vorbă cu ele, să le asculte poveştile, să le conducă în tot felul de locuri, să le spună bancuri care le făceau să chicotească, şi apoi să se ducă acasă şi să se masturbeze frenetic, alungându-şi dorinţele pe tărâmul imaginaţiei, unde nu puteau face nici un rău.

Până în clasa a unsprezecea, toată energia romantică a lui Ted se coagulase în jurul unei singure ţinte: Anna Travis, care nu doar îl tolera, ci îl considera un prieten. Asta era magia noii lui persona: atât timp cât Ted îşi ţinea sentimentele ascunse de ele, fetele – unele dintre ele, cel puţin – îl plăceau destul de mult.

Deşi era considerabil mai populară decât el, când venea vorba de iubire, Anna era la fel de incompetentă ca Ted. Timp de trei săptămâni în clasa a noua, Anna ieşise cu Marco, un fotbalist care îi dăduse papucii când promovase din echipa bobocilor în liga de juniori a liceelor, iar ea nu trecuse deloc peste moment. Câţiva ani mai târziu, Anna avea în continuare o dorinţă de nestăvilit de a discuta despre Marco cu oricine o asculta şi, de vreme ce toţi ceilalţi se săturaseră de subiect (şi, poate, erau puţin descurajaţi de felul cum privirea ei căpăta o sclipire de nebunie când venea vorba de el), singurul ei partener pentru aceste conversaţii era Ted.

Evident, Ted nu voia neapărat să o ajute pe Anna să petreacă ore în şir analizând ce înseamnă că Marco zisese: „Mi-e dor de tine, micuţo“ şi că

îi dăduse un ghiont în umăr când o văzuse pe coridor săptămâna trecută… dar în același timp, voia să o ajute. Fiindcă spunându-i Annei cât de prost era Marco pentru că-i dăduse papucii și cât de infinit de superioară era ea față de noua iubită săptămânală a lui Marco, se apropia cel mai mult de a-i mărturisi ceea ce simțea. În plus, faptul că o urmărea pe Anna cum tânjea după Marco îi alimenta fanteziile lui Ted în care Anna tânjea după el.

Fantezie: e seară târziu, lui Ted îi sună telefonul. E Anna.

„Anna“, spune el. „Ce e? S-a întâmplat ceva?“

„Sunt afară“, zice ea. „Poți să cobori?“

Ted își îmbracă halatul și deschide ușa. Anna e în pragul ușii și arată îngrozitor: părul ciufulit, cămașa strâmbă. „Anna?“ zice Ted.

Anna se aruncă în brațele lui Ted și începe să plângă. El o înconjoară cu brațele, bătând-o ușor pe spate în timp ce pieptul ei tremură lângă pieptul lui. „E OK, Anna“, spune el. „Orice ar fi, e OK, îți promit. Șșșșș, șșșș.“

„Nu!“ strigă ea. „Nu înțelegi. Eu…“ și apoi încearcă să-l sărute. Buzele ei calde îi ating în treacăt buzele, dar el se retrage. Ea e șocată, îndurerată. „Te rog“, zice ea. „Te rog…“ El stă acolo nemișcat, îngăduindu-i să-și strecoare limba în gura lui și, după o clipă de ezitare, o sărută la rândul lui, tandru, dar apoi se retrage din nou.

„Îmi pare rău, Anna“, zice el. „Nu înțeleg. Credeam că suntem doar prieteni.“

Ea spune: „Știu… Adică, am încercat să țin lucrurile așa. Dar nu mă mai pot ascunde. Întotdeauna m-am gândit la tine, tot timpul ăsta. Știu că nu simți la fel. Știu că o iubești pe Cynthia. Dar eu… dacă mi-ai da măcar o șansă. Te rog. Te rog.“

Iar apoi îl sărută din nou și îl împinge către dormitor, iar el încearcă să reziste, spunând lucruri de genul: „Nu vreau să ne distrugem prietenia“, dar ea e atât de insistentă, nu încetează să-l implore, îi desface nasturii de la pantaloni și se lipește de el, încălecându-l și punându-i o mână pe sânul ei. După ce amândoi sunt goi, Anna îl privește cu venerare și îngrijorare deopotrivă, și spune: „Zi-mi la ce te gândești“, iar el oftează din greu și spune: „La nimic“, și se uită în depărtare, iar ea spune: „Te gândești la Cynthia, nu-i așa?“, iar el spune: „Nu“, dar amândoi știu că la ea se gândește. Anna spune: „Îți promit, Ted, dacă îmi dai măcar o

șansă, o să te fac să uiți de Cynthia“, iar apoi își lasă capul în jos, între picioarele lui.

Din când în când, Ted se întreba dacă exista vreo șansă ca Anna să-l placă mai mult decât ca pe un prieten. Nu-l plăcea la fel de mult cum o plăcea el pe ea, asta era evident, și nu avea să se prezinte niciodată la ușa lui, plângând de pasiune neîmpărtășită, dar… poaaaaaaate? Uneori stătea aproape de el pe canapea, și încerca mereu să-l convingă să invite vreo fată în oraș, ceea ce în sine probabil nu era un semn bun, dar când o făcea, spunea lucruri de genul: „Ești mult mai drăguț decât crezi, Ted“ și „Orice fată ar fi norocoasă să iasă cu un tip ca tine“. Așa că, deși nu-l plăcea cu adevărat, poate că exista vreun potențial latent pe care îl putea activa dacă i-ar mărturisi ce simte. Dar mai exista și un fel de principiu al incertitudinii al lui Heisenberg, în care orice încercare serioasă de a stabili starea relației ar modifica-o invariabil – și fiindcă schimbarea era înfricoșătoare, și era 99% sigur că Anna nu-l plăcea așa și nu-l va plăcea niciodată, a lăsat lucrurile să rămână cum erau: bine cunoscutul Ted cel amabil și complet lipsit de sinceritate.

Anna era cu un an mai mare decât el la liceu, urma să facă facultatea la Tulane, iar în săptămâna dinainte să plece la New Orleans și-a convins părinții s-o lase să dea o petrecere de rămas bun de proporții. Petrecerea a fost un spectacol cu un public ce ar fi trebuit să fie format dintr-o singură persoană, Marco; un decor elaborat menit să o prezinte pe Anna în cea mai scânteietoare versiune a ei – și orbitor de scânteietoare a și fost. A purtat o rochie scurtă de dantelă cu un decolteu ametitor, tocuri înalte și mult machiaj la ochi, și și-a strâns părul brun-roșcat în vârful capului. S-a înconjurat de o gașcă de fete frumoase, toate plângând și râzând și țipând și pozând pentru fotografii și cedând emoțiilor într-un fel atât de luminos încât tot restul lumii s-a întunecat.

Ted a dat târcoale petrecerii, stând la margine și detestându-se. El și Anna se vedeau de obicei singuri, când ea se simțea descurajată din cauza lui Marco și nu avea energie să iasă în oraș. În aceste ocazii, stăteau pe canapea și mâncau pizza și discutau. Anna purta de obicei pantaloni de trening. Ted o văzuse rareori astfel, emanându-și charisma cu toată puterea. Era dureros de conștient de rolul lui natural la petrecere – curteanul lingușitor – și nu voia să-l joace. Poate că își făcuse singur iluzii că își ținuse sentimentele ascunse în tot acest timp, când de fapt umblase cu scula atârnându-i afară din pantaloni, fără să știe că e expus. Poate că toată lumea din încăpere se gândea: ah, uite-l și

pe Ted, e îndrăgostit de Anna, nu-i aşa că-i jenant, nu-i aşa că-i drăguţ. Poate că şi Anna ştia.

Sigur că Anna ştia.

Mândria lui Ted s-a zbârlit înlăuntrul lui, pătrunzându-i în părţile moi. Pentru prima dată era supărat pe Anna, pe felul în care îngăduise ca o distribuţie aleatorie de resurse fizice – înălţime, simetrie a feţei, abilitatea de a juca fotbal – să determine cursul vieţilor amândurora. El era mai deştept decât Marco, mai blând decât Marco, avea mai multe lucruri în comun cu Anna decât Marco şi ştia cum s-o facă pe Anna să râdă mai tare decât ar fi făcut-o Marco vreodată – dar nimic din toate astea nu conta, fiindcă nu conta cine e el, nici pentru ea şi nici pentru altcineva.

Seara s-a lungit şi, pe măsură ce petrecerea începea să se destrame, oaspeţii rămaşi au decis să se aventureze pe plajă. Ted s-ar fi putut duce acasă, dar în schimb a rămas acolo, bosumflat. Cineva a aprins un foc de tabără, iar Ted stătea literalmente în umbră în timp ce urmărea cum strălucirea flăcărilor se joacă pe chipul Annei. A simţit că în adâncul său ceva se frânsese. Nu ceruse nimic; încercase să se mulţumească cu cât mai puţin. Şi totuşi iată-l aici, simţindu-se din nou umilit şi mic.

Anna frigea o bezea moale, răsucind-o contemplativ deasupra cărbunilor. Purta o bluză de trening de la un băiat peste rochia scurtă, iar picioarele goale îi erau acoperite cu o crustă de nisip. Vântul s-a schimbat, trimiţând un fuior de fum peste ea. Anna a tuşit şi s-a ridicat în picioare, iar apoi a înconjurat focul şi s-a prăbuşit pe nisip, lângă Ted.

– Cam greu de respirat acolo, a zis ea.

– Te-ai distrat la petrecerea ta? a întrebat Ted.

– A fost OK, a zis Anna.

A oftat, probabil fiindcă Marco plecase de mult. Nu stătuse decât o oră. Privind-o pe Anna, cu o expresie părăsită care i-o oglindea pe a lui, Ted s-a simţit prost pentru cât de furios fusese cu doar câteva minute în urmă. Iubirea lui pentru Anna era neîmpărtăşită; iubirea Annei pentru Marco era neîmpărtăşită; probabil iubirea lui Marco pentru vreo tipă pe care nici unul dintre ei n-o cunoscuse era neîmpărtăşită. Lumea era lipsită de milă. Nimeni nu avea vreo putere asupra altcuiva.

– Eşti frumoasă, a spus el. Marco e un nesimţit şi un idiot.

– Mersi, a răspuns Anna.

Arăta ca și cum ar fi fost gata să mai spună ceva, dar în schimb și-a lăsat capul pe umărul lui, iar el a înconjurat-o cu brațul. Ea a închis ochii și s-a cuibărit lângă el, iar când el a fost destul de sigur că adormise, și-a îngăduit să o sărute pe frunte. Pielea ei avea gust de sare și fum. „Poate am greșit", s-a gândit Ted. „Poate aș putea să mă mulțumesc cu atât."

*

Din păcate, nu putuse.

Ted sperase că după ce Anna va pleca la facultate, sentimentele pentru ea îl vor chinui mai puțin, dar n-a fost așa. În schimb, cu prezența fizică a Annei în viața lui atât de diminuată, Ted vedea cu mai multă claritate spațiul uluitor pe care îl ocupa în mintea lui. Dimineața, în timp ce aștepta să-i sune alarma, își imagina că o ține în brațe și își freacă nasul de gâtul ei; primul lucru pe care-l făcea când se dădea jos din pat era să-și verifice e-mailul ca să vadă dacă nu cumva îi trimisese un mesaj peste noapte; toată ziua își filtra experiența pentru a găsi bucățele amuzante pe care le putea transforma în povești despre care să-i scrie. Ori de câte ori era plictisit sau neliniștit, creierul lui își distrăgea atenția îngrijorându-se dacă ar putea s-o facă vreodată pe Anna să îl placă, precum un câine care molfăia ultimele bucăți de măduvă dintr-un os. Iar noaptea, ore în șir, dormitorul lui se transforma în platoul unui film porno imaginar în care jucau amândoi, uneori cu câte o vedetă de film sau un coleg de clasă ca personaj secundar trecător. Având în vedere cât de puțin contact avea acum Ted cu Anna în realitate, era ca și cum ar fi avut o relație cu o prietenă imaginară.

Ted ar fi preferat să nu trăiască așa, dar nu era prea sigur ce să facă în privința asta. Bănuia că răspunsul ar fi fost să dezvolte o pasiune pentru altcineva, cineva care să-l placă la rândul ei. De fapt, nu era o perspectivă atât de improbabilă cum ar fi fost cu un an în urmă, când Ted încă era scund și tocilar, fiindcă acum scăpase de aparatul dentar, își făcuse o tunsoare decentă și avea o fată căreia îi dădea meditații la biologie, o tipă dintr-a zecea, Rachel, care făcuse o pasiune pentru el pe care nici măcar Ted nu era suficient de inconștient încât s-o treacă cu vederea.

Ted nu era deloc atras de Rachel, care era slabă și grosolană și avea părul creț, dar avea șaptesprezece ani și nici măcar nu se ținuse

vreodată de mână cu o fată, așadar cine era el să-și mențină standardele ridicate? Poate că dacă s-ar fi cuplat cu Rachel, ar fi început să dezvolte sentimente pentru ea. S-au văzut și situații mai ciudate. În plus, trebuia să recunoască faptul că ieșitul cu Rachel n-ar fi dăunat șanselor pe care le avea cu Anna – la urma urmei, câte povești nu auzise despre fete care nu și-au dat seama că iubirea vieții lor le stătea drept în față până în clipa în care tipul respectiv nu se îndrăgostise de altcineva?

Așa că într-o după-amiază, după meditații, Ted a întrebat-o mormăind pe Rachel ce făcea la sfârșitul săptămânii și dacă avea chef să se vadă cu el. De îndată ce cuvintele i-au scăpat de pe buze, le-a regretat, dar era prea târziu. Rachel a preluat controlul imediat, luându-i numărul de telefon și dându-i-l pe al ei. I-a spus la ce oră, cu exactitate, îl va aștepta să o sune, iar când el a sunat-o ascultător, i-a spus ce film voia să vadă la sfârșitul săptămânii, la ce oră era proiecția, și unde să ia cina înainte, iar apoi i-a dat indicații cum să ajungă la ea acasă de unde să o ia cu mașina.

În timp ce ieșeau din cinema, ea făcea deja planuri pentru ieșirile viitoare, sporovăind despre cât de mult își dorea să încerce noul restaurant thailandez de pe Seventh Street, și că n-ar trebui să uite să meargă la comedia aceea romantică al cărei trailer tocmai îl văzuseră. L-a întrebat pe Ted dacă avea planuri pentru Halloween, pentru că ea și prietenele ei pregăteau o ieșire în costume de grup, iar el era bine-venit să li se alăture.

Ted se simțea îngrozitor de incomod. Nu era prea sigur cu cine ieșise la întâlnire Rachel, dar nu părea să fie el. Nu contribuise cu nimic la ieșire; din câte își dădea seama, ea ar fi putut să vină cu o păpușă gonflabilă la film și s-ar fi distrat la fel de bine. În timp ce o conducea acasă, a hotărât să-i explice politicos că nu avea să existe o a doua întâlnire. Rachel îl va detesta că i-a dat papucii, evident, ceea ce însemna că ar putea fi nevoit să se retragă din programul de meditații, dar s-a gândit că ar merita ca să evite stânjeneala care ar fi urmat altminteri. Nu aveau alte activități în comun, așa că dacă își juca bine cărțile, era posibil să nu mai fie nevoit să o vadă niciodată.

Când au ajuns acasă la Rachel, a parcat mașina, dar a lăsat motorul pornit.

Rachel și-a desfăcut centura de siguranță.

– Noapte bună, a zis ea, dar nu s-a mișcat.

– Noapte bună, a zis el, aplecându-se să o îmbrățișeze.

Care erau, mai exact, responsabilităţile lui aici? Trebuia măcar să se despartă de ea explicit, de vreme ce nu ieşiseră decât la o întâlnire? Nu putea doar să renunţe la meditaţii şi să spere că se va prinde singură? A bătut-o pe spate pe Rachel într-un fel care spera că indică: Te rog să nu mă urăşti, îmi pare rău pentru ce urmează să-ţi fac, când ea i-a luat obrajii în palme, i-a ţinut capul nemişcat şi l-a sărutat pe gură.

Primul sărut al lui Ted! Şocul i-a alungat pentru o clipă toate celelalte gânduri din cap. A îngheţat, cu gura căscată, iar Rachel s-a năpustit cu limba în gura lui şi a răsucit-o înăuntru. Tocmai când creierul lui s-a sincronizat din nou cu corpul şi şi-a amintit că ar trebui să o sărute şi el, ea s-a desprins de el şi a început să-i acopere buzele cu pupici mărunţi şi lejeri. „Aşa“, a zis ea respirând greu, iar el a înţeles că ea îşi asumă rolul de a-l învăţa cum să o sărute, fiindcă era evident că el nu ştie. Ciocanul ruşinii s-a prăbuşit peste el şi l-a turtit. Tocilara de Rachel-ştie-tot, care catadicsea să-l înveţe cum să sărute!

Ei bine, de vreme ce se făcuse deja de ruşine, putea să profite de ocazie şi să înveţe. După câteva minute, a hotărât că nu e aşa de greu să săruţi, de fapt, deşi cu siguranţă nu era aşa mare brânză cum se spunea. Per total, nu era o senzaţie neplăcută, dar nu era nici ceva deosebit de erotic. Ochelarii lui Rachel i se tot loveau de nas şi era ciudat să o vadă atât de aproape. Arăta ca o altă persoană, mai palidă, mai… vagă, cumva, ca un tablou. A încercat să închidă ochii, dar s-a simţit incomod, de parcă cineva urma să i se furişeze pe la spate şi să-i înfigă un cuţit în spinare.

Deci asta însemna să săruţi. Lui Rachel părea să-i placă, trebuia să recunoască. Se tot foia şi ofta. Oare el s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi sărutat-o pe Anna? Sincer, era greu să-şi imagineze că activitatea asta l-ar putea excita vreodată. Două bucăţi de carne fără os, fâlfâind laolaltă, ca o pereche de limacşi care se împerechează în caverna gurii tale. Scârbos, Ted. Ce e în neregulă cu el? Respiraţia lui Rachel mirosea a unt de floricele: uşor metalic, cu o urmă de grăsime arsă, lipită pe fundul aparatului. Sau era respiraţia lui? Se gândi că nu avea cum să-şi dea seama.

Acum Rachel era practic deasupra lui, mişcându-şi mâna într-un fel explorator, ca şi cum poate ar fi încercat să-şi dea seama dacă i se sculase. Inutil să spunem că nu i se sculase defel; de fapt, se simţea ca şi cum penisul i s-ar fi retras înăuntru în corp ca să se ascundă. Oare faptul că nu i se sculase avea să-i rănească sentimentele lui Rachel? Să încerce să-şi facă o fantezie cu Anna ca să i se scoale, iar Rachel să nu se simtă prost fiindcă lui nu i s-a sculat pentru ea? Nu, asta n-ar fi acţiunea potrivită. Dar ce voia Rachel? Îl călărea de-a binelea acum, frecându-şi

coapsele de genunchiul lui şi gemând. Voia să facă sex? Sigur că nu. Erau parcaţi în faţa casei părinţilor ei, şi era abia în clasa a zecea, şi în plus, el era Ted. Una era să accepte că Rachel ar fi putut dezvolta o mică pasiune pentru el în timpul meditaţiilor la biologie, şi alta era să creadă că o făcuse să devină atât de disperată după P încât era gata să i-o tragă pe scaunul din faţă al maşinii.

Totuşi, ea chiar părea să fie absurd de entuziasmată. Era ceva tulburător într-un mod aproape existenţial, că doi oameni aflaţi atât de aproape unul de celălalt pot să resimtă acelaşi moment cu experienţe atât de diferite.

Asta dacă nu cumva… îşi simula entuziasmul? Sau dacă nu simula în totalitate, atunci exagera. Mult. Dar de ce să facă asta? Să pretindă că el o excită cu mişcările lui neîndemânatice când de fapt nu era aşa?

Ah.

De îndată ce i-a trecut prin minte, şi-a dat seama că răspunsul era evident. Ea ştia că el era agitat, aşa că încerca să-l conducă. Incapacitatea şi disconfortul lui se vedeau de la o poştă. Ea se prefăcea că îi place pentru ca el să se relaxeze şi să n-o mai sărute atât de prost. Îşi simula excitarea sexuală din milă.

Dacă înainte simţise că penisul i se retrăsese înăuntru în corp, acum simţea că o lespede de plumb de două tone îi căzuse din ceruri între picioare, paralizându-l pe viaţă.

Sinucide-te, Ted, zise o voce din mintea lui. Serios.

Poate ar fi şi făcut-o – ar fi sărit pur şi simplu din maşină şi s-ar fi aruncat în faţa primului vehicul care venea spre el –, dar atunci Rachel i-a luat mâna şi i-a lipit-o de pieptul ei. A simţit din nou şocul care-i anihila gândurile. Sânii lui Rachel erau mici, dar tricoul ei era decoltat, aşa că atingea multă piele foarte catifelată. Timid, i-a strâns sânul, iar apoi a frecat locul unde era destul de sigur că ar trebui să-i fie sfârcul. Oh, Doamne, chiar era acolo, iar după o secundă de frecat, s-a ridicat deodată sub degetul lui mare.

Uau.

Închizând ochii de parcă ar fi sărit de la trambulină, şi-a vârât mâna sub tricoul şi sutienul ei, apoi n-a mai trebuit să-şi facă griji că nu i se scula, fiindcă sfârcul dezgolit pe care-l ciupea era cel mai murdar şi mai sexy lucru din lume, şi cumva era şi mai murdar şi mai sexy fiindcă era ataşat de o persoană pe care abia dacă o cunoştea, a cărei respiraţie mirosea a

floricele și a cărei parodie transparentă a excitației era o insultă la adresa amândurora.

L-a ciupit din nou, puțin mai tare. Ea a scâncit, dar apoi și-a revenit repede. „Oh, Doamne, Ted“, a gemut ea, fals.

Au ieșit împreună următoarele patru luni.

Privind în urmă, Ted s-a gândit că Rachel fusese prima femeie pe care s-ar fi putut spune cu adevărat că o tratase urât. Da, le dăduse fiori fără să vrea unora dintre pasiunile lui, dar fusese doar un copil, și se luptase din greu să se țină sub control. Și probabil putea argumenta de ce se purtase așa cu Anna când erau la școală împreună – că ar fi trebuit să fie sincer cu ea în privința sentimentelor lui, în loc s-o pândească din zona rezervată prietenilor –, dar, deși cu Anna fusese un laș, își dăduse totuși toată silința să fie amabil. Rachel, însă… dacă iadul exista, iar el ar fi ajuns acolo, era destul de sigur că dracul i-ar fi arătat o fotografie cu Rachel, i-ar fi fluturat-o în față și ar fi zis: „Amice, care a fost treaba cu tipa asta?“

Dar nu știa! Chiar nu știa.

În cele patru luni cât au fost împreună, nu a început niciodată să o placă pe Rachel mai mult decât la prima întâlnire. Totul la ea îl enerva: părul ei stupid, vocea ei nazală, obiceiul ei de a face pe șefa cu el. Gândul că lumea spunea: „Ia uite-o pe Rachel, iubita lui Ted!“ îl făcea să se cutremure. Vedea la ea toate părțile din el pe care încerca atât de tare să le reprime: propunerile ei lingușitoare adresate unor oameni care o tratau ca pe un rahat, condescendența ei fals patriciană față de mâna de oameni care se aflau sub ea în ierarhia popularității, înțepăturile sarcastice de care se folosea ca să se distanțeze de toți ceilalți rataţi din planul ei social.

La fel ca el, era predispusă la accidente corporale jenante – pete de menstruație, respirație urât mirositoare, statul în poziții care îi expuneau neintenționat lenjeria intimă –, dar, spre deosebire de el, aceste episoade nu păreau să-i stârnească vreo rușine nemăsurată. El era cel care se simțea rușinat: când o vedea pe hol în fața lui, umblând dezinvoltă cu o pată ruginie pe dosul fustei de blugi, sau când Jennifer și-a făcut vânt scârbită după ce Rachel, care stătuse mult prea aproape, s-a întors în cele din urmă cu spatele. În acele clipe, Ted nu doar că o displăcea pe Rachel: o ura, mai mult decât urâse vreodată pe cineva în viața lui.

Aşadar, de ce nu se despărţea de ea?

Acasă, singur, Ted ştia că nu-i place de Rachel şi că nu vrea să iasă cu ea, aşa că despărţirea părea ceva direct, corect de făcut. Dar apoi se întâlneau şi, de îndată ce Rachel îl vedea, dacă el ezita sau dacă se retrăgea, sau dacă semnala cu cea mai măruntă expresie că era ceva în neregulă, atunci chipul ei se întuneca. La primul semn al furiei fetei, se simţea cuprins de vinovăţie şi de o frică rece. Se lăsa târât de un curent al convingerii că era un gunoi nesimţit şi nerușinat, cu păcatele întinzându-se într-un lanţ neîntrerupt până la momentul iniţial când se hotărâse să meargă fie şi la o singură întâlnire cu ea, când de fapt tot timpul fusese îndrăgostit de Anna. Frământat de sentimentul de vinovăţie, hotăra că în loc să o înfrunte pe Rachel direct şi să adauge încă o nedreptate la lista nemăsurată de nedreptăţi pe care i le făcuse deja, ar fi mult mai bine să aştepte un moment mai oportun, cum ar fi poate unul în care ea s-ar despărţi de el. La urma urmei, nu era ca şi cum ar fi fost cine ştie ce premiu; cu siguranţă că, dacă ar fi aşteptat, mai devreme sau mai târziu ea s-ar fi eliberat de această iluzie că el era cât de cât prezentabil şi avea să-i dea papucii de bunăvoie. Cu gândul acesta în minte, era de acord cu orice sugera ea, având sentimentul unei uşurări profunde – iar apoi, după zece minute, sau cincisprezece, sau o oră, îşi lua seama şi se gândea: stai puţin, aveam de gând să mă despart de ea, de ce stăm aici în restaurantul ăsta Olive Garden şi luăm prânzul?

Cu Rachel care pălăvrăgea întruna, cu norul acela întunecat al furiei incipiente deja risipit, ideea că acum doar câteva secunde îi păruse imposibil să pună capăt relaţiei părea absurdă – dar părea absurd şi să se despartă de ea din senin, când stătea şi se prefăcea că totul e în regulă şi spunea lucruri de genul: „Sigur, vin cu tine în vizită la verişoara ta duminică“. Dacă ar fi încercat să se despartă de Rachel acum, când ea ronţăise pe jumătate o grisină, cu siguranţă că primul lucru pe care l-ar fi spus ar fi fost: „Dacă ştiai că o să te desparţi de mine, de ce tocmai ai fost de acord să vii cu mine în vizită la verişoara mea duminică?“, iar el nu ar fi avut nici un răspuns.

Ei, bine, şi dacă ar fi spus asta, ce, Ted? Ce. Dacă. Ar. Fi. Spus. Asta. N-ar fi putut pur şi simplu să ridice din umeri şi să spună: „Ups, nasol de verişoara ta, m-am răzgândit“? Nu. Nu putea face asta, fiindcă asta era ceva ce ar fi făcut numai un nesimţit, iar el, Ted, nu era un nesimţit. El era… un tip de treabă.

Da, bine, toată lumea era de acord că tipii de treabă sunt cei mai răi, dar asta era altceva. Să te simţi incapabil să o întrerupi pe Rachel la jumătatea mesei şi să-i dai papucii pe neaşteptate – ăsta nu era Sindromul Tipului de Treabă, ci doar un comportament uman. Nu

empatizase niciodată cu Rachel mai mult decât în momentele acelea în care își imagina cum ar fi fost să iei inofensiv prânzul cu un om care s-a prefăcut în totalitate că te place, care nu ți-a dat nici un indiciu că l-ar deranja ceva, și deodată, din senin, zdrang, să se dovedească de fapt că ai avut o impresie complet greșită în privința lui, și că tot ce ți-a spus a fost o minciună.

Toată viața lui, Ted se agățase de ideea că era neînțeles – că fetele care îl respingeau nu aveau dreptate să-l trateze de parcă era ceva inerent înfiorător la el. Poate că nu era cel mai chipeș băiat, dar nu era rău. Și totuși uneori stătea treaz noaptea și și-o imagina pe Rachel spunându-și povestea în fața unui tribunal alcătuit din toate fetele care îl respinseseră vreodată, desfătându-le cu înșelătoriile lui, cu felul în care se prefăcuse că o place când de fapt nu era așa, cu masca de „tip de treabă“ pe care o purta când de fapt era un egoist și un mincinos de rahat – și le vedea pe toate acele fete, cu Anna în mijlocul lor, șocate și neșocate în același timp, încuviințând din cap și aprobând că da, desigur, mereu știuseră că era ceva în neregulă cu el.

Așa că Anna își asumă un alt rol în mintea lui: președinta unor jurate care stăteau gata să condamne. Cu cât se lungea relația lui cu Rachel, cu atât mai mult avea nevoie ca ea să se întoarcă la tribunalul lui imaginar cu o poveste care să-l dezvinovățească. Avea nevoie ca prima lui iubită nu doar să spună, ci să și creadă că deși poate lucrurile nu merseseră între ei, el nu era înfiorător sau înfricoșător sau rău; era, în esență, un tip de treabă.

Pentru a o liniști pe această versiune imaginară a Annei, rămase cu Rachel și minți. Își termină prânzul la Olive Garden, merse în vizită la verișoara ei și încercă să pregătească terenul pentru evadare. Făcu tot posibilul să păstreze distanța față de Rachel, nu destul cât s-o înfurie, doar destul cât să împiedice relația să devină și mai serioasă decât era deja. Nu o suna prea des și era ocupat mai tot timpul, dar întotdeauna își cerea scuze din cauza asta. Făcea exact ceea ce i se cerea, nimic mai mult. Se simțea oarecum de parcă ar fi făcut pe mortul, rămânând moale și docil în speranța că în cele din urmă ea își va pierde interesul și se va îndepărta. În regulă, avea să spună tribunalul la final. Nu e cea mai bună persoană. Nu e un sfânt. Dar nu e nici un tip ca Marco, nu manipulează fetele doar de dragul de a o face. Ar fi putut fi mai rău. Mai merită o șansă. Inculpatul este declarat… rezonabil de OK.

Dar stați, se ridică un glas, chiar înainte ca ciocănelul să coboare.

Da?

Încă ceva, totuși. Am o întrebare.

Spuneți.

Cum rămâne cu sexul?

Ăăă… cum adică? Ted și Rachel nu au făcut sex. Dorește să fie foarte clar în privința asta în fața tribunalului. Ted nu i-a luat virginitatea lui Rachel. (Iar Rachel nu i-a luat-o pe a lui Ted.)

S-au cuplat?

Evident. Au ieșit împreună patru luni de zile.

Când se cuplau, Ted „făcea exact ceea ce i se cerea, nimic mai mult?“ „Făcea pe mortul“ cu Rachel, ca să spunem așa? Era persoana politicoasă, ușor distantă, retrasă care era cu ea în celelalte situații?

Ăăă. Ei, bine. Nu.

Cum era?

…

Cum erai, Ted?

Eram…

Erai…?

Eram… gen…

Da?

… rău.

Rău?

Rău.

*

Înainte ca Ted să crească și să devină experimentat sexual, înainte să stăpânească o gamă de cuvinte-cheie pentru fetișuri pe Pornhub și să înceapă să plătească un abonament anual la Kink.com, „rău“ era cuvântul pe care-l folosea în mintea lui pentru lucrurile pe care i le făcea lui (cu?) Rachel, acea dinamică zvârcolită și atrăgătoare. Cuvântul o preceda. Îl folosise când era copil pentru a descrie anumite genuri de benzi desenate și desene animate și filme și cărți în care oamenii erau „răi“ cu fetele. Femeia Fantastică era legată cu lanțuri de șinele de tren. Pe coperta unei cărți polițiste cu Nancy Drew de-a surorii lui, Nancy era legată de un scaun, cu căluș la gură.

Tânărului Ted îi plăceau poveștile în care oamenii erau „răi“ cu fetele, dar asta nu sugera că ar vrea să le facă lucruri rele. Când se imagina în poveștile acelea, ceea ce se întâmpla rareori – mulțumindu-se în general să le urmărească doar cum se desfășoară –, el, Ted, nu era niciodată cel care lega fetele. Nu, el era cel care le salva. El dezlega sforile și le freca încheieturile ca să le pună sângele în mișcare, le desfăcea cu blândețe călușurile, le mângâia părul în timp ce ele plângeau cu capul pe pieptul lui. Să fie el răufăcătorul, cel care le lega, cel care le provoca durere? Nu, nu, nu, nu, nu. Răutatea nu avea nimic de-a face nici cu viața amoroasă a lui Ted, nici cu viața fanteziilor lui. Asta până să apară Rachel.

Pe cât posibil, Ted evita să-și facă de cap cu Rachel. Rareori o atingea afectuos, și ținea gura închisă când se sărutau. Deși recunoștea că asta o deranjează, simțea că e un om bun când făcea asta: de vreme ce nu o plăcea, nu avea nici un drept să o preseze să facă lucruri sexuale. La urma urmei, dacă ar fi făcut un efort să se cupleze cu ea, iar apoi i-ar fi dat papucii, ea ar fi fost îndreptățită să se întoarcă la tribunal și să-l acuze că a folosit-o pentru sex. După această logică, așadar, singurul mod în care se putea exonera de vină era să-i ceară lui Rachel să-l împungă și să-l cicălească și să insiste să rămână singur cu ea, să-i ceară de două sau trei sau cinci ori, astfel încât, la final, nimeni să nu poată afirma că a fost vina lui.

Odată ce erau în dormitorul ei, cu ușa închisă, ea începea să-l sărute în modul acela care nu înceta niciodată să pară fals: pupicii aceia ușori, oftaturile acelea melodramatice. Pfui, Rachel, se gândea el, în timp ce enervarea cu care se luptase toată ziua ieșea la suprafață. De ce ești așa de autoritară și insistentă și inconștientă? De ce mă placi? De ce nu-ți dai seama că eu nu prea te plac? Dar ea continua să i se arunce în brațe… și în cele din urmă, capitulând în fața tentației, își canaliza

iritarea într-o ciupitură sau o muşcătură, sau chiar, mai târziu, o palmă uşoară.

Ea susţinea că îi plăcea când el era „rău“ cu ea, iar el a presupus că aşa era, dacă asta era o explicaţie cât de umedă şi îmbujorată şi zvârcolitoare devenea. Totuşi, în sinea lui simţea că tot ce făcea ea era acoperit cu o patină de falsitate, şi că atunci când susţinea că îi plăcea ce îi făcea el, îi spunea ce credea că voia el să audă. Parte din ceea ce însemna să fie „rău“ cu Rachel, aşadar, era să descojească falsitatea aceea, să scormonească sub ea, să o forţeze să arate o reacţie adevărată: voia să surprindă acea parte reală a lui Rachel, dar tot îi scăpa printre degete, ca un ţipar care se scufunda în apă, iar vânătoarea asta îl făcea să se urce pe pereţi de dorinţă. Te urăsc, te urăsc, gândea el, prinzându-i încheieturile osoase deasupra capului şi muşcându-i carnea umărului şi frecându-se de piciorul ei până îşi dădea drumul.

– A fost extraordinar, ofta ea după aceea, cuibărindu-se la pieptul lui, dar el nu o credea şi nu putea să o creadă.

Uneori se întreba dacă, mai mult decât frecatul în sine, ei îi plăcea postludiul, fiindcă în acele perioade scurte el se purta altfel cu ea. Avea atâta nevoie ca ea să-i aline vinovăţia faţă de ceea ce tocmai făcuse încât era vulnerabil, deschis şi fragil. O săruta şi îi aducea apă, iar după aceea se întindea lângă ea şi-şi ascundea faţa în părul ei. În clipele acelea se putea uita la chipul lui Rachel şi o vedea nu ca urâtă sau drăguţă sau bună sau rea sau iubită sau nesuferită, ci doar ca pe o persoană întinsă lângă el, dezgolită de toată judecata pe care i-o impunea continuu, de analiza lui critică obsesivă a fiecărui lucru pe care-l făcea ea. Dacă ar fi putut s-o placă pe Rachel? Dacă ar fi plăcut-o, atunci n-ar mai fi fost un om rău fiindcă ieşea cu ea. N-ar mai avea ce să ispăşească. Ar fi putut fi fericiţi. El ar fi fost liber. Gândul acela l-a făcut să se simtă fantastic de uşor, ca şi cum vreun burete dinăuntrul lui, plin cu otravă, ar fi fost stors în cele din urmă.

Niciodată nu dura. Pe măsură ce exaltarea postcoitală începea să se risipească, Anna se dezvăluia lângă el ca o stafie. Gândeşte-te la mine, gândeşte-te la mine, îi şoptea la ureche, iar el o asculta. Creierul îi pornea din nou, gândind, învolburându-se, judecând. O dăduse în bară cuplându-se cu Rachel, lăsând-o pe Rachel să-l vadă aşa, expus. Acum ea va fi şi mai sigură că el o place; acum va fi şi mai rănită când o va părăsi; acum avea şi mai multe păcate împotriva ei de ispăşit; acum va fi şi mai greu să scape.

Se ridica în şezut, îşi trăgea chiloţii pe el.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Doar că trebuie să plec.

– De ce nu mai stai puţin întins aici cu mine?

– Am teme.

– E vineri.

– Ţi-am mai spus, am multe lucruri de făcut.

– De ce eşti mereu aşa?

– Aşa, cum?

– Aşa. Supărăcios. După.

– Nu sunt supărăcios.

– Ba eşti. Domnul Supărăcios. Supărăcilă.

– Am un examen la analiză matematică, un proiect la istorie de care nici nu m-am apucat, i-am promis unei prietene că o ajut să înveţe pentru examenele finale, şi luni trebuie să predau consilierului de orientare varianta finală a eseului pentru facultate. Îmi pare rău dacă par stresat, dar nu mă ajută să mă baţi la cap şi să-mi spui Domnul Supărăcilă când deja am pierdut vreo oră aici.

– Vino doar şi întinde-te un minut. Lasă-mă să-ţi fac masaj.

– Rachel, nu vreau să-mi faci masaj. Vreau să rezolv ce am de făcut. De-asta am zis că n-ar trebui să facem asta.

– Haide, vino încoace, supărăcilă. Mama se întoarce abia peste o oră. Vino, lasă-mă…

– Hei, potoleşte-te!

– Ce e, nu-ţi plaaace? Pentru că mie mi se pare că îţi plaaace. Oooh, îţi place.

– Opreşte-te, am zis!

– Obligă-mă, iubi.

– La naiba, Rachel...

– Oh, Ted!

Iar deasupra lor, precum un cor îngeresc, fetele de la tribunal își reluau sporovăiala: Uită-te la ei, doi pociți, cum își fac treburile lor dubioase de urâți, oh, Doamne, ce scârbos e, ai văzut, chiar a…? cred că… da, a făcut-o, a făcut-o, oh, nu, cred că îmi vine să vomit, oh, scârbos, e cel mai dezgustător lucru pe care l-am văzut vreodată, nu știu cine e mai scârbos, ea sau el, cum poate, cum poate să suporte așa ceva, eu nu l-aș lăsa niciodată, niciodată, niciodată să-mi facă așa ceva…

În timp ce Anna cea Imaginară rămânea tovarășa constantă a lui Ted, împărtășindu-și cu folos opiniile detaliate cu privire la evoluția relației lui și la starea sufletului său, Anna cea Reală își vedea nestingherită de treabă în Tulane, primind o dată la două săptămâni câte un e-mail prietenesc de la bunul ei amic Ted – trebuie remarcat că nici unul dintre acestea nu pomenea de existența vreunei Rachel cea Reală.

Ted se prezenta în fața Annei cu aceeași grijă cu care se expun piesele de muzeu și se lupta fără succes cu întrebarea cum să o includă și pe Rachel în imagine. Problema era că în timp ce o „tipă abstractă dintr-a zecea“ ar fi putut fi o rivală sexy pentru Anna, crescând statutul lui Ted în ochii ei, Rachel însăși nu putea fi altceva decât o povară. Dacă Anna i-ar fi pus întrebări suplimentare pe care nu le putea evita, se temea că descoperirea că avusese vreo legătură romantică cu Rachel Derwin-Finkel ar fi fost de ajuns cât să-l compromită pentru totdeauna cu duhoarea ei de ratată.

Rachel, pe de altă parte, știa totul despre Anna. Oho, și încă cum. Uneori, Ted bănuia că Rachel e vreo clarvăzătoare de nivel foarte scăzut, puterile ei paranormale fiind limitate la un pumn mărunt și inutil de tărâmuri. Cel mai mic licăr de disconfort de pe chipul lui era întâmpinat imediat cu „Ted? Ted? Ce s-a întâmplat? La ce te gândești? Ted?“ De vreme ce de obicei se gândea la cât de enervantă era Rachel și/sau visa cu ochii deschiși la Anna, nu avea de ales decât să mintă când se întâmpla așa ceva; o mințea mai mult pe Rachel, zilnic, decât mințise pe oricine în toată viața lui. Și totuși din când în când, ea îl interoga într-un fel care-l făcea să izbucnească, incapabil să se abțină să nu dezvăluie câte o frântură de adevăr.

De exemplu, odată – o singură dată – o menționase pe Anna în fața lui Rachel, dar ar fi putut la fel de bine să-și tatueze pe corp ÎNTREABĂ-MĂ CE SIMT PENTRU ANNA TRAVIS.

– Gilda Radner era practic un geniu subapreciat, a spus el în seara aceea în magazinul Blockbuster, în timp ce se uitau la un raft cu casete video

The Best of SNL. Prietena mea, Anna, e o mare fană a ei.

– Prietena ta, Anna? a întrebat Rachel ca un ecou.

Ted a înghețat.

– Dap.

Simțea că traversează un lac iarna, și gheața începe să se crape peste tot în jurul lui. Fără mișcări bruște, și-a zis el. Încă mai poți ajunge pe uscat, la loc sigur.

– Nu cred că o cunosc pe Anna, a zis Rachel.

Vocea ei era studiat dezinvoltă.

– Probabil că nu, a spus el. A terminat anul trecut.

– De unde o știi?

– Nu mai țin minte. Cred că am avut un curs împreună la un moment dat.

S-a lăsat tăcerea. Unul lângă altul, se uitau lung la filme sub luminile fluorescente puternice. Rachel a luat caseta cu filmul O invenție de milioane cu Steve Martin și s-a uitat pe spate. Gata? Scăpase?

– Adică Anna Zhang? a întrebat Rachel.

Gheața a cedat, iar el s-a scufundat în apă.

– Nu.

– Anna Hogan?

– Nu.

La naiba, dar pe Anna Hogan chiar o știa! De ce n-o fi zis pur și simplu Anna Hogan? EȘTI UN MARE CRETIN, TED, strigă la el propriul creier.

– Păi, atunci care Anna?

Ted a simțit un nod în gât.

– Anna Travis, a îngăimat el.

– Anna Travis! Rachel se prefăcea că încă citește pe cutie, dar a ridicat din sprâncene în așa fel încât să sugereze un scepticism teatral față de

ideea că Ted ar fi umblat în aceleași cercuri sociale înalte ca Anna Travis. Nu știam că o cunoști pe Anna Travis.

– Dap.

– Hm. O pauză. Cum se face că n-ai mai pomenit-o până acum?

– Nu știu. N-a venit vorba de ea niciodată.

Lui Ted i-a trecut prin minte că dacă Rachel își pierdea cumpătul și-i dădea un ultimatum legat de Anna, va trebui să se despartă de ea, fiindcă, evident, dacă ar trebui să aleagă între Rachel și Anna, ar alege-o pe Anna, și de vreme ce nu s-a întâmplat niciodată nimic între el și Anna, Rachel ar fi cea nerezonabilă, iar despărțirea nici măcar nu ar mai ajunge să fie vina lui.

Dar Rachel era mai isteață de atât. A pus O invenție de milioane la loc pe raft și au continuat să se plimbe prin Blockbuster în tăcere.

– E drăguță, a zis Rachel după un minut.

– Cine?

Chipul lui Rachel s-a contorsionat pentru o clipă într-un rânjet.

– Cine? Gilda Radner. Nu, Anna Travis, fraiere. E bună.

– Presupun, a zis el.

– Presupui?

– Suntem doar prieteni, Rachel, a spus Ted, cu o răbdare exagerată.

– Mda… evident, a zis Rachel. Anna Travis.

Rachel, s-a gândit Ted, ești o pizdă nenorocită și sper să mori în chinuri.

– Ai fost la petrecerea ei de rămas-bun? Astă-vară? a întrebat Rachel.

– Da. De ce?

– Nici un motiv. Rachel a luat alt film de pe raft și a citit gânditoare descrierea de pe spate. Fără să ridice privirea, a spus: Am auzit un zvon că la petrecerea aia și-a tras-o cu Marco Hernandez în dormitorul părinților ei în timp ce maică-sa pregătea tortul la parter.

Imagine: Ted este legat de o targă și Rachel stă deasupra lui, examinând cu atenție o selecție de cuțite, în timp ce se hotărăște pe care să-l înfigă

în părţile lui cele mai moi.

– Asta e o prostie, a pufnit Ted. Cine ţi-a zis asta? Shelly?

Shelly era prietena cea mai bună a lui Rachel, o fată capricioasă şi insuportabilă. Ted s-a gândit că ar putea să înceapă o ceartă despre Shelly care să-i distragă atenţia lui Rachel. Sau poate ar trebui pur şi simplu să răstoarne cel mai apropiat raft cu casete video şi să fugă din ţară.

Rachel n-a muşcat momeala.

– De fapt, nu a fost Shelly. Dar toată lumea ştie că Anna Travis e obsedată de Marco. Zici că-i nebună, serios.

Pentru prima dată, Rachel s-a uitat drept la el, cu o privire goală dincolo de ochelari.

– Eu am auzit că îi scrie tot felul de mesaje de la facultate, şi că îl sună tot timpul la cămin, şi a devenit atât de grav încât a trebuit să-i blocheze numărul şi adresa de mail.

Lui Ted i s-a făcut rău. De cât timp păstra informaţia asta şi de unde ştia că ar trebui să o folosească?

– Oh, Doamne, Rachel, a zis Ted. Sincer, e jenant cum faci asta, cum bârfeşti nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoşti. Tratezi oamenii care ţi se par cool de parcă ar fi nişte vedete sau ceva. Anna e doar o persoană obişnuită şi nici măcar n-o cunoşti, aşa că poate tu şi Shelly ar trebui să nu mai fiţi aşa de obsedate de viaţa ei sentimentală, ca două fraiere.

– Ei bine, a răspuns Rachel, ţuguindu-şi buzele. Eu chiar o cunosc. Deci…

– Ba nu.

– Ba da, a zis ea, rece şi triumfătoare. Am fost la grădiniţă împreună şi mamele noastre sunt prietene. Mama ei i-a zis mamei mele chestia că Marco i-a blocat numărul. A zis că Anna e aşa de vraişte din cauza asta că s-ar putea să fie nevoie să-şi ia un semestru de graţie. Cred că prietena ta, Anna, pur şi simplu nu ţi-a spus.

Stomacul lui Ted s-a contractat în jurul cuţitului pe care Rachel tocmai i-l vârâse în burtă.

Rachel şi-a trecut mâna rece pe sub mâna moale a lui Ted.

– De fapt, nu cred că am chef de film, a zis ea. Ai mei se întorc acasă abia după miezul nopții și frate-meu e la o petrecere în pijamale. Haide.

Câteva seri mai târziu, Ted s-a așezat în fața computerului, încercând să compună un e-mail către Anna. Scrisese și șterse douăzeci de variațiuni ale întrebării Ești sigură că e totul bine?, dar nimic nu ieșise cum trebuie. Îi trimisese deja două e-mailuri la care nu primise răspuns, și știa că ar trebui s-o lase mai moale. Problema era că nu voia doar să afle dacă povestea lui Rachel e adevărată; avea nevoie să afle – nevoia lui de a afla era ca o mâncărime produsă de gândaci care-i umblau pe sub piele.

Condus de neliniște pe niște culmi neprevăzute ale curajului, Ted s-a trezit că ridică receptorul. Memorase numărul Annei de la școală, chiar dacă nu o sunase decât o singură dată – de ziua ei, când îi cântase tot cântecul „Mulți ani trăiască“ în căsuța vocală. Ea nu l-a mai sunat înapoi, dar în cele din urmă a primit un e-mail (subiect: Mulțumesc FOARTE mult!!) pe care-l semnase cu o mulțime de x-uri și o-uri, ceea ce păruse semnificativ la vremea aceea.

Anna a răspuns din prima.

– Bună, Anna, Ted la telefon, a zis Ted, de parcă ar fi vorbit direct cu robotul ei telefonic.

– Ted! a exclamat ea. Ce e?

– Hm… doar mă gândeam la tine, a zis el. Ești bine?

– Așa cred, a răspuns ea. De ce?

Pentru că iubita mea, a cărei existență o țin secretă față de tine, mi-a spus un secret pe care mi-l ascunzi, pentru că e geloasă pe pasiunea pe care o am pentru tine, pe care o țin iarăși secretă față de tine, deși n-am fost în stare s-o țin secretă față de ea?

– Hm, nu știu exact. E ciudat, dar am avut… sentimentul… că s-a întâmplat ceva.

Să folosească informații dobândite pe ascuns ca să simuleze o legătură paranormală misterioasă era un nou tărâm al înșelătoriei pentru Ted, și n-a înțeles pe deplin forța a ceea ce făcuse până când Anna n-a început să plângă.

– Nu sunt bine, a zis ea. Nu sunt bine deloc.

Printre suspine, a început să rostească gâfâit o poveste încâlcită în care nu era implicat doar Marco, ci și un tip dintr-o frăție care se purtase urât cu ea, o ceartă nasoală cu noua soție a tatălui ei, un război în plină desfășurare cu colega ei de cameră și faptul – pe care l-a menționat aproape ca și cum era să uite – că pica majoritatea materiilor și anul viitor urma să fie în probațiune academică.

– Îmi pare rău, a spus Ted, uluit. Îmi pare așa de rău. Pare foarte greu.

– Nu-mi vine să cred că m-ai sunat, a zis Anna. Nimeni de acasă nu m-a mai sunat de nici nu mai știu când. Parcă au uitat de mine. Crezi că ești așa de apropiat de oameni, dar când ai nevoie de ei, pur și simplu uită.

– Eu nu te-am uitat, a zis Ted.

– Știu, a spus Anna. Știu că n-ai uitat. Tu mi-ai fost mereu alături, mereu, dar eu n-am apreciat asta niciodată, mereu m-am așteptat să mă susții necondiționat. Am fost atât de egoistă. Urăsc felul în care eram în liceu, Doamne, mi-aș dori să pot schimba totul la mine, doar că e… e prea târziu ca să mai fac ceva, asta e problema. Totul e așa de dat peste cap, și pur și simplu nu mai știu cine sunt, știi ce zic? Gen, cine e persoana asta care a făcut toate alegerile cu care trebuie efectiv să trăiesc eu acuma? Mă uit în urmă la persoana aia și o urăsc, o urăsc atât de tare pentru ce mi-a făcut, persoana aia e ca o rivală, cea mai mare dușmancă a mea, dar problema e că persoana aia sunt eu.

În timp ce Anna își vărsa sufletul la telefon, sufletul lui Ted s-a aprins ca o erupție solară. Nu voia altceva decât să-i arate Annei cum o vedea el: cât de frumoasă și perfectă era în ochii lui. Trebuia să-i spună că va păstra această amintire – această cunoaștere – a ei înlăuntrul său, astfel încât orice s-ar întâmpla între ei, oricât de rău s-ar fi judecat singură, el ar putea face ceva pentru ea: ar putea s-o iubească, altruist și neîncetat, cu un devotament total și o puritate absolută, pentru tot restul vieții lui.

O oră mai târziu, Anna și-a tras nasul.

– Mersi că m-ai ascultat, Ted, a zis ea. Chiar înseamnă mult pentru mine.

Aș muri pentru tine, s-a gândit el.

– No problemo, a spus cu voce tare.

*

După aceea, Ted și Anna au început să vorbească la telefon aproape în fiecare seară. Niciodată în viața lui nu mai trăise Ted ceva pe măsura entuziasmului stârnit de acele conversații de seara târziu, și s-a trezit că începea să-și construiască un set elaborat de ritualuri aferente, așa cum un trib primitiv ar fi nevoit să îndeplinească ritualuri în jurul aprinderii focului, ca să-i țină forța sub control.

O parte a ritualului presupunea să păstreze conversațiile secrete – față de Rachel, desigur, dar și față de părinții lui și de toți ceilalți. A mutat telefonul din camera de jocuri departe de computer și aproape de patul lui. Pornea ventilatorul în fața ușii ca să creeze o mască de zgomot alb. Făcea duș, se spăla pe dinți și se vâra sub cearșafuri. Înainte ca Anna să răspundă măcar, pielea i se încălzea, aproape ca atunci când avea febră.

– Hei!

– Hei!

Glasurile lor erau răgușite și grave; își murmurau, se gândea Ted, ca și cum ar fi stat întinși în pat unul lângă celălalt, șoptind cu capul pe pernă. Închidea ochii și își imagina asta.

– Cum a fost ziua ta? a întrebat el.

– Oh. Știi tu.

– Totuși. Spune-mi. Vreau să aud.

Când Anna începea să-i spună povestea zilei („Păi, să vezi, m-am trezit la patru că proasta de Charise avea antrenament…"), Ted își cobora lent mâna pe piept și în jurul cutiei toracice, imaginându-și că e mâna Annei, iar pielea lui se făcea ca de găină sub atingerea degetelor ei.

În timp ce ea vorbea, el spunea foarte puține lucruri, în principal „aha"-uri și „oh, nu"-uri înțelegătoare. O dată, când ea părea deosebit de supărată, a spus: „Îmi pare rău", iar apoi a șoptit în tăcere: „… draga mea".

Între timp, mâna lui cobora în cercuri lente și senzuale de-a lungul trunchiului, pe lângă betelia boxerilor și sub banda elastică, mângâind ezitant marginea părului pubian.

– Mai povestește-mi despre Kathleen, a zis el, când Anna părea că nu mai are nimic de spus. Kathleen era mama vitregă a Annei. A început să se joace cu penisul – să-l bată ușor cu buricele degetelor, să-i dea bobârnace. Crezi că tatăl tău o s-o înfrunte sau o să-i ia partea?

– Oh, Doamne, glumești? a țipat practic Anna.

– Șșșșș, șșșșș, a liniștit-o Ted. Charise are antrenament peste patru ore.

– Dă-o-n mă-sa pe Charise, a șoptit Anna.

Ted a râs. Anna a râs și ea. Practic îi simțea răsuflarea pe față. Și-a strâns penisul în mână, arcuindu-și spatele de plăcere, și a strâns din dinți ca să se forțeze să tacă.

– Ți se face somn? a întrebat el în cele din urmă.

– Da, a zis Anna.

– Vrei să adormim împreună?

– Vreau… dar trebuie să te trezești așa de devreme…

– E OK, a zis el. O să dorm în sala de studiu.

– Ești un dulce, Ted. Îmi place să adorm cu tine.

– Și mie îmi place să adorm cu tine. Noapte bună, Anna.

– Noapte bună, Ted.

– Vise plăcute, Anna.

– Vise plăcute, Ted.

În liniștea care a urmat, și-a imaginat cum Anna îl privește cu un dezgust fascinat; și-a imaginat că îl atinge; și-a imaginat că la celălalt capăt al firului, în noaptea umedă din New Orleans, Anna, torturată de dorință, se atinge singură și se gândește la el. A ascultat-o cum inspiră și expiră în timp ce mâna lui lucra constant sub cearșafuri. Îi era rușine, desigur, dar căldura rușinii i se aduna în vintre, amplificându-i plăcerea. Își dădea drumul ca un torent, fără să scoată alte sunete decât cele care ar fi putut fi explicate drept respirația din somn. Abia când se liniștea cu totul, când pulsul și respirația îi încetineau complet, îndrăznea să șoptească:

– Anna, dormi? Și-o imagina pe Anna stând trează, cu ochii mari, privind în tavan cu inima plină de dor, dar nu era decât tăcere. Te iubesc, Anna, a șoptit el și a închis telefonul.

Și apoi a venit vacanța de iarnă, când Anna se întorcea acasă în vizită. Oare Ted avea s-o întâlnească? Desigur. Erau practic cei mai buni prieteni! Vorbeau în fiecare seară. Ea spusese: „Tu mi-ai fost mereu alături, mereu“. Avea s-o vadă, evident. Singura întrebare era când.

Și unde.

Și cum.

La liceu, făcutul planurilor cu Anna fusese un proces la fel de delicat ca o operație chirurgicală, și ocazional la fel de brutal. Dacă o ruga direct să iasă în oraș, ea zâmbea întotdeauna și spunea: „Sigur! Sună grozav! Sună-mă mâine și vedem.“ Numai o ușoară crispare a gurii și o răsuflare mai greoaie sugerau că o deranjase. Dar inevitabil, apărea câte un conflict în ultimul minut, sau dacă nu, când el încerca să stabilească detaliile, ea pur și simplu nu răspundea la telefon. Dacă el îi atrăgea atenția că nu se poate baza pe ea, sau dacă făcea măcar referire la planurile anulate, adică dacă nu se prefăcea că planurile acelea nici măcar nu existaseră, ea se îndepărta și mai mult de el, într-un mod care-l făcea să-i fie rușine și să se simtă ca o lipitoare pentru că o presa.

Pe de altă parte, îl ținea la curent cu bucurie în privința planurilor pe care le avea cu alte persoane, oferindu-i un flux constant de informații despre excursii care urmau să se întâmple, detalii despre întâlniri sau petreceri care erau întotdeauna atât de aproape să se lege. Atât timp cât el asculta, fără să se plângă, o descriere nesfârșită de activități care trebuiau să se întâmple fără el, exista o șansă de 30%, cel puțin, ca Anna să se răzgândească în ultimul minut, să spună că nu poate face față poverii insuportabile a planurilor ei sociale, și să decidă să-și petreacă timpul cu el. Sosea la el acasă și se prăbușea exagerat de ușurată: „Sunt atât de bucuroasă că facem asta, chiar nu aveam chef de altă petrecere la Maria acasă“. De parcă amândoi erau în mod egal la mila circumstanțelor, la fel de inconștienți de raportul de forțe care le guverna „prietenia“.

Dar cu siguranță ceva se schimbase între ei! Cu siguranță nu avea să-l trateze acum așa cum îl tratase atunci, nu după ce rostise cuvintele cu voce tare: Tu mi-ai fost mereu alături, mereu, dar eu n-am apreciat asta niciodată, mereu m-am așteptat să mă susții necondiționat. Ce puteau fi

acele cuvinte dacă nu o mărturisire? Și ce era o mărturisire dacă nu o promisiune, sau cel puțin o disponibilitate, de a se schimba? Îi plăcea felul în care glasul ei se poticnise și se oprise o clipă înaintea celui de-al doilea „mereu“. Tu mi-ai fost mereu alături, mereu. Când se vor căsători, le va putea include în jurămintele ei de la nuntă: Tu mi-ai fost mereu alături, mereu. Tu mi-ai fost mereu alături, mereu. Tu mi-ai fost mereu alături, mereu.

Erau cele mai frumoase cuvinte pe care le auzise el vreodată.

În seara dinainte ca ea să urce în avionul de New Jersey, Ted a încercat să o îmboldească pe Anna, cât de delicat era în stare, și s-o facă să spună ce voia el să audă.

– Abia aștept să te văd, a zis el.

– Și eu! Cu siguranță.

– Ai mai vorbit cu cineva de aici în ultimul timp? Gen, cu prietenele tale, sau cu cineva? Îmi amintesc că ai zis că prietenii tăi de acasă nu prea au ținut legătura.

Oare își imaginase ușoara ezitare dinaintea răspunsului ei? Ea încă nu-i mărturisise treaba cu Marco; în ziua precedentă, prietena insuportabilă a lui Rachel, Shelly, anunțase din senin că a auzit că Marco Hernandez are chiar un ordin de restricție împotriva Annei, care îi impunea să stea în permanență la o sută cincizeci de metri de el. Era, evident, o bârfă stupidă de genul celor care erau specialitatea lui Shelly, dar tot își dorea ca Anna să facă ceva ca să-l liniștească – ideal să izbucnească în lacrimi și să spună: Tu mi-ai fost mereu alături, mereu, și să-l implore să o ierte pentru toți anii în care l-a neglijat –, dar s-ar fi mulțumit până și cu un indiciu că avea de gând să facă un efort activ să se întâlnească cu el.

În schimb, conversația a luat o turnură bruscă și tulburătoare.

– De fapt, a zis Anna, vorbeam cu Missy Johansson, o cunoști? Și ea mi-a zis că ieși cu cineva! Rachel Derwin-Finkel? Și eu eram, gen, în nici un caz, așa ceva nu se poate. Dar ea insista că e adevărat!

– Hahahahahahahaha! a zis Ted.

Iar apoi, când tăcerea Annei sugera că nu e un răspuns suficient să râdă ca un nebun, a adăugat:

– Hm. Da. Am ieşit împreună de câteva ori.

– Aţi ieşit la întâlnire?

– Nu prea ştiu ce să zic. Nu i-am pus tocmai o etichetă. (Ba îi puseseră.) E complicat. (Nu era.) Ştii cum sunt eu. (Nu ştia.) Dar… da.

Ted, care avusese o erecţie degajată la începutul conversaţiei, simţea acum că îi vine să verse. Era ceva profund greşit, aproape ca o violare, la faptul că Anna vorbea cu el despre Rachel; era ca şi cum părinţii lui ar fi intrat peste el în cameră în timp ce făcea sex.

– Poate o să ieşim împreună toţi trei atunci, când o să fiu acolo! Mi-ar plăcea s-o mai văd pe Rachel. A trecut prea mult timp.

– Ăăă, sigur. Dacă vrei.

– Ştiai că mamele noastre sunt prietene? Aveam întâlniri de joacă, gen, constant. Nu ne mai cunoaştem aşa de bine acum, că am luat-o în direcţii diferite, social vorbind, la şcoală, dar Rachel chiar e un copil bun. Ce îmi amintesc mai ales despre Rachel e că îi plăceau super mult caii când eram mici. Şi My Little Pony şi astea. Mai ţii minte?

Ingenios, Anna. Foarte ingenios. Ce s-a întâmplat de fapt a fost că s-a răspândit un zvon prin şcoală cum că Rachel Derwin-Finkel se masturba cu figurine My Little Pony. Era unul dintre acele zvonuri pe care nu le credea nimeni cu adevărat, nu chiar, dar pe care, chiar şi aşa, le dădeau mai departe cu entuziasm. Ted însuşi discutase pătimaş cu ceilalţi băieţi la masa de prânz dacă e măcar posibil să faci aşa ceva (Îl bagă pur şi simplu acolo, sau…?), iar apoi, când controversa ameninţase să se stingă, o readusese de bunăvoie la viaţă, fiindcă scandalul cu Rachel deplasase atenţia de la scandalul anterior care tulburase clasa a treia, şi anume întrebarea dacă el, Ted, a fost sau nu a fost prins de profesoara de muzică când făcea caca în dulapul cu instrumente în timpul recitalului de primăvară, CEEA CE, EVIDENT, NU ERA ADEVĂRAT.

Ce ştia Anna despre cum e să se răspândească un astfel de zvon pe seama ta, despre ruşinea aceea covârşitoare şi neajutorată? Şi-ar fi dorit să creadă că Anna e geloasă, dar nu credea asta; Anna pur şi simplu îşi marca teritoriul, ca un câine care face pipi pe un petic de iarbă. Oare el exista măcar în mintea ei, ca o persoană vie, care respiră şi gândeşte? Îşi petrecea atât timp încercând să-şi dea seama ce gândeşte ea, dar ce fel de conştiinţă îşi imagina ea că trăieşte dincolo de masca feţei lui?

Pentru prima dată, Ted și-a imaginat că o fute pe Anna așa cum (aproape) i-o trăgea lui Rachel: cu cruzime, fără să-i pese de confortul ei, recunoscând pe deplin că pe cât de mult o iubește, pe atât de mult o și urăște. În fantezia lui, Anna era sub el, cu mâna lui în jurul gâtului, și, oh, la dracu', uite-o și pe Rachel: erau într-un ménage à trois. Rachel era goală, în patru labe, iar Ted o lua pe Anna de păr și o forța...

O obliga...

Amândouă...

– Ai auzit ce-am zis, Ted? a întrebat Anna.

– Nu... scuze... ascultă, ăăă, trebuie să închid!

În a patra zi a Annei în New Jersey, Ted era în dormitorul lui Rachel, îmbrăcându-se după încă o rundă de nu-tocmai-copulație, când Rachel l-a întrebat ce vrea să facă de Revelion.

– Nu știu, a zis Ted în timp ce își punea o șosetă. Cred că s-ar putea să stau acasă.

– Nu se poate, a spus Rachel. Ellen face o chestie și i-am zis că mergem.

– Ce? De ce ai face asta?

– Ce să fac?

– Să faci planuri fără să mă întrebi mai întâi. Nu crezi că ar fi trebuit să verific dacă nu există altceva ce aș prefera să fac în loc să fiu dus cu forța la o petrecere cu o grămadă de puști dintr-a zecea pe care nici măcar nu-i cunosc? Am și eu o viață în afară de tine, să știi.

– Ăăă. Literalmente tocmai ai zis că nu ai planuri de Revelion și o să stai acasă.

– Am zis că s-ar putea să stau acasă.

– OK. Și ce altceva s-ar putea să mai faci?

– Nu știu. E o petrecere la Cynthia Krazewski și mă gândeam să trec pe acolo.

– La Cynthia Krazewski.

– Da. Care-i faza?

– Cynthia Krazewski te-a invitat pe tine la o petrecere.

– Așa, și?

– Ted. Tu vrei să-mi spui că Cynthia Krazewski te-a invitat la petrecerea ei de Revelion, și tu te gândești să treci pe acolo.

– Ai vreun atac cerebral sau ceva?

– Încerc doar să-mi clarific lucrurile. Cynthia Krazewski te-a sunat și a fost ceva de genul: „Bună, Ted, sunt eu, Cynthia, și mi-ar plăcea să vii la petrecerea mea“?

– Nu. Evident.

– Atunci cine te-a invitat?

– Ce? Despre ce vorbești? Anna m-a invitat. Cui îi pasă? Nici măcar n-am zis că merg sigur, am zis că mă gândesc să merg.

– Ah, acum înțeleg. Acum m-am prins. Acum totul e foarte clar.

– Nu înțelegi nimic! Vorbeam la telefon cu Anna și ea a pomenit de petrecerea de la Cynthia și am vorbit că poate mergem. Nici măcar nu avem planuri concrete.

Nu asta se întâmplase. Se întâmplase că Anna i se plânsese îndelung în seara precedentă din cauza obligației de a merge la petrecerea Cynthiei Krazewski, în ciuda faptului că era absolut ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă vreodată, așa că Ted dedusese că exista o probabilitate mare ca, dacă s-ar întâmpla să fie singur acasă de Revelion, să primească un telefon de ultim moment de la Anna, iar ei doi vor ajunge să-și petreacă Revelionul împreună, uitându-se la SNL în subsolul lui Ted cea mai mare parte din timp, dar apoi, la miezul nopții, vor comuta pe o televiziune comercială ca să urmărească bila cum coboară, iar el va „descoperi“ o sticlă de șampanie răcită în frigider, și după ce vor ciocni câte un pahar, el se va întoarce către ea cu un zâmbet ironic, amuzat, pe față, și va spune: „Știu că e o prostie, dar ce naiba?“, iar ea va chicoti și va spune: „Chiar așa!“, iar el o va săruta într-un mod aproape amical, pe buze, dar cu gura închisă, iar apoi va face o pauză în timp ce se va retrage și va aștepta, va aștepta și ea, și apoi l-ar săruta ea pe el, iar apoi s-ar mozoli de-a binelea, încleștându-se pe canapea și apoi pe podea, iar când el îi va da jos bluza, o va ridica, dar apoi i-o va răsuci cumva în jurul brațelor astfel încât să i le țintuiască deasupra capului, un truc pe

care-l descoperise recent cu Rachel, iar Anna îşi va rotunji gura într-un Oh sexy şi surprins, şi va gâfâi sub el şi şi-o vor trage şi el o va face să juiseze atât de tare încât după aceea vor fi împreună pentru tot restul vieţii.

Era un plan infailibil.

Stai aşa. Nu era. Era o fantezie sexuală, iar el era un idiot.

Apoi, tocmai în clipa în care recunoştea asta în sinea lui, Rachel – iubita lui, oglinda lui – a început să danseze. Îmbrăcată doar în lenjeria intimă, scuturând din ţâţele minuscule, a făcut un dans îngrozitor, un dans de batjocură la adresa lui Ted. Un dans care, într-o clipă, fuzionă tot ce detesta Ted la ea cu tot ce detesta la el însuşi.

– Salut, sunt Ted! s-a maimuţărit Rachel, zbenguindu-se. Uitaţi-vă la mine! Sunt amicul tocilar al Annei Travis. Mă ţin după ea în speranţa că dacă fac tot timpul tot ce-mi spune, o s-o fac cumva să mă placă. Uitaţi-vă la mine, uitaţi-vă la mine, uitaţi-vă la mineeeeeeeeeeeee!

Există vreun moment în care eul tău e zdrobit atât de complet încât moare, şi nu mai eşti nevoit să cari după tine povara propriului tău ego? Sigur există vreun cuvânt în germană pentru sentimentul acesta, când contorsionările elaborate ale propriei tale gândiri urcă la suprafaţă şi devin brusc şi neplăcut vizibile. Ca şi cum ai trece pe lângă o oglindă într-un mall aglomerat şi te-ai gândi: Cine e tipul ăla cu postura aia oribilă şi de ce se chircşte de parcă aşteaptă să încaseze un pumn de la cineva, mi-ar plăcea să-i trag eu un pumn – ah, stai, eu sunt.

– M-a invitat şi pe mine? a scuipat practic Rachel. Sunt şi eu invitată împreună cu tine la petrecerea şmecherilor?

Ted nu i-a răspuns.

– Deci nu te-a invitat? Ţi-a zis doar că se duce, şi tu aveai de gând să-i dai târcoale ca un dubios, gen, oh, Anna, mi-a fost aşa de dor de tine de când ai plecat la facultate, mi-aş dori să putem să fugim împreună şi să ne uităm la vreo douăzeci de ore de SNL în timp ce eu îţi fac floricele şi îţi respir greu în ureche?

– Dap, a zis Ted. Cam aşa ceva s-a întâmplat.

– Am o idee, a spus Rachel. Mergem la petrecerea Cynthiei Krazewski împreună. Sigur! De ce nu? O sun pe Anna. Ţi-am zis că mamele noastre sunt prietene, da? O s-o întreb dacă putem să venim şi noi la Cynthia.

Sunt sigură că o să zică da. Ar fi tare să ne vedem cu ea. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa, Ted?

– Nu, a răspuns el. Nu mi-ar plăcea.

Dar exact asta au făcut.

În New York în anul 2018, Ted stătea întins pe spate pe o targă de spital, împins în holul aglomerat de la Urgențe. Neputând să întoarcă deloc capul, privea fix într-un neon fluorescent orbitor și se întreba dacă avea să moară. Ce prostie, și-a spus el. Cu siguranță n-am să mor. O femeie a aruncat în mine cu un pahar cu apă; e o rană minoră; e absurd să crezi că un om poate să moară din cauza asta. Imediat, și-a imaginat-o pe Rachel spunând disprețuitor: „Se moare tot timpul de răni la cap, Ted".

Ted s-a gândit: probabil n-o să mor, dar mi-e frică și sunt singur și nu-mi place treaba asta.

– Mă scuzați, a strigat el, cu gâtul uscat și o voce spartă. Îmi poate spune cineva ce se întâmplă?

Nimeni nu i-a răspuns la rugăminte, dar în cele din urmă niște creaturi-umbre neclare au venit înotând spre el. I-au pus întrebări într-o limbă fără sens, iar el a răspuns cu un mormăit la fel de neinteligibil, și a fost răsplătit cu o înțepătură în braț, urmată de un șuvoi de extaz liniștitor.

Pe măsură ce medicamentele și-au făcut efectul, amintirile lui Ted au început să se întrepătrundă cu o halucinație stranie, și totuși pervers de plăcută. În halucinația asta, paharul pe care Angela i-l aruncase în cap nu ricoșase de craniul său, ci se spărsese în schimb. Un ciob i se înfipsese în frunte, și vedea ciobul acela în centrul câmpului său vizual, înălțându-se ca un turn, străpungându-l, țintuindu-l, refractând un cerc scânteietor de curcubeie în lumină. Prin sticlă, se vedea pe sine reflectat în toată gloria lui lamentabilă.

Acolo era.

Acolo este.

Trenton, New Jersey, în ultima zi a anului 1998.

Ted și Rachel stau pe veranda din fața casei Cynthiei Krazewski. Rachel s-a pregătit ca de război. E îmbrăcată într-o rochie neagră strânsă pe corp și încălțată cu pantofi cu tocuri înalte și lucioase, cu părul dat cu fixativ și prins într-un coc franțuzesc strâns. Ted sună la ușă, și după ceea ce li se pare o eternitate cu subînțeles, Cynthia Krazewski deschide ușa.

– Salut, zice Ted. Sunt Ted.

Rachel se strecoară între ei.

– Anna ne-a invitat, spune ea.

– Cine? întreabă Cynthia.

– Anna Travis, zice Rachel.

Cynthia ridică din umeri de parcă n-ar fi auzit niciodată de Anna Travis. Poate nici nu auzise.

– Mă rog, zice ea. Berea e în frigider.

La petrecere, Ted o localizează imediat pe Anna. E într-un colț și stă de vorbă cu Ryan Creighton. Poartă o rochie largă și demodată peste colanți, și și-a vopsit părul într-o nuanță de roșu care nu-i stă bine. Spre deosebire de Rachel, Anna arată puțin cam… insipidă? Arată cum știe Ted că se simte: obosită, copleșită și tristă. Ted se gândește: e posibil ca Rachel să arate mai bine ca Anna? Sau ca amândouă să arate la fel de bine? Lumea i se cutremură din temelii, dar apoi Ted o vede pe Anna cum pune mâna pe bicepsul lui Ryan Creighton și râde seducător, și încă o dată Anna îi zdrobește inima cu toată forța corpului ei.

Rachel îl privește pe Ted cum se uită la Anna cum se uită la Ryan Creighton. Se încordează și îl strânge pe Ted de mână până când îl doare.

Dându-și seama că e privită, Anna îl ia de braț pe Ryan Creighton și-l conduce către Rachel și Ted. Se lasă cu câteva îmbrățișări superficiale și niște Vai, Doamne, a trecut atâta timp. Anna și Rachel se amuză de câte un obicei jenant de-al lui Ted – Ai observat vreodată cum –, în timp ce Ryan Creighton pare extrem de plictisit.

Ted se gândește: Toată lumea de la petrecerea asta ar putea să moară în noaptea asta, inclusiv eu, și nici măcar nu mi-ar păsa. Se îmbată criță.

La un moment dat pe parcursul festivităților serii, sună cineva la ușă, iar apoi se iscă o ușoară agitație. Anna dispare. Ted încearcă să se ducă

după ea, dar Rachel îi ține încheietura într-o strânsoare fermă și brutală. La ei ajunge zvonul că Marco Hernandez ar fi trecut puțin pe la petrecere, dar că ar fi plecat când a aflat că e și Anna acolo. Se aud iar discuții despre ordinul de restricție, și dacă e adevărat sau nu, și despre cum ar funcționa așa ceva.

Vine miezul nopții.

Ted o sărută pe Rachel cu limba și o strânge de fund. Făcând asta, descoperă că e posibil să-ți placă ceva și totuși să nu-ți pese absolut deloc de treaba asta. I se pare că această senzație – de a simți plăcere și de a te simți simultan detașat de plăcere – este, în sine, destul de plăcută. Se întreabă dacă nu cumva a devenit budist ca prin miracol, sau dacă a suferit o criză psihotică.

Când Ted își retrage în cele din urmă limba din gâtul lui Rachel, vede că Anna îi privește. Anna pare supărată. Rachel o vede pe Anna cum îi privește, și-l sărută din nou pe Ted, în semn de triumf. Ted se simte din nou ca un petic de iarbă pe care s-a pișat cineva.

Anna dispare, dar se întoarce când Rachel se duce la baie.

– Ted, pot să vorbesc ceva cu tine? întreabă ea.

– Sigur, zice el. Ce e?

– Între patru ochi.

Îl conduce afară, pe verandă. E ger, e puțină lapoviță, dar el e învăluit în suficientă căldură beată încât să nu-i prea pese. Anna își aprinde o țigară. Expiră un val cenușiu de fum și se scarpină pe coapse. Ted nu știa că fumează.

– Nu-mi vine să cred, zice ea în cele din urmă. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

– Ce să fac?

– Să-ți iei limba-n gură cu gagică-ta așa. S-o pipăi și toate alea. Chiar în fața mea.

– Ha? zice Ted. Poftim?

Anna se apleacă în față.

– Nu știu… zice ea. Cred că m-am gândit… O ia de la început. Adică, vorbim de săptămâni întregi despre cât de greu urma să fie pentru

mine, și despre cât eram de îngrijorată că o să văd pe toată lumea. Știai că nici măcar n-am vrut să vin aici, dar apoi ai hotărât să vii cu noua ta iubită, așa că a trebuit să mă prezint. Și apoi a apărut Marco, și a fost, gen, super traumatizant, și când vin la tine și încerc să-ți cer sprijinul, te găsesc în colț lingându-te cu Rachel Derwin-Finkel. Nu știu… simt că relația noastră nu mai e la fel, că te-am pierdut cumva. Mi-e dor de tine, Ted.

Anna are lacrimi în ochi. Ted n-a văzut-o niciodată atât de deznădăjduită, iar Anna arată deseori foarte, foarte tristă.

– De ce nu spui nimic? întreabă Anna, trăgându-și nasul.

– Cred… zice Ted. Nu sunt sigur ce să spun. Neîndemânatic, o înconjoară cu brațele. Sunt aici pentru tine, Anna. Știi asta.

– Știu, spune ea. Își pune capul pe umărul lui, și pentru o secundă e ca în cealaltă seară frumoasă, seara focului de tabără, scurta ridicare a jugului, eliberarea din cerc: Marco rănind-o pe Anna, Anna rănindu-l pe Ted, Ted rănind-o pe Rachel, rundele astea nesfârșite de gelozie și suferință. Anna spune, plângând: Am obosit să tot alerg după toți tipii ăștia de rahat. Vreau să fiu cu cineva în care pot să am încredere. Vreau să fiu cu cineva de treabă.

Iar apoi Anna, Anna cea luminoasă, Anna cea frumoasă; Anna, cu gropițele ei și cu pielea netedă și cu pistruii de pe nas și cu părul ei frumos de tot; Anna, al cărei miros îl farmecă; Anna, care l-a distrus pentru toate celelalte femei; Anna, cea pentru care și-ar da viața; Anna, cea mai desăvârșită fată din lume...

Anna îl sărută.

O să mă port frumos cu tine, Anna, se gândește Ted, îmbrățișând-o. O să mă port frumos cu tine tot restul vieții mele.

Doar dă-mi un minut să mă despart mai întâi de Rachel.

*

Anna așteaptă pe verandă în timp ce Ted intră înapoi să-i spună lui Rachel că pleacă.

– E vorba de Anna, spune el. Ea… noi…

Nu termină propoziția. Nici nu e nevoie. Privirea pe care i-o aruncă Rachel penetrează adânc, adânc, adânc în ce resturi zdrențuite de suflet mai are.

Sigur, se țipă.

Se plânge.

Se azvârle cu bere. (Doar cu lichidul, nu și cu paharul.)

Dar apoi, la sfârșit, Ted pleacă de la petrecere cu Anna. Pleacă împreună cu Anna Travis de la o petrecere la care a venit cu Rachel Derwin-Finkel, iar dacă există un rai, acesta e sentimentul în care i se va îngădui să trăiască în vecii vecilor; cel mai măreț și mai triumfător moment din întreaga sa viață.

Douăzeci de ani mai târziu, din perspectiva târgii sale de spital, trebuie să recunoască faptul că de atunci totul a început s-o ia la vale.

Ted își pierde virginitatea cu Anna Travis pe 13 martie 1999, în patul de deasupra al camerei ei de cămin, după ce au o relație la distanță timp de trei luni și jumătate. Spre surprinderea ambelor părți, lui Ted îi e greu să-și păstreze erecția. Motivul pentru care se întâmplă asta, deși nu ar recunoaște absolut niciodată, este privirea de pe chipul Annei. Arată atât de îndatoritoare. Arată ca și cum ar lua o doctorie sau ar mânca legume. Arată ca și cum se gândește: Asta e, viața mea e atât de nasoală încât presupun că aș putea la fel de bine să fac sex cu Ted.

Nu, nu e drept. Anna face sex cu el pentru că-l iubește. De când s-au combinat, i-a spus că îl iubește de zeci și zeci de ori. Face sex cu el pentru că îl iubește și pentru că el o iubește, iar sexul e o parte normală a acestui schimb echitabil. Ea îl iubește pentru că e „de treabă“. Dar prin „de treabă“, vrea să spună „sigur“. Iar prin „sigur“, vrea să spună: „Mă iubești atât de mult încât n-o să-mi faci rău niciodată, nu-i așa?“

Anna îl iubește pe Ted, dar nu îl dorește într-un fel care s-o facă să sufere; nu îl dorește cu disperare, deși ar vrea. Și se pare că așa și-a dorit Ted întotdeauna să fie dorit: felul în care și el a dorit întotdeauna

femeile. Felul în care Anna l-a dorit pe Marco, iar el a dorit-o pe Anna, iar Rachel (sau așa se pare, în retrospectivă) l-a dorit pe el.

În lipsa acestei dorințe dureroase, lui Ted i se scoală cu mare greutate. La început, încearcă să rezolve problema erecției sale dispărute strigându-și în sinea lui: TED, FACI SEX CU ANNA TRAVIS! Dar nu funcționează. Ce i-o ridică, în cele din urmă, e gândul la Rachel. La felul în care, dacă ar ști că face sex cu Anna Travis, ar fi atât de geloasă și de enervată. Ia uită-te la mine acum, Rachel, se gândește el triumfător în timp ce ejaculează.

Curvă ce ești, cățea proastă și nenorocită!

Ted are o relație cu Anna, la distanță, timp de un an și jumătate după aceea. În primul an, se străduiește curajos s-o facă să meargă, dar în ultimele șase luni o înșală: mai întâi cu o fată de la etajul lui din cămin, iar mai târziu, cu fata care va deveni în final următoarea din seria lui de iubite, și între femeile astea, o mai înșală și cu Rachel Derwin-Finkel, când sunt amândoi acasă în vacanța de Ziua Recunoștinței. Tot timpul cât Ted face sex cu Rachel, Anna cea Imaginară plutește în jurul lui, fluturându-i aripile de înger în față: Sunt atât de frumoasă și perfectă, oftează ea. Cum poți să preferi să faci sex cu Rachel Derwin-Finkel, ca un ciudat dubios? Chiar ești genul ăsta de persoană?

Ideea e că e o mare ușurare să facă sex cu Rachel Derwin-Finkel. Cu ea nu trebuie să se prefacă. Ea știe exact cine e el.

Pe măsură ce înaintează în vârstă, se trezește că își rafinează tehnica pe care a folosit-o, oricât de neintenționat, cu Anna; trucul lui secret al seducției. Iată ce faci: îți târăști inima în fața lor pe post de momeală. Te prefaci că ești o pradă ușoară, dar te ții mereu puțin la distanță. Ia uite, sunt eu, iată-mă, sunt doar eu, tocilarul de Ted. Ești mult mai frumoasă ca mine, ești mult mai mișto ca mine, ești cea mai grozavă, ești cea mai deșteaptă, ești cea mai bună. Cu tine, pentru tine, aș fi cel mai grozav iubit care a trăit vreodată.

Ted cel patetic, Ted cel scund și tocilar, Ted moartea femeilor, care folosește o mie de cârlige mărunte ca să se agațe de orgoliul unei femei, ca un scaiete care se prinde de tivul pantalonilor ei. Tot ce trebuie să facă e să zâmbească și să scoată câteva remarci autoironice, iar femeile

încep să-și spună că e atât de „de treabă“ și „isteț“ și „amuzant“. Se conving să se mulțumească cu el, se conving să iasă măcar la o întâlnire. Se simt mândre de ele însele fiindcă i-au acordat o șansă.

Cu cât înaintează în vârstă, cu atât îi cresc acțiunile. Din ce în ce mai multe femei vor să scape de goana aceea nesfârșită după tipi ca Marco; tânjesc să se prăbușească în brațele tipilor ca Ted.

Ted îi aude pe alți bărbați felicitându-se pentru această nouă schimbare a forțelor, pentru faptul că acum, după treizeci de ani, le e mult mai ușor să găsească femei cu care să iasă la întâlniri. Poate că există bărbați care pot intra în negocierea asta cu totul, care își pot privi Annele în ochi fără să le pese de adevărul pe care-l văd acolo… dar nu și Ted. Ce a văzut Ted în ochii Annei vede și în ochii Sarenei și ai Melissei și ai lui Danielle și ai lui Beth și ai lui Ayelet și ai lui Margaret și ai Florei și ai lui Jennifer și ai lui Jacquelyn și ai Mariei și ai Tanei și ai Lianei și ai Angelei: acea oboseală, acea renunțare voită. Vede cât de mândre se simt că s-au mulțumit cu un „tip de treabă“, ceea ce înseamnă: un tip pentru care cred în secret că sunt prea bune. Ted vede că femeile acestea se cred în siguranță.

Obține plăcere din asta, un fel de plăcere, când le-o trage acestor femei, dar plăcerea e întrepătrunsă cu ura, atât față de ele, cât și față de el însuși. Se răzbună în fanteziile lui, care devin din ce în ce mai elaborate, până când în cele din urmă includ cuțite ascuțite și o disperare totală. E ca jocul acela al copiilor: De ce îți dai palme? Nu-ți mai da palme! Doar că în cazul ăsta, replica este: Nu te mai înfige în scula mea!

Toate femeile cu care iese se întorc împotriva lui în cele din urmă, desigur. Cu cât simt mai mult că s-au compromis având o relație cu el, cu atât mai pătimaș îl urmăresc când el își lansează retragerea. Ted devine un instrument al purei pedepse de sine: Ce e în neregulă cu mine, dacă nici măcar ratatul ăsta cretin nu-mi oferă ce-mi doresc? Identifică la el tot felul de probleme pe care are nevoie să i le rezolve ele: nu este „în armonie cu emoțiile lui“, sau „îi e teamă de angajamente“, dar nu pun niciodată la îndoială premisa de bază că, undeva în sinea lui, sub toate aceste straturi, el își dorește să fie cu ele. Sigur că simți ceva pentru mine, i-ar fi putut spune Angela cu o clipă înainte să arunce cu paharul în el. Recunoaște, la naiba!

Eu sunt eu.

Iar tu ești Ted.

În 2018, Ted e prieten pe Facebook și cu Anna, și cu Rachel, deși nu s-a mai văzut cu nici una din ele de ani de zile. Rachel e măritată, pediatru, și mamă a patru copii; Anna locuiește în Seattle ca mamă singură. Pare să fie în regulă, acum, dar o vreme a trecut printr-o perioadă dificilă; Ted bănuiește că ar putea fi într-un fel de program de recuperare. Postează citate inspiraționale care i se par sub demnitatea ei: Nu pot schimba direcția vântului, dar îmi pot ajusta pânzele pentru a ajunge întotdeauna la destinație și În cele mai întunecate clipe trebuie să încercăm să vedem lumina.

Se gândește la Anna, acum, în timp ce stă întins pe targă. De fapt, o vede. Vine spre el printre curcubeie, însoțită de un cor de glasuri, de o fluturare de aripi.

Ce oră e? Ce zi e? Ce an? Iat-o pe Anna, dar nu e singură. E cu toate femeile de la tribunal. Sunt aici, la capul patului său, șușotind despre el, observându-l îndeaproape, judecându-l așa cum l-au judecat întotdeauna. Se ceartă, se contrazic pe ceva, iar el simte că în centrul tuturor acestor lucruri se află o neînțelegere, o confuzie de bază. Ar putea s-o risipească, dacă n-ar avea ciobul ăsta uriaș înfipt în frunte, dacă sângele ăsta nu i s-ar mai aduna în gură.

N-am vrut să fac rău nimănui, încearcă să le spună. Am vrut doar să fiu văzut și să fiu iubit pentru cine sunt. Problema e că totul a fost o neînțelegere. M-am prefăcut că sunt un tip de treabă, iar apoi nu m-am mai putut opri.

Nu, stați. Lăsați-mă s-o iau de la început. Nu e bine.

Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu iubit. Mă rog, să fiu venerat. Să fiu dorit, nebunește și dureros, și să nu mai vreți nimic altceva. E chiar atât de rău să vreau așa ceva?

Nu, stați. Cu siguranță nu asta am vrut să spun.

Ascultați, ascultați. Pot să vă explic. Există un Ted rău dincolo de Ted cel de treabă, da, dar apoi, dincolo de el, e un Ted care e cu adevărat de treabă. Dar nimeni nu-l vede niciodată; toată viața lui, nimeni nu l-a văzut. Dincolo de toate, sunt doar puștiul ăla care nu și-a dorit nimic mai mult decât să fie iubit și n-a știut cum să facă să se întâmple acest lucru – deși am încercat și am tot încercat.

Hei, opriți-vă. Lăsați-mă jos. Încerc să vă spun ceva. Vreți să nu mai vorbiți și să mă ascultați, vă rog? Lumina aia de sus îmi rănește ochii. Și poate porniți și aerul condiționat? Ar fi puțin mai ușor să mă explic dacă n-ar fi atât de al naibii de cald. Flăcările alea îmi ling tălpile?

Încerc să spun ceva important. Unde mă duceți?

Ascultați-mă, vă rog...

Sunt un tip de treabă, vă jur pe numele lui Dumnezeu, la dracu'!

Băiatul din piscină

– Hai să-l mai vedem o dată, zice Taylor.

Stă atât de aproape de televizor încât Kath vede lumina rece și pastelată reflectându-se de pe pomeții ei în timp ce se derulează genericul.

– Credeam că o să ne jucăm „ușor ca un fulg, țeapăn ca o scândură“, se plânge Lizzie, dar Taylor se târăște deja spre video.

Kath bănuiește că lui Lizzie îi place filmul la fel de mult ca lui Taylor, dar că îi e jenă s-o arate. Între timp, pe Taylor nu o jenează nimic:

– Care a fost partea voastră preferată?

– Ăăă, tot? zice Lizzie.

Kath ia o mână de floricele rămase nefăcute din castronul golit și suge sarea de pe ele, încercând să câștige timp.

– Mi-a plăcut… începe ea. A fost un moment în timpul filmului când Taylor i-a strâns genunchii laolaltă, legănându-i puțin, în timp ce scobitura gâtului i se îmbujora. Kath rămăsese pironită în loc. Mi-a plăcut partea când doamna îl bagă pe băiat sub apă, și apoi el iese să respire…

Se lasă o tăcere amețitoare în timp ce Lizzie se holbează la ea, cu ochii goi, dar apoi Taylor chicotește și Kath știe că a ghicit bine.

– Oh, Doamne, da. Cum se uita la ea? Închipuie-ți că cineva se uită la tine așa. De exemplu, Eric Harrington. Sau… Privirea lui Taylor țâșnește către Lizzie. Sau domnul Curtis. Lizzie, închipuie-ți că domnul Curtis se uită la tine așa.

– Taci din gură, spune Lizzie, aruncând cu o pernă în Taylor.

Taylor dă perna la o parte, râzând, apoi se prăvălește peste Kath, lăsându-și pe neașteptate capul în poala ei.

– Hei, aia e partea ca lumea, zice ea, arătând spre televizor, unde un adolescent înoată invers în stil fluture pe ecran. Hai să ne uităm de aici.

Kath e cel mai aproape de televizor, dar dacă își schimbă poziția, Taylor va trebui să se miște și ea, așa că așteaptă să vadă dacă Lizzie pornește filmul, iar ea o face.

Pe ecran, un băiat înoată doar în chiloți, urmărit de o femeie ale cărei buze au aceeași nuanță de roșu ca unghiile ei lungi și ascuțite. Taylor oftează mulțumită și se cuibărește lângă Kath. Femeia iese din umbră și își flutură degetul mare în capătul adânc al piscinei, ca pe o momeală. Kath nu știe ce să facă cu mâinile. Băiatul înoată până la femeie și spune ceva ce Kath nu aude prea bine, de vreme ce țin sonorul încet din cauza mamei lui Taylor. Femeia începe să se joace cu băiatul, tachinându-l, lăsându-l să se apropie înainte să-l respingă. Kath decide să pună o mână pe podea și pe cealaltă pe picior. Băiatul apucă laba piciorului femeii, o leagănă, apoi depune câte un sărut pe fiecare dintre degetele ei cu unghiile vopsite. Lizzie pufnește.

– Ce ridicol, zice ea. Cine ar vrea să pupe picioarele scârboase ale altcuiva?

Femeia își lasă talpa pe umărul gol al băiatului și-l împinge sub apă. Foarte, foarte ușor, Kath începe s-o mângâie pe Taylor pe păr. Băiatul iese la suprafață, gâfâind, iar femeia îl bagă din nou sub apă. Băiatul dă din mâini și din picioare, apucându-i pulpele cu ambele mâini. Băiatul seamănă puțin cu River Phoenix, și puțin cu Leonardo DiCaprio: ochii aceia blânzi, încercănați. Kath își plimbă degetele de-a lungul firelor de păr de pe tâmpla lui Taylor, iar ele se zbârlesc sub atingerea ei. Femeia îi dă drumul băiatului, iar el se ridică, cu stropi de apă agățați de gene, de părul lui negru tuns în scări. Deschizând ochii, îi aruncă femeii privirea pe care Kath știe că Taylor o adoră: cea care spune te-aș lăsa să-mi faci orice. Taylor se încordează și tremură de plăcere, trimițând o trombă de senzații efervescente de-a lungul șirei spinării lui Kath. Femeia râde și-l sărută pe băiat, apoi se lasă pe umerii lui. Băiatul își îngroapă capul între coapsele femeii.

În noaptea aceea, în timpul jocului „ușor ca un fulg, țeapăn ca o scândură“, Kath și Lizzie o ridică pe Taylor până deasupra capetelor lor și ea plutește acolo, în imponderabilitate, preț de o jumătate de secundă miraculoasă înainte să se prăvălească pe podea. Joacă MASH și află numele viitorilor lor soți, iar când Lizzie adoarme, Kath și Taylor încearcă s-o facă să ude patul punându-i mâna într-o cană plină cu apă caldă, dar poanta nu funcționează.

Filmul rămâne o constantă la petrecerile lor în pijamale în următoarele săptămâni, dar apoi mama lui Taylor găsește caseta și o confiscă, așa că fetele trec la Candyman. Taylor rămâne obsedată de film încă vreo lună,

dar apoi începe din senin să-şi petreacă timpul cu Greta Jorgensen, pe care nu o suportă nici Kath şi nici Lizzie, aşa că sunt certate preţ de câteva săptămâni, iar când se reîmprietenesc, petrecerile în pijamale par să fi avut loc acum o veşnicie.

Cu toate acestea, când Taylor încearcă să-i explice lui Kath de ce iese cu Jason McAuliffe, spune: „Îmi place cum se uită la mine“, iar Kath îşi aduce aminte de băiatul din piscină. Băiatul din piscină, decide Kath, e un băiat care îţi va pupa picioarele şi va fi recunoscător pentru asta, un băiat care suferă, un băiat care va suferi pentru tine. Foloseşte acest concept ca pe un mod de a-şi explica de ce Taylor îşi petrece cea mai mare parte a liceului ieşind cu o serie de pierde-vară şi alcoolici depresivi; de ce devine o experienţă frecventă la petreceri ca nişte oameni complet necunoscuţi să o întrebe ce vede prietena ei drăguţă, populară şi silitoare la el – „el“ fiind oricare dintr-o duzină de trişti şi inutili.

Kath recunoaşte fără incidente că e lesbiană în ultimul an de liceu, şi curând e atât de consumată de dragostea faţă de prima ei iubită din viaţa reală încât îi e uşor să uite tot timpul pe care l-a petrecut tânjind după Taylor. Sau nu să uite, mai exact, ci să-şi amintească uşor fals, doar ca pe o prietenie adolescentină foarte intensă, ceea ce, în anumite privinţe, a şi fost. Ce rămâne în urma pasiunii ei e obiceiul de a o observa pe Taylor foarte, foarte îndeaproape, străduindu-se să o interpreteze, citindu-i toate semnele. Într-o seară, când amândouă sunt foarte bete, Taylor devine morbidă şi plângăcioasă în legătură cu încă o despărţire, iar Kath spune:

– Eşti aşa un dezastru. Nu-mi vine să cred că am fost îndrăgostită de tine atâta timp.

Asta o şochează pe Taylor şi-i pune capăt accesului de plâns.

– Tu ai fost îndrăgostită de mine? zice ea.

– Nu contează. Uită că am zis ceva, izbucneşte Kath, iar după ce se trezesc din beţie, nici una dintre ele nu mai pomeneşte subiectul.

Cele trei prietene se împrăştie prin ţară când pleacă la facultate. Taylor cunoaşte un băiat nou, Gabriel, în timpul weekendului de la începutul şcolii, iar pe parcursul următorilor patru ani, ea şi Kath se îndepărtează. Relaţia cu Gabriel, despre care Kath aude mai mult prin Lizzie, este aparent acaparatoare, o serie nesfârşită de certuri şi împăcări

înlăcrimate: se zgârie și se chinuie unul pe altul, apoi își îngrijesc unul altuia rănile. Pentru prima dată în viața lor, pasiunile lui Taylor amenință să o facă să deraieze. În ultimul an de facultate, ea și Gabriel se despart, iar el fuge în California. Ea se duce după el și pune facultatea pe pauză când el e de acord să se împace. Lizzie merge să o viziteze și raportează că nu o duce prea grozav: a slăbit nouă kilograme, ceea ce e probabil standard în L.A., dar dă pe gât pahare de votcă tonic aproape non-stop, are cearcăne sub ochi și un cerc de vânătăi în jurul antebrațului.

– Crezi că ar trebui, gen, să organizăm o intervenție? o întreabă pe Kath, dar Kath refuză să se implice.

– Taylor vrea să facă doar ce are chef, spune Kath.

Ca noi toți, nu?

Un deceniu mai târziu, Kath și Lizzie locuiesc în Brooklyn. Lizzie lucrează la o organizație non-profit din domeniul educației; Kath e avocată, specializată în drept contractual. Kath iese la întâlniri și cu bărbați, și cu femei, în timp ce Lizzie nu are noroc în dragoste, într-un mod ironic, autocritic. Taylor încă trăiește în California. Relația cu Gabriel s-a încheiat în sfârșit, dar înainte să se termine, au fost infidelități, tentative de sinucidere, intervenții ale poliției. Lizzie știe mai multe detalii decât Kath. Din când în când, vorbesc toate trei pe Skype, iar în timpul acestor apeluri, Kath și Taylor discută cel mai mult, în reprize scurte și intense, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic – dar telefoanele sunt instigate și organizate întotdeauna de Lizzie, iar când Lizzie e prea ocupată ca să le faciliteze, trec luni de zile în care Kath și Taylor nu vorbesc deloc.

Eliberată de Gabriel, Taylor pare să o ducă mult mai bine. Și-a schimbat slujba, și-a găsit un terapeut nou, a terminat facultatea. Și a început să iasă cu cineva, raportează Lizzie, un producător sau ceva, un tip pe nume Ryan, care pare foarte potrivit pentru ea.

– Extraordinar! țipă Lizzie pe Skype într-o seară, când Taylor o anunță că s-a logodit cu Ryan. E cea mai bună veste pe care am auzit-o vreodată!

Pe canapea lângă ea, Kath trăiește o clipă de dislocare confuză, de parcă sufletul i s-ar fi relocat dintr-odată în corp venind de foarte departe. Ryan? se gândește ea. Cine dracu' e Ryan? – înainte să-și revină și s-o

felicite la rândul ei, făcând tot posibilul să imite tonul extaziat al lui Lizzie.

– Desigur, vreau să veniţi amândouă la nuntă, zice Taylor.

Kath încuviinţează, iar Lizzie spune:

– N-am lipsi pentru nimic în lume.

Dar pe măsură ce discuţia se îndreaptă spre locaţii şi pantofi şi rochii, Kath simte un uşor disconfort, ca şi cum Taylor ar vrea să le spună ceva ce încă nu reuşeşte. Motivul devine limpede în dimineaţa următoare, când Kath şi Lizzie sunt la brunch şi pe telefonul lui Kath soseşte un mesaj.

Faţa lui Kath se contorsionează atât de dramatic încât Lizzie îngheaţă, cu o furculiţă plină cu ouă Benedict la jumătatea drumului către gură.

– Ce e? întreabă Lizzie, iar când Kath nu răspunde imediat, repetă: Ce s-a întâmplat?

Kath întoarce telefonul ca să-i arate lui Lizzie mesajul.

Lizzie se încruntă.

– Oh.

– Vorbeşte serios? întreabă Kath. Nici măcar nu l-am cunoscut pe tipul ăsta. N-are prietene în L.A.?

– Uau, de unde vine asta? Ce urât din partea ta.

Kath spune:

– Tu eşti cea care i-a fost alături în tot timpul ăsta. Dacă voia s-o roage pe una dintre noi să-i fie principala domnişoară de onoare, ar fi trebuit să te roage pe tine.

– Ei, bine, nu m-a rugat. Deci…

– Deci nu vreau.

– Trebuie, spune Lizzie, dar greşeşte.

În seara aceea, Kath bea trei beri una după alta şi o sună pe Taylor la telefon.

– Ascultă… începe ea, apoi se aruncă într-un monolog lung și plin de divagații, sentimental și oportunist. Mereu am avut sentimente tare complicate în ce privește nunțile… nu prea sunt genul meu… Mi-e cam greu cu banii în perioada asta… Iunie e cea mai aglomerată lună la birou… Știu că n-o s-o arate, dar mă tem că Lizzie o să fie foarte afectată…

Taylor ascultă curajoasă, scoțând doar câte un ocazional „da“ și „sigur“, iar la capătul a douăzeci de minute, convin că Lizzie va fi principala domnișoară de onoare și Kath va fi o „domnișoară onorifică“, ale cărei responsabilități exacte urmează să fie stabilite.

– Industria nunților este capitalistă și antifeministă prin însăși natura ei, iar eu nu susțin așa ceva, îi spune Kath lui Lizzie data viitoare când ies să bea ceva.

– O explicație alternativă: ești o nenorocită lipsită de inimă.

– O să citesc o poezie sau ceva, spune Kath.

Dar nu scapă așa ușor. Câteva zile mai târziu, Lizzie o informează că planificarea petrecerii burlăcițelor cade în sarcina ei.

– Deci, gen, coronițe și paie în formă de penis?

– Nu, răspunde Lizzie. Nu coronițe și paie în formă de penis. Fă-mi o favoare: fii atentă un pic și încearcă să te gândești la ceva care să-i placă.

Așadar, Kath încearcă. Încearcă atât de tare încât se surprinde singură. Le scrie e-mailuri celorlalte femei invitate la nuntă ca să întrebe dacă vreuna e vegetariană sau credincioasă sau însărcinată, apoi face un tabel ca să coordoneze preferințele și disponibilitatea tuturor. Restrânge posibilitățile la trei opțiuni solide și trimite un sondaj. Când primește rezultatele, o sună pe Lizzie și o anunță că vor petrece weekendul pentru petrecerea burlăcițelor la o cabană în munții Sierra Nevada.

– Bravo, te-ai descurcat de minune! exclamă Lizzie, când vede site-ul cabanei: un șemineu uriaș, o cadă jacuzzi de lux, peisaje superbe.

Kath e mândră de ceea ce a realizat. Ea și Taylor au câteva discuții plăcute, doar ele două. Află mai multe despre Ryan: de unde este (Colorado), cum s-au cunoscut el și Taylor (eHarmony), și ce îi place lui Taylor cel mai mult la el (consecvența, sinceritatea, grija față de mediul înconjurător, relația apropiată, dar nu prea apropiată, cu mama lui).

Poate că acesta va fi începutul unui al doilea act înfloritor al prieteniei lor, cu distanța topită, cu vechile răni vindecate în sfârșit.

Dar apoi: dezastru. Lizzie, cu genunchii la piept pe canapeaua lui Kath, bând vin:

– Fii atentă care e faza. Lui Taylor îi e rușine să-ți spună, dar vrea să schimbe planul pentru petrecerea burlăciţelor.

– Poftim? Nu-i place cabana?

– Nu, adică, da, îi plăcea. Îi place. Dar uite ce e, Ryan a hotărât să meargă în Las Vegas cu prietenii, și o să fie numai jocuri de noroc și băut până nu mai știi de tine și stripteuze, iar Taylor simte că un weekend cu fetele la munte nu poate face concurență.

– Stripteuze? Credeam că Ryan e, gen, Domnul Responsabil.

– Este. Nu-i stă în fire. Și cred că de aceea e atât de supărată.

Kath se cutremură.

– Și acum ce?

– Vrea ceva puțin mai… sălbatic. Ceva cum se presupune că sunt petrecerile burlacilor pentru tipi. O ultimă șansă pentru puțină distracție, înainte să se așeze la casa ei.

– Dacă are impresia că distracția se sfârșește odată ce s-a măritat cu tipul ăsta, poate n-ar trebui să se mărite, zice Kath.

– Nu fi melodramatică. Poți să planifici altceva sau nu?

– Nu-mi vine în minte nimic altceva ce i-ar plăcea.

– Încearcă, OK? Are nevoie de asta. Fii prietena ei.

Kath, încercând, trece printr-o sută de idei, dar e nemulțumită de toate. Care e echivalentul feminin al unui tip care își duce toți prietenii în Las Vegas? O gașcă de gagici amețite și gălăgioase care vâră hârtii de un dolar în slipul unui hăndrălău uns cu ulei? Asta nu e ceva sălbatic sau sexy sau păcătos, ci e o glumă. Un tip îmbrăcat în polițist care bate la ușă, apoi își smulge pantalonii de pe el? Numai gândindu-se prea tare la asta se enervează: Taylor cea înfierbântată, care își dorește cu mai multă patimă decât orice om pe care l-a cunoscut Kath vreodată, merită mai mult decât aceste parodii jignitoare ale dorinței. Dar ce își dorește Taylor?

Hei, Liz, există flexibilitate în buget pentru petrecerea lui Taylor?

Nush, poate? De ce?

Dacă mai bag niște $ pentru o surpriză pentru Taylor, te bagi și tu?

Sigur, cum să nu? Ce-ai de gând?

Ahhhhh, nu vreau să-ți spun încă. E o idee nebună și șansele sunt mici. Dacă îmi iese, te anunț.

Iată prima dificultate: nici măcar nu-și mai amintește numele filmului. Taylor îl înregistrase de la televizor din greșeală, încercând să înregistreze altceva. Dar setase programarea greșit, așa că se pricopsise cu filmul ăsta horror softcore sordid de care nu auzise nici una dintre ele; un film care, chiar și la vârsta de doisprezece ani, știau că e foarte prost, și că le-ar fi fost rușine să-l vadă dacă băiatul din film n-ar fi înnebunit-o pe Taylor.

Băiatul. Știe cum îl cheamă? Are impresia că a știut, la un moment dat. Primul nume, o silabă, crede ea. Chad sau Nick sau Brad. Și poate că avea trei nume, cum aveau o mulțime de actori pe vremea aceea – Chad Michael Nickerson. Nick Bradley Chaderson. Brad Chad Daderson.

Nu. S-a dus.

În regulă. Ce se întâmpla de fapt în film, atunci? Ei, bine, era o scenă de sex. Într-o piscină. Între băiatul adolescent, Chad-Brad-Cum-îl-cheamă, și o femeie mai în vârstă, care se dovedește mai târziu că e un fel de vampir; își amintește scena aceea aproape cadru cu cadru. Dar, deloc surprinzător, când caută pe Google film scenă sex piscină vampir femeie nu găsește nici un rezultat. Nici când adaugă anii 90 sau Cinemax. Sau sex oral. Ce mai era? Se străduiește să-și aducă aminte. Nu era ceva despre… un gropar? O înviere? Are o imagine cu băiatul și femeia întinși împreună într-un sicriu, băiatul ghemuit la pieptul femeii. Era ceva legat de un cuțit, da, care trebuia ascuns. Sau asta era în alt film? Pare imposibil, dar știe că nu e. Nimic nu se mai pierde. Are nevoie doar de un detaliu. Ceva ușor de căutat. Un singur lucru.

E 3 dimineața când își aduce aminte de o altă scenă. Femeia și un alt bărbat și băiatul. Toți trei erau vampiri deja, întinși în pat împreună, bându-și sângele unul altuia. Ce dracu' era filmul ăsta, la doișpe ani stăteau și se hlizeau și mâncau floricele și se uitau la un porno horror.

Dar bărbatul, care era poate soțul femeii sau stăpânul vampirilor sau creatorul lor – el i-a făcut băiatului… o cicatrice, sau un tatuaj? Și-l amintește pe băiat stând pe spate, iar bărbatul și femeia se profilau deasupra lui, și i-au scris ceva pe corp, ceva, ceva… nu-și amintește.

Dar aproape își amintește, fiindcă Taylor a scris același lucru în caiet săptămâna următoare în clasă. Era o inimă și un cuțit din care picura sânge, și un citat, iar citatul era ceva legat de dragoste. Kath își amintește fiindcă mai târziu Taylor și-a uitat caietul la ea acasă și Kath nu i l-a mai dat înapoi niciodată; a citit citatul de zeci de ori, trasând cu degetul conturul fanteziei lui Taylor:

Dragostea este...

Dragostea este...

Memoria ei e ca un disc de vinil zgâriat, la care acul se oprește continuu pe zgârietură.

Dragostea este, dragostea este

Dă înapoi, își ia din nou avânt...

Dragostea...

Dragostea...

Dragostea poartă...

Dragostea naște...

Și se aruncă peste prăpastie.

Dragostea naște monștri.

Asta e.

E suficient.

De pe IMDb:

Jared Nicholas Thompson este un actor, scenarist și producător cunoscut mai ales pentru debutul său în rolul fără nume al băiatului din piscină din filmul Păcate însângerate (1991), un horror lansat direct pe casetă

video care a devenit esențial pentru programele nocturne ale televiziunilor prin cablu la începutul anilor 1990. A mai apărut în filmele Salvează-mă (1994), Împingerea limitelor (1995) și Expunere fatală (2000), precum și în filmul original produs de canalul de televiziune Lifetime, Promisiunea unei surori (1993). După o pauză de la actorie de un deceniu, în care a lucrat ca tâmplar, dansator profesionist și ajutor de mame, Jared a revenit în industrie pentru a lucra în spatele camerei în calitate de scenarist și producător. Cel mai recent proiect al său este serialul pentru internet DadZone (în pregătire), pe care l-a creat în parteneriat cu vechiul său prieten și colaborator Doug McIntyre. Thompson locuiește în prezent în Los Angeles cu soția sa și fiul lor de șase ani.

Băiatul din piscină este acum bărbat, se apropie de patruzeci de ani, și are o rețea de riduri fine în jurul ochilor. Are un cont de Twitter și un canal de YouTube, precum și o gașcă mică și pasionată de fane care îi administrează pagina de Facebook și i se adresează, arogante, pe numele mic. Cele mai multe dintre aceste femei par să fie fane ale rolului băiatului din piscină, deși mimează interesul față de proiectele lui mai recente, în încercarea disperată de a-i atrage atenția: Abia aștept #dadzone, noul serial al lui @jnthompsn– sunt fană încă de la #băiatuldinpiscină. Jared redistribuie loial pe Twitter toate mențiunile la #dadzone, ignorând în același timp referințele mai lascive la rolurile sale mai vechi (mi-am regăsit vechea pasiune din #skinemax @jnthompsn – omg încă arată super mișstoooo), iar Kath îi scrie primul mesaj având în minte aceste lucruri.

Oportunitățile disponibile actorilor care și-au atins vârful carierei ca niște personaje fără nume în filme porno softcore horror din anii 1990 probabil sunt limitate: Kath îi scrie la 7 seara; el îi răspunde puțin după miezul nopții, iar două zile mai târziu, stabilesc o întâlnire pe Skype. Chipul lui apare pe ecranul computerului ei, mai clar decât în amintire, un emisar viu al unor vremuri trecute.

Glasul lui Jared e delicat, ușor răgușit, și are un râs neașteptat de ascuțit, ca un flaut. Este mai în vârstă, dar aproape straniu de neschimbat: aceeași piele palidă, același păr negru și aceiași ochi mari și nesiguri. Kath își petrece primele minute ale conversației evitând cu grație motivele specifice pentru care îl sună, tatonând terenul. Chipul lui expresiv poate fi cea mai mare calitate a sa ca actor, dar ca negociator îl trădează în totalitate. Când ea sugerează că s-ar putea să nu fie tocmai ce caută, se ofilește; când îl laudă, se umflă și se îndreaptă ca o plantă proaspăt udată.

Ea îi explică oportunitatea, evitând detaliile, și punând accentul pe cât de mult îl va plăti: cinci sute de dolari ca să se prezinte timp de două ore, încă cinci sute ca bonus dacă totul merge bine. El ezită înainte să accepte, iar ea se întreabă dacă știe ce se petrece de fapt. E sigură că dacă ar menționa cuvintele petrecerea burlăcițelor, i-ar fi refuzat oferta – tânjește vizibil să fie luat în serios, împovărat de ceea ce ea își imaginează că e mândria rătăcită a unui ingenuu îmbătrânit. Dar care e de fapt definiția unei petreceri a burlăcițelor? Ele sunt doar un grup de femei care sunt interesate să-l cunoască, atâta tot. Să stea de vorbă politicos. Să flirteze puțin. Să vadă dacă îl pot convinge să rămână la bustul gol. Poate să încerce să-l convingă să intre în piscină.

După ce face rost de oaspetele de onoare surpriză, Kath mută petrecerea dintr-o cabană din munții Sierra Nevada într-un hotel din centrul L.A. În loc de drumeții exclusiv pentru fete și focuri de tabără și saci de dormit în subsol, vor avea o zi la spa, cu masaje și aromaterapie, karaoke, dans și râuri de vin. Organizează, rezervă, comandă, reunește – apoi ia avionul spre aeroportul LAX, de unde o ia Taylor cu mașina. E prima dată când se întâlnesc în persoană de… de cât timp? se întreabă una pe alta în timp ce se îmbrățișează. Ce trece timpul. Chiar au trecut atâția ani?

Inelul de logodnă de aur roz al lui Taylor, cu un diamant butucănos și prismatic, împrăștie curcubeie pe plafonul mașinii. Nici ea nu s-a schimbat prea mult în anii care au trecut – singura diferență reală pe care o depistează Kath e o oarecare îngroșare a încheieturilor degetelor. Bungalow-ul ei din Echo Park, pe care-l împarte cu Ryan, e frumos aranjat, cu lucrări de artă geometrică viu colorate strălucind pe pereții albi și netezi. Pe ușa frigiderului stă agățată o tăbliță magnetică, iar pe ea e o listă de sarcini legate de nuntă scrise cu caligrafia grijulie și rotunjită a lui Taylor; lista se intitulează Pentru iubi.

Lizzie sosește în seara aceea, și spre deosebire de Kath, ea își aduce aminte să vină cu un cadou pentru gazdă. Chiar dacă e prima noapte din liceu încoace în care toate trei se află sub același acoperiș, se duc la culcare devreme, iar petrecerea burlăcițelor începe în dimineața următoare cu un brunch postat la greu pe Instagram.

Pe măsură ce ziua înaintează, trec de la brunch la spa la barul cu sangria pentru băuturi la ofertă de happy hour, și în tot acest timp, Kath îi scrutează compulsiv chipul lui Taylor pentru orice semne care să-i arate ce îi pregătește viitorul. Peste zece ani, va fi înconjurată de abundență: copii sănătoși, o grădină crescută prea mult, o casă dezordonată, dar plăcută? Va avea câteva kilograme în plus în jurul taliei, câteva fire albe rebele, de neîmblânzit? Sau va fi una dintre acele

femei care supraviețuiesc cu salată și stres, cu corpurile botoxate și decolorate și înfometate până la supunere, blocate într-un război nesfârșit împotriva cărnii?

Doamne ferește, Kath! Potolește-te! O voce mai rezonabilă din mintea ei, una care sună foarte mult ca a terapeutului pe care l-a avut în facultate, o întreabă cu blândețe dacă toată anxietatea asta e legată cu adevărat de Taylor și de alegerile ei. După cum au informat-o multe, multe foste, Kath e expertă în a face lucrurile să fie despre ea când de fapt nu sunt așa deloc. Oare o fi altceva la mijloc? Dar refuză cea mai evidentă explicație, că încă mai simte ceva pentru Taylor. Nu știe cum să-i spună – senzația de cădere în gol pe care o simte de fiecare dată când se uită la Taylor, ca și cum mâinile i s-ar închide iar și iar fără să apuce nimic –, dar crede că e destul de isteață cât să nu-i spună iubire.

Și apoi se face seară, și stau pe o terasă de hotel decorată cu ghirlande luminoase. Lângă ele, o piscină infinită se contopește cu linia orizontului, creând iluzia că ai putea să te prăbușești peste marginea unei cascade în adâncurile nopții scânteietoare din Los Angeles. Femeile din grupul de la nuntă au petrecut de-acum opt ore împreună, ceea ce se pare – felicitări, doamna organizatoare de petreceri! – că e mult prea mult. Fețele tuturor sunt întinse și dureroase de atâta zâmbit și, fiindcă au început prea devreme, deși se simt din ce în ce mai de rahat, trebuie să continue să dea pe gât pahar după pahar ca să-și țină mahmurelile năvalnice la distanță. Cele care nu se cunosc au rămas fără subiecte de conversație; cele care se întâlnesc tot timpul nu mai au ce să-și spună. La un moment dat în cursul după-amiezii, Taylor a început să-și trimită mesaje cu Ryan, iar după cum își apucă telefonul și-l aruncă departe de ea, Kath își dă seama că s-au certat.

Jared trebuia să sosească la 8, dar a întârziat mai bine de o oră; e prins în trafic, trimite un șir smerit de notificări de neînțeles, specifice orașului, scriind pe lângă ce ieșire tocmai a trecut pe autostradă. Invitatele au cam terminat de mâncat, iar câteva au început să bată apropouri că ar vrea să plece acasă (Doamne, nu-mi vine să cred ce frântă sunt, de când m-am apucat de antrenamentele astea de dimineață, seara mă culc, gen, la nouă). Kath le face să rămână dându-le indicii despre ce va urma, dar toate indiciile ei fac să pară că surpriza e un stripper. Când Jared îi scrie că a găsit în sfârșit un loc de parcare și intră în hotel, Kath își face mâinile căuș deasupra ochilor și scrutează mulțimea, dar el intră pe o ușă la care nu se aștepta nimeni, așa că Lizzie e cea care îl vede prima.

Întrerupându-și conversația la jumătatea propoziției, mijește ochii.

– Tipul ăla… zice ea. Îmi pare cunoscut. Îi face semn cu cotul lui Taylor, care e ocupată să trimită mesaje. Îl cunoaștem? E celebru?

Dar Taylor nu ridică privirea imediat, așa că o altă femeie, una pe care Kath nici nu știe cum o cheamă, e cea care țipă, suficient de tare cât să-i atragă atenția lui Jared:

– Oh, Doamne, fetelor! E tipul ăla! Din filmul ăla de la televizor! Cum îi zice – vă amintiți despre ce vorbesc? Băiatul din piscină!

Haosul se dezlănțuie la masă: o bună parte dintre femei îl recunosc pe Jared; știu exact cine e.

Eram obsedată de filmul ăla!

Nu știam că își mai aduce aminte cineva!

Încă e așa de drăguț!

Ce pasiune făcusem pentru el!

Jared smucește din cap ca un cal speriat și pare gata să-și ia tălpășița. Kath se ridică în picioare, își flutură brațele deasupra capului și-i face semn.

– Jared, spune ea. Sunt atât de încântată că ai ajuns. Aici.

Dinspre grupul femeilor se dezlănțuie un entuziasm efervescent. Jared, ca un miel dus la tăiere, vine când e chemat.

Lizzie întreabă:

– Tu ai făcut asta? E aici pentru noi?

– E aici pentru Taylor, spune Kath.

Ce fantastică s-a dovedit vârsta adultă: cu puterea rețelelor de socializare și a unei mii de dolari, a invocat băiatul visurilor lui Taylor de pe o casetă video antică și l-a adus aici, l-a adus la viață.

Kath îl ia pe Jared cel jucăuș de braț, se întoarce către Taylor și își prezintă darul:

– Jared, aș vrea s-o cunoști pe Taylor. E o fană veche.

Taylor nu arată chiar atât de impresionată pe cât crede Kath că ar trebui să fie, având în vedere că tocmai i-a făcut toate visurile din adolescență

să devină realitate. Ea întinde mâna ca să i-o strângă Jared, dar acesta, surprinzând privirea cu subînțeles aruncată de Kath, deschide brațele pentru o îmbrățișare. Cât timp se îmbrățișează, Kath privește cu atenție să detecteze cel mai mărunt tremur, o fisură în rezervarea imaculată a lui Taylor. Zăbovește o clipă, odihnindu-și palmele pe spatele lui? Și-a întors capul spre gâtul lui intenționat, ca să-i inhaleze mirosul? Poate că da. Poate că nu.

Taylor face un pas în spate.

– E foarte drăguț din partea ta că ai venit, spune ea, o gazdă adultă, nu o fată cu sufletul la gură. Îmi pare tare rău – știu exact cine ești, desigur, dar te rog să-mi reamintești numele tău.

Jared se prezintă cu o mică plecăciune, stârnind un val de chicoteli de la masă.

– Deci, zice el, te măriți?

Cu un gest exersat, ea își afișează inelul.

– Da.

Taylor spune:

– Sunt sigură că ți-a spus Kath, dar ai fost vedeta petrecerilor noastre în pijamale când eram mici.

– Nu, răspunde Jared. Râde cu toată gura spre Kath. Surprinzător, nu a menționat acest lucru, zice el, și cu toții zâmbesc unii la alții până când Lizzie intervine în cele din urmă.

– Jared! Cu ce te-ai mai ocupat în tot acest timp? Mai joci în filme, sau…?

Jared se lansează într-o explicație întortocheată a serialului DadZone. Taylor ridică din sprâncene spre Kath. Nu-mi vine să cred, șoptește Taylor, iar Kath ridică ostentativ din umeri.

– Jared, spune Kath, sperând să învioreze atmosfera. Pot să-ți comand un cocktail?

– Nu, mulțumesc! spune Jared vesel. Nu beau.

– Jared! îl întrerupe una dintre femei. Povestește-ne cum a fost să filmezi Păcate însângerate. Cum ai ajuns să obții rolul?

– E o poveste amuzantă, de fapt… spune Jared, şi toate femeile de la masă se întorc spre el, ca florile după soare.

Cu toată dorinţa lui de a fi luat în serios, lui Kath îi e limpede că asta nu e prima seară în care e invitat undeva pentru nişte pofte vechi de douăzeci de ani. E un curtezan priceput: atent, fermecător, şi cu o capacitate uluitoare de a devia avansurile sexuale fățișe cu o viteză de maestru jiu-jitsu. Iar şi iar, femeile încearcă să flirteze cu el, şi iar şi iar, el parează şi revine la subiectul DadZone, până când Kath începe să simtă că sunt la război: obiectivul ei este să împingă seara către sex, distracţie, ceva riscant… în timp ce el, foarte politicos, încearcă să stea de vorbă cu ele şi nimic mai mult.

Trec treizeci de minute, apoi o oră, apoi o oră şi douăzeci şi cinci. Femeile par să se simtă relativ bine, bombardându-l pe oaspetele lor cu întrebări, dar lui Kath îi vine să muşte din paharul de vin, să simtă cum cioburile se sparg şi îi scrâşnesc între dinţi. A plătit o mie de dolari, în pana mea, pentru întâlnirea asta cu fanii?

– Jared, spune ea, iar vocea ei neaşteptat de groasă o informează că e beată. Am o idee. Vrei să înotăm?

– Ha, ha! zice el. E cam răcoare pentru asta, nu crezi?

– Nu cred, spune Kath. Lizzie şi Taylor şi cu mine am crescut în Massachusetts. Am mers la înot pe vreme mult mai rece decât asta.

Se uită la celelalte două în semn de confirmare. Taylor o ignoră, dar Lizzie se ridică la înălţimea ocaziei cu un zâmbet parşiv.

– Ar fi distractiv să înotăm, spune ea. O ia pe Taylor de încheietură. Mai ţii minte când am chiulit de la franceză în clasa a douăşpea şi ne-am dus la baltă?

Taylor ridică privirea, la jumătatea unui SMS.

– Şi ne-am furişat înapoi în şcoală ude leoarcă.

– Şi domnul Swan era ceva de genul: De ce sunteţi fleaşcă? Iar noi eram gen: A trebuit să facem duş după sport!

Kath ştie povestea asta numai din insistenţa lui Lizzie de a o repovesti continuu – e una dintre puţinele pe care le împărtăşesc doar ea şi Taylor –, dar profită de orice ocazie să scoată seara din stagnare, aşa că îi zâmbeşte încurajator lui Lizzie.

– Haide. Hai s-o facem. Hai să înotăm, spune Lizzie, iar celelalte femei îi preiau și-i imită entuziasmul. Când Taylor spune: „Nu știu…“, îi fac galerie ca să accepte, bătând ușor cu pumnii în masă: „Taylor! Taylor!“ până când ea e în sfârșit de acord.

Femeile se îndreaptă amețite spre piscină, aruncând pantofi și poșete pe parcurs, dar Jared rămâne așezat, cu brațele încrucișate la piept.

Kath se duce în fața lui.

– Tu nu vii?

– Nah, răspunde el. Cred că la asta zic pas.

O urăște fiindcă l-a băgat în asta, e evident, și ce dacă? Și ea îl urăște. E un paratrăsnet, atâta tot, pentru un fel de energie sălbatică și nesăbuită; ținta dorinței, nu sursa ei.

– Haide, intră în piscină, zice ea.

– Nu, mulțumesc. Nu mi-am adus costumul.

– Hei, spune ea și se apleacă aproape de el. Te-am plătit o grămadă de bani ca să fii aici, așa că ce-ar fi să încetezi cu aerele și să te duci să înoți cu prietena mea?

Jared se încruntă, privește drept în față și nu se uită la ea, iar ea se întreabă dacă dincolo de rigiditate și de plictiseală și de mândrie se găsește rușinea.

– Te rog, spune ea. Ar însemna atât de mult pentru Taylor…

Dar când el nu răspunde, ea adaugă:

– Îți mai dau o sută de dolari.

– Două sute, spune el morocănos.

– Bine. Dar următoarea jumătate de oră ar face bine să fie ca lumea.

Iar într-o mișcare atât de fluidă încât ea nu se poate abține să nu se întrebe dacă el nu cumva știa exact cum va decurge seara, își aruncă pantofii din picioare și se îndreaptă către piscină, scoțându-și cămașa în același timp. „Doamnelor“, spune el, cu o voce uleioasă și autoironică. Invitatele încă sunt îngrămădite toate la margine, încă neadunându-și curajul să sară în apă. Jared își azvârle într-o parte cămașa făcută ghem și stă, cu picioarele desfăcute, în fața lui Taylor.

– Pe cât de mult mi-ar plăcea să cred că toate aţi fost intrigate de premisa noului meu serial online, după cum mi-a reamintit cu amabilitate prietena voastră, am fost invitat aici cu un motiv, spune Jared. Cine vrea să mi se alăture în piscină?

Rotindu-şi şoldurile, îşi desface cureaua, o scoate din cheutori şi o răsuceşte deasupra capului.

Invitatele scot tot felul de exclamaţii, dar Kath se cutremură, furioasă. Face exact lucrul de care îi era groază, pentru care l-a abordat ca să-l evite: se transformă într-o glumă şi o ia şi pe Taylor cu el. Se scutură de jeanşi, dansând pe o muzică imaginară, frecându-şi coapsele cu palmele, în timp ce Taylor priveşte umilită indirect, ca destinatarul forţat al unui „Mulţi ani trăiască“ interpretat de ospătarii de la un restaurant tematic. Du-te-n mă-ta, Jared Nicholas Thompson, se gândeşte Kath. Du-te învârtindu-te.

Acum pantalonii lui Jared îi sunt strânşi în jurul gleznelor şi a rămas doar în chiloţi, dansând în continuare ca un fraier. Dar măcar arată bine. Zvelt şi lipsit de păr, cu pielea delicată. În ciuda tuturor eforturilor sale de a se face de râs, arată bine, iar când vede acest lucru, Kath îşi dă seama că şi Taylor observă – nu prin vreo schimbare vizibilă de expresie, ci printr-un fel de înmuiere a contururilor feţei.

Jared îşi trosneşte spatele şi se întinde, expunându-şi smocurile gemene de păr negru de la subsuori, iar Taylor se întinde şi îşi desface coada de cal. Apoi, pe neaşteptate, Jared se lasă pe vine şi sare în piscină, nepriceput, făcându-le fleaşcă pe femeile cele mai apropiate de margine. O femeie îşi scoate telefonul şi începe să facă poze.

– Care era hashtagul nunţii? şopteşte ea, dar nimeni nu-i răspunde.

Băiatul din piscină înoată în stil fluture, aşa cum a făcut-o în film cu douăzeci de ani în urmă. Loveşte exagerat apa cu braţele într-o sincronizare perfectă, în timp ce restul corpului îi pulsează într-un val mărunt care îi coboară spre abdomen, şolduri şi coapse. De fiecare dată când termină o tură, îşi schimbă direcţia cu o lovitură dramatică, lăsând o urmă de bule ca de şampanie. Ar putea la fel de bine să se afle într-un motel rău famat, după miezul nopţii, fiindcă zgomotul pe care-l face învolburând apa este singurul sunet pe care-l poate auzi oricare dintre ele. Termină trei ture, înotând ultima parte a distanţei pe sub apă, cu corpul transformat într-o panglică lucioasă de mişcare tremurând în nemişcarea piscinei. Vine la Taylor, care stă pe margine, cu picioarele

vârâte sub ea, și calcă apa, așteptând răbdător, până când ea se ridică în picioare. Cu ochii pe jumătate închiși, de parcă ar visa, ea își lasă sandala să-i cadă din picior și-i oferă laba piciorului. El i-l ia, îl leagănă, iar apoi, aruncându-i o privire fugară lui Kath, îi suge lui Taylor degetul mare de la picior, luându-i-l adânc în gură. Toate femeile care privesc își țin răsuflarea în același timp. Uitat pe masă, un telefon dat pe modul silențios luminează de trei ori și apoi se întunecă. Taylor își eliberează piciorul, și-l odihnește pentru o clipă pe umărul lui gol, și-l împinge violent sub apă. El coboară cu mâinile agățate de pulpele ei, și pe măsură ce se scurg secundele, deși știe că e doar un joc, un spectacol plătit, Kath nu se poate abține să nu și-l închipuie sub apă, captiv și zbătându-se, așteptând permisiunea lui Taylor de a respira. În cele din urmă, cu un gâfâit neregulat, iese la suprafață, cu stropi de apă sclipindu-i ca niște diamante în păr. Ridică privirea și se uită la Taylor, iar ea îl privește de sus.

Oh, se gândește Kath, am reușit. I-am oferit ce și-a dorit. Acum ce-o să se întâmple?

Taylor râde.

– Cred că e suficient pentru seara asta, zice ea. Ridică piciorul din apă, iar atunci vine Kath din spatele ei, își pune mâinile pe umerii ei și o împinge în apă.

Cicatrice

Am găsit cartea vârâtă după un raft din bibliotecă. Nici nu era tocmai o carte, de fapt. Nu avea coperte, doar o grămadă de pagini xeroxate și capsate. Nu avea vreun buzunar pentru fișă pe spate, și nici o bandă din aceea cu cod de bare. Am făcut-o sul, am pus-o în buzunar și am trecut drept pe lângă bibliotecară. Rebelă de-a binelea.

Când am ajuns acasă, am deschis-o la prima pagină și am urmat instrucțiunile întocmai. Am desenat cu cretă un cerc pe podeaua din pivniță, am zdrobit busuioc și mure din dulap ca și cum aș fi mixat un cocktail sofisticat de vară, apoi am adăugat o șuviță arsă din părul meu și un strop proaspăt de sânge, scos cu un ac din vârful degetului meu mare. Nu fiindcă aș fi crezut că asta îmi va aduce dorința sufletului – nici măcar nu eram sigură că am așa ceva –, ci fiindcă am citit destule cărți la viața mea cât să știu că, atunci când găsești o colecție de vrăji ascunsă după un raft la biblioteca de cartier, trebuie să încerci măcar una.

Spre dezamăgirea, dar nu și surprinderea mea, nu s-a întâmplat nimic. Am răsfoit tot restul cărții, curioasă ce altceva aș fi putut să invoc: bogăție, frumusețe, putere, dragoste. Toate păreau ușor redundante: cel puțin unele dintre ele ar fi trebuit să fie incluse în categoria dorința sufletului. Sincer, tot acest concept era puțin cam New Age pentru mine. M-am ridicat să plec. Dacă mă grăbeam, mai aveam timp să ajung la bar pentru happy hour. Gândul la cocktailurile de vară îmi stârnise setea, iar pivnița duhnea a păr ars.

Când m-am uitat prima dată nu era acolo, iar apoi a apărut ca din senin. Genunchii îi erau juliți și sângerau pe beton, palmele îi erau desfăcute de parcă ar fi căzut. Capul îi era plecat. Tremura ca un câine care tocmai a făcut o baie.

În pielea goală.

Aproape am râs. Asta a fost partea creierului meu care a început să funcționeze din nou prima, partea care a gândit: Un bărbat în pielea goală, ce definiție literală a dorinței. Apoi restul corpului l-a ajuns din urmă și am urcat scările din pivniță urlând, m-am împiedicat și am căzut peste ușă.

În timp ce eu plângeam în hohote și încercam să deschid ușa, el s-a ridicat. S-a clătinat. Glezna i s-a răsucit într-un fel care m-a făcut să tresar. S-a poticnit, apoi s-a îndreptat la loc.

A ridicat capul și s-a uitat la mine.

– Nu-ți fie frică, a zis el.

Doar că avea un accent, scoțian, poate, sau irlandez, așa că a rostit cumva r-ul gâjâit: „Nu-ți fie fhrică".

În cele din urmă, am reușit să forțez ușa, iar apoi am trântit-o și am încuiat-o în urma mea. Fugind în bucătărie, am apucat cele mai mari două cuțite din suport și m-am lăsat pe vine într-o poziție defensivă. Mă așteptasem ca el să vină după mine, să încerce să spargă ușa – era fragilă –, dar au trecut treizeci de secunde și din pivniță nu se auzea nimic.

Ținând cuțitele la îndemână, m-am apropiat puțin de poșetă și am răsturnat-o cu cotul, astfel încât telefonul să cadă pe masă.

Aș putea să sun la 911 și nici măcar n-ar trebui să dau vreo explicație.

„E un bărbat gol în casa mea."

„Cum a intrat?"

„Nu știu."

Asta i-ar fi adus la mine acasă, în urlet de sirene. Dacă, atunci când ar fi sosit, el s-ar fi evaporat – dacă halucinam toate astea –, le-aș fi putut spune că a fugit pe fereastră. Să sun la poliție era o soluție fără riscuri prea mari.

Și totuși.

Dacă simțul absurdului a fost prima bucată de creier care și-a revenit din șoc, și frica a fost a doua, atunci curiozitatea venea încet pe locul trei.

Făcusem magie.

Uneori, când oamenii din povești se întâlnesc cu paranormalul, reacționează cu groază pe măsură ce țesătura realității se sfâșie, iar ei se confruntă cu înțelegerea faptului că tot ce au crezut vreodată e o minciună. Uitându-mă la telefon, aveam exact același sentiment, doar că opus: nu groază, ci o bucurie amețitoare și crescândă. Asta făgăduiseră

toate cărțile alea. Știam eu, m-am gândit eu. Știam eu că lumea e mai interesantă decât se preface că este.

Am pus telefonul în buzunarul de la spate, am verificat de două ori că știu exact pe ce buton să apăs pentru un apel de urgență și mi-am pus jacheta de piele neagră, parțial pentru căldură, dar mai ales ca un fel de armură psihologică. Cu cuțitele la îndemână, am coborât scările.

Era tot în mijlocul cercului, unde îl lăsasem.

Dacă vă descriu părul, culoarea ochilor, forma feței, efectul nu va fi deloc potrivit, fiindcă el era întruparea în carne și oase a celor mai profunde dorințe ale mele, nu ale voastre. Trebuie să vă imaginați propriul bărbat gol, iar eu vă voi spune doar atât: era mai mare decât m-aș fi așteptat, mai bine întrupat, iar asta e doar jumătate de glumă porcoasă. Nu avea nimic drăguț și nimic efeminat. La fel, nimic angelic, așa că dacă ați început să vă imaginați asta, luați-o de la început.

M-am așezat pe prima treaptă a scărilor și am împuns aerul cu cuțitul, în direcția lui.

– Nu te mișca.

– Nici nu pot, a zis el. Uite.

A făcut o jumătate de pas în față și apoi a căzut pe spate, de parcă ar fi intrat într-o ușă de sticlă.

Arăta destul de real, dar era foarte posibil ca universul să-mi fi trimis un mim dezbrăcat și duplicitar. Am împuns din nou aerul cu cuțitul în semn de avertizare.

Cartea cu vrăji zăcea deschisă pe jumătate cu o treaptă mai jos, iar eu am apucat-o repede.

Am scanat din nou cu privirea pagina cu vraja, căutând indicii, dar am văzut doar titlul de sus de tot, cu un corp de literă neclar și demodat: Dorințele Sufletului.

– Cine ești? am întrebat.

A deschis gura, a închis-o și și-a cuprins corpul cu brațele.

– Nu știu, a spus el. Nu-mi amintesc.

– Nu-ţi mai aminteşti numele tău? Sau nu-ţi mai aminteşti nimic?

A scuturat din cap.

– Nimic, a răspuns el cu tristeţe. Absolut nimic.

– Îndeplineşti dorinţe?

– Nu, a spus el, apoi gura i s-a strâmbat într-un zâmbet mic şi trist. Cel puţin nu din câte ştiu eu. Cred că am putea să încercăm.

– Îmi doresc o pisică, am zis eu. Mi-a ieşit pur şi simplu pe gură. Încercam să mă gândesc la ceva mic şi deloc periculos, ceva ce aş şti imediat că a sosit. Nu. Stai. Îmi retrag dorinţa. Nu vreau o pisică, asta nu se pune. Vreau o sută de milioane de dolari. În bancnote, nu monede. În bancnote de o sută de dolari, adică. Chiar aici, în faţa mea. Fă-le să apară.

Bărbatul s-a uitat la mine cu o expresie uşor amuzată, iar când nu a apărut nici o pisică şi nici banii, şi-a întors palmele în sus şi a rânjit.

– Îmi pare rău, a spus el. Nu mi-am închipuit că va funcţiona.

Zâmbetul lui mi-a făcut sângele să urce în obraji, dar m-am forţat să nu-i zâmbesc la rândul meu. Aşa răspundeam eu la frumuseţe, atât la bărbaţi, cât şi la femei: mai întâi mă atrăgea, apoi mă făcea să mă retrag. Condusă de propriile impulsuri superficiale, apoi furioasă că le-am căzut în plasă.

– E cam frig aici, a zis el cu blândeţe. Mă întreb dacă n-aş putea primi o pătură.

– Mă mai gândesc, am spus eu.

Sus în bucătărie, umblam încoace şi încolo, întorcând cuţitul pe toate părţile. O parte din mine se gândea: în regulă, dă-i tipului gol o pătură şi gata! Dar o altă parte din mine rezista. Vraja asta nu era directă. Dacă nu era magie neagră, atunci era magie alunecoasă cel puţin. Fiindcă dacă ar fi spus: „Sunt oncolog pediatru, dar scriu poezie în timpul liber“, atunci da, poate era dorinţa sufletului meu. Dar la ce bun un amnezic arătos? De asemenea, istoric vorbind, cercurile trasate cu creta conţin diavoli şi demoni, nu potenţiali iubiţi. Dacă i-aş fi oferit orice, era posibil să calc cercul şi să-l eliberez. Dacă o dădeam în bară, poate nu aş mai fi

primit vreo altă ocazie să îndrept lucrurile. Înainte să mai fac orice altceva, trebuia să mă mai uit o dată bine la cartea de vrăji.

Tipul va fi bine. La urma urmei, în pivniță nu e chiar atât de frig.

Când am coborât câteva ore mai târziu, oaspetele meu – stând pe podea, cu genunchii strânși cu brațele la piept – arăta cam palid. Era o pată umedă în partea îndepărtată a cercului, iar pivnița nu mai mirosea acum doar a păr ars, ci și a pipi.

Ups.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți atât, am zis eu. Ți-am adus pătura aia. Și mă duc repede sus să-ți aduc o sticlă goală de Gatorade sau ceva, stai o clipă.

Bărbatul a ridicat privirea la mine.

– Ascultă, a spus el. Știu că poate ți se pare ciudat, dar jur că pentru mine e și mai ciudat. O să fac tot ce-mi ceri și n-o să-ți fac rău, îți promit, dar te rog, măcar încearcă: dacă ai putea să ștergi puțin cercul ăsta, sau să-l speli cu totul, poate aș reuși să ies și am putea să mergem sus și să discutăm despre treaba asta?

– Mda… am spus eu. N-am de gând să fac asta. Îmi pare rău, dar ai putea să fii un demon sau ceva, și nu pot să-mi asum riscul ăsta. Dar cred că m-am gândit la un mod de a rezolva treaba. Ascultă, o să-ți dau pătura, presupunând că pot să ajung la tine prin cerc. Vreau să o iei, dar apoi vreau să ții mâna chiar acolo, la margine, unde pot să ajung la ea. Să nu încerci nimic. Ai înțeles?

– Am înțeles, a oftat el.

I-am aruncat pătura. El a luat-o și a stat cu mâna întinsă, cum i-am spus eu să facă, iar eu l-am zgâriat cu lama cuțitului pe dosul brațului.

– Ce dracu’? a strigat el.

Când a sărit înapoi, s-a ciocnit de cealaltă parte a cercului trasat cu cretă, lovindu-se cu capul de el, și a fost amețitor de privit, felul cum aerul gol părea să-l prindă în timp ce el aluneca de-a lungul barierei nevăzute. Îl tăiasem mai adânc decât am vrut, și o linie groasă, roșie, îi ieșea la suprafața antebrațului. Mă privea cu groază, dându-se cu capul

de marginea îndepărtată a cercului, de parcă dacă ar fi împins îndeajuns de tare ar fi fost în stare să-l străpungă.

– Dă-mi braţul din nou, am zis eu.

– În nici un caz, a răspuns el, ţinându-l cu cealaltă mână.

Am scos un gogoloi de tifon din buzunarul de la spate.

– Am nevoie de sângele tău, am zis. Îmi pare rău. Trebuie doar să testez ceva. După ce fac asta, îţi dau drumul imediat, promit.

Chiar a mârâit la mine.

– Lasă-mă dracului în pace, nebuno, a zis el.

În dimineaţa următoare, am coborât la subsol cu o tavă încărcată cu toate lucrurile gustoase pe care le avea de vânzare cafeneaua de alături: o cană aburindă de cafea făcută din boabe proaspăt prăjite, îngroşată cu smântână şi zahăr; un croasant crocant cu unt; un parfe de iaurt plin cu fructe de pădure roşii, o chiflă cu ceapă tăiată în două şi unsă din plin cu cremă de brânză şi acoperită cu felii de somon afumat de culoare roz aprins. Pivniţa duhnea mai urât ca înainte, dar aroma mâncării a acoperit mirosul, chiar şi aşa.

Aşez tava pe podea, ferindu-mi ochii de cea mai urâtă parte a mizeriei din cerc, în timp ce oaspetele meu mă priveşte cu ură. Dacă am greşit în privinţa modului în care funcţiona cartea cu vrăji, iar universul chiar a încercat să-mi trimită sufletul pereche, mi-am distrus orice şansă, cu siguranţă.

Cu dinţii strânşi, şi-a împins braţul spre mine. Rana i se închisese, acum avea o coajă neagră.

– Dă-mi celălalt braţ, am zis eu, scoţând iar cuţitul.

El s-a uitat urât la mine, cu buza răsfrântă, şi nu s-a mişcat.

Ştiu, ştiu, dar ascultaţi: am citit-o greşit. Dorinţele Sufletului, textul tipărit în partea de sus a paginii, nu era numele vrăjii, ci numele cărţii. Prima vrajă nu avea nume, la fel ca bărbatul pe care l-am invocat. Dar

următoarea vrajă, bogăție, cuprindea, în lista lungă de ingrediente, alături de argint și ienupăr, lumânări verzi și rozmarin, nu sânge, ci sânge din inimă, scris cu aceleași litere neclare. Testasem vraja pe cont propriu în seara precedentă, făcându-mi încă o găurică în degetul mare, și nu s-a întâmplat nimic. De sângele lui aveam nevoie. Trebuia să-l iau de la el.

Am arătat spre mâncare, încă destul de departe cât să nu ajungă la ea.

– O să aștept cât e nevoie, am zis eu.

Am făcut vraja în pivniță, în timp ce bărbatul din cerc își înfuleca micul dejun. Nu au apărut ca prin minune teancuri de bancnote. Eram pe cale să sun la poliție și să-i rog să vină să-l aresteze pe boschetarul nebun care mi-a intrat în casă când mi-a sunat telefonul cu un apel de la un număr necunoscut.

Moștenitor vesel te numești atunci când ruda care moare și îți lasă ție totul e atât de îndepărtată încât nu o cunoști destul de bine cât s-o jelești.

I-am mai dat și o pernă pe lângă pătură, o pereche de pantaloni scurți, o latrină din aceea mică de camping, cât de multă apă și mâncare bună își dorește, atât timp cât avea să coopereze.

– Te rog, nu face asta, a zis el când m-am întors.

Dar puneți-vă în locul meu, voi ce-ați fi făcut?

După o săptămână, a încercat să-mi smulgă cuțitul din mână, să mă tragă înapoi în cerc lângă el, dar a fost cu o zi prea târziu: deja făcusem vraja pentru forță.

Jur, l-am tratat cât de bine am putut. Am încetat să-l mai tai pe brațe; l-am crestat ușurel cu cuțitul de-a latul spatelui și l-am bandajat după aceea. Tăieturile s-au vindecat rezonabil de bine, mai ales dată fiind umezeala din pivniță: nu mai erau răni urâte și cu coji, doar o rețea de linii subțiri de culoare roz, care se decolorau frumos în argintiu.

Nu a fost ușor, nici măcar după ce au trecut săptămâni întregi. Nimeni nu se mai temuse vreodată de mine, și de fiecare dată când tresărea la vederea mea, mă simțeam de parcă inima mi s-ar fi agățat într-un cui.

Abia când am terminat a treia vrajă, inteligență, am reușit să-mi articulez apărarea. Fără nume, fără istorie, un trup făurit întocmai după dorința mea… până și accentul lui cadențat venise de undeva din adâncurile viselor mele. Nu doar că îl chemasem, ci îl creasem. Așadar, de vreme ce eu l-am făurit din ierburi și sânge și magie și dorință, nu era tocmai adevărat. Era o altă parte a cărții, la fel ca vrăjile însele, sau ca listele de ingrediente care le prefațau. Nu o persoană, nu tocmai, ci o idee, întrupată de joaca minții mele și de cuvintele de pe pagină.

Inteligența era un dar bun. Ar fi trebuit s-o invoc prima, fiindcă am dormit mult mai bine după aceea.

– Arăți diferit, mi-a zis într-o dimineață, și era adevărat.

Uneori, era nevoie de câteva ore sau zile pentru ca o vrajă să-și desfășoare ghemul subțire al logicii și să șerpuiască pe calea ei către moștenirea mea sau uluitor de rapida mea promovare pe postul de director general. Dar alteori, mă trezeam pur și simplu altfel: așa fusese cu forța și cu inteligența și acum cu frumusețea.

– Da, am spus eu.

Dat fiind că mă convinsesem destul de bine de irealitatea lui fundamentală, m-a surprins cât de mult mi-a plăcut privirea pe care mi-a aruncat-o atunci – am dorit-o, l-am dorit pe el. Acum că aveam propria frumusețe, propriul meu set de trucuri, puteam să las garda jos puțin.

Am început să petrec tot mai mult timp în pivniță. El nu spunea prea multe, dar măcar asculta. Amândoi eram singuratici. Eu nu puteam discuta cu nimeni altcineva despre toate lucrurile uluitoare care începuseră să mi se întâmple și, după zile lungi petrecute singur în cercul acela înghesuit și întunecat, el nu putea să nu tânjească după compania mea. Sau s-a prefăcut destul de bine.

Într-o noapte, târziu, destul de beată, i-am promis că după ce voi termina, după ce cartea se va sfârși și nu vor mai fi vrăji de făcut, îl voi lăsa să iasă din cerc și voi împărți totul cu el. La urma urmei, am zis eu cu limba împleticindu-mi-se, îți aparține la fel de mult ca mie. Nu eram

naivă – știam că nu voi putea avea niciodată încredere în el. Dar era atât de drăguț, încât nu puteam să nu-l doresc, iar acum eram obișnuită să obțin ceea ce-mi doream. Desigur, știam că nu va putea să mă ierte. Nu fără ajutorul meu. Încercasem să evit să mă uit cu prea multă atenție la vrăjile următoare – părea ciudat de lipsit de respect, ca și cum aș fi sărit dinainte la ultima pagină a unei cărți –, dar știam că titlul ultimei vrăji era dragoste.

Iar apoi a apărut un ingredient nou pe listă.

Până atunci, ne stabiliserăm deja un fel de echilibru, așa că atunci când am coborât la subsol, cu cuțitul în mână, mi-a oferit spatele. L-am privit și mi s-a făcut rău. Mușchii lui, odinioară desăvârșiți, se înmuiaseră, devenind o carne flască și nesănătoasă; pielea lui era albă ca laptele după atâtea zile petrecute ghemuit în întuneric. Am văzut cum, deși avusesem grijă, cele mai noi tăieturi încă erau deschise, supurau prin bandaje, iar fiecare dintre oasele noduroase ale șirei spinării își proiecta propria umbră. Am simțit spinul vinovăției și m-am gândit să mă opresc, să șterg cercul și să-l eliberez. Nu îl dorisem niciodată mai mult decât l-am dorit atunci, prăpădit și urât și având nevoie de mine. În plus: având în vedere tot ce aveam deja – bogăție, succes, noroc, inteligență, forță, frumusețe –, ce altceva mi-ar fi putut oferi puterea?

Am învârtit vârful cuțitului în palmă, nehotărâtă. Ajunsesem abia la jumătatea cărții.

– Îmi pare rău, am zis eu, încă rotind cuțitul, rotind până când palma a început să mă usture și să sângereze. Azi trebuie să facem ceva diferit.

O vrajă, apoi alta, apoi alta. În fiecare seară, devenea tot mai greu să-i storc lacrimile. Strigam, imploram și stăruiam, plângeam la rândul meu. Chiar am spus, într-un moment de slăbiciune: Nu-ți dai seama că fac asta pentru noi? Dar am devenit și creativă, și nu numai cu cuțitul. El plângea de durere, plângea de frică, plângea de singurătate, plângea de oboseală și confuzie. Și plângea după mine. În unele nopți, mă strecuram în cerc împreună cu el și-l țineam în brațe în timp ce plângea, și-i șopteam cum va fi când vom fi în sfârșit împreună, când totul se va fi sfârșit.

A trecut un an. El plângea, eu strângeam fiecare lacrimă sărată, iar lumea se desfăcea la picioarele mele ca o coajă de ou. Nu aveam doar tot ceea ce-mi doream, sau credeam că-mi doresc, sau îmi imaginasem că îmi doresc; aveam tot ce puteai să-ți dorești. Am inventat nevoi noi doar ca să le satisfac.

În ziua în care am ajuns la ultima pagină a cărții, am adunat toate celelalte ingrediente și le-am cărat jos, în pivniță: ierburi de la piață, mărunțișuri de la magazinul cu totul la un dolar.

Stătea ghemuit pe podea, nemișcat, palid și liniștit, iar când l-am văzut, am scos un mic țipăt. A deschis ochii fluturând din gene.

– Șșșșșșș, am zis eu și am zâmbit. Am întins mâna în cerc și l-am mângâiat pe braț. Nici un loc de pe corpul lui nu era neînsemnat de un caroiaj de cicatrice argintii strălucitoare. M-am întrebat dacă toate vor fi șterse de această ultimă vrajă, dacă va veni la mine cu pielea proaspătă, ca nou. Iubirea mea, iubirea mea, îl alintam eu.

Nu mai formase cuvinte coerente de luni de zile, dar a mârâit și a tresărit, iar eu i-am strâns cu blândețe umărul, i-am mângâiat ce-i mai rămăsese din păr.

Am deschis cartea la ultima pagină, îndoind-o invers. Urma să ardem cartea împreună, el și cu mine, după ce se vor sfârși vrăjile. Iubitul meu reîntors la mine, renăscut și întreg.

Doar că... stați.

Nu. Oh, nu.

În fața ochilor mei, vraja s-a încețoșat și s-a schimbat. A cerut altceva de la mine. De la el. Aș fi putut să plâng, dar în schimb, am râs. Am râs și am râs și am râs. Întotdeauna se întâmplă așa, nu? Nu poți avea tot ce-ți dorește sufletul, fiindcă atunci care ar mai fi morala din asta?

M-am uitat fix la vrajă, dorindu-mi să se rearanjeze, dar nu s-a schimbat.

Așa că am intrat în cerc și l-am tras afară. Mi-am amintit cum, acum un an, urlam și încercam să fug de el. Cât de înalt și intimidant fusese. Acum aveam forță, iar el nu mai cântărea aproape nimic. I-am desfăcut membrele, i-am dezlipit cămașa zdrențuită de pe trup. Am luat cuțitul și i-am încălecat pieptul. M-am aplecat să-i sărut buzele uscate și crăpate și am fixat vârful lamei în osul pieptului său. Voi găsi altă iubire,

adevărata dorință a sufletului meu. Promisiunea era chiar acolo, în carte.

– Nu-ți fie frică, am șoptit eu.

sânge din inimă

lacrimi din inimă

inimă

Parazitul

Asta, înainte de toate...

Laura, învățând într-un bar din Red Hook în miezul zilei. Un teanc de cărți de la bibliotecă lângă cot, un creion înfipt prin cocul încurcat făcut din părul ei negru. Jeanși prăfuiți, un pulover jerpelit și un ruj roșu-închis care lui David, care o privește din partea cealaltă a camerei, i se pare deopotrivă seducător și nepotrivit, ca nuca-n perete. Ea își smulge creionul din păr ca să sublinieze o pagină și își răstoarnă berea cu cotul; salvează cărțile, dar își îngăduie să se facă fleașcă de la genunchi până la pulpe. În seara aceea, în timp ce David își șterge urmele de ruj de pe bărbie, Laura îi va spune că e o strategie: te dai cu ruj roșu de îndată ce te trezești dimineața și, oricât de neîngrijită ești în rest – haine pătate, creion de ochi rămas de ieri, păr unsuros –, ceilalți vor crede că ești seducătoare și nu șleampătă. Dar adevărul e că Laura este atât seducătoare, cât și șleampătă; felul neîngrijit în care arată seduce – nu e nici o contradicție aici. Și, se gândește David, decizia de a combate mizeria cu ruj este cu siguranță o filosofie a modei adoptată fără riscuri numai de femeile tinere și foarte frumoase; genul de fete luminoase fără efort, pe care până și mizeria și hainele urâte pot funcționa drept un fel de laudă: vezi, nici măcar asta nu mă depreciază.

După șase luni, deși își spun te iubesc, fac lucruri obișnuite de-ale cuplurilor, cum ar fi să se plângă de prietenii lor și se ciondănesc în legătură cu ora la care să iasă la brunch, David încă se mai așteaptă ca Laura să-l privească într-o zi, uimită, și să spună: Stai așa, asta e o glumă, nu? Tu cine dracu' ești?

Apoi, într-o seară, ea întârzie o oră la cină. În loc să anunțe despărțirea care bănuiește mereu că e iminentă, ea declară că a renunțat la programul de master; vrea ca el să accepte oferta aceea în privința căreia era nehotărât, astfel încât să se poată muta în cealaltă parte a țării, „să încercăm și California", să o ia de la zero.

Oare vrea David să renunțe la slujba actuală și să se mute în California? Pasiunea bruscă a Laurei pentru această viață nouă pe care și-a imaginat-o pentru ei este atât de orbitoare încât chiar nu-și poate da seama. Dar în seara aceea, Laura se spală pe dinți cu aceeași energie

nesăbuită pe care o aduce în orice lucru pe care-l face, iar când scuipă în chiuvetă, spuma albă e amestecată cu dâre lungi și roșii. Se apleacă spre oglindă și se strâmbă la reflexia ei, fascinată, cu dinții dezveliți într-un rânjet pătat de sânge. Prin prisma lucrurilor care vor urma, David va reveni asupra acestei amintiri, văzând-o ca pe un fel de presimțire: Laura, captivată în fața oglinzii, minunându-se la vederea propriului sânge.

Un an mai târziu, Laura îl acostează pe David de îndată ce intră pe ușă.

– Uită-te la asta, îi cere ea, înainte ca el să apuce să-și lase jos servieta. Uită-te la brațul meu. Am o mușcătură.

David îi ia încheietura într-o mână cu băgare de seamă, iar ea îi prezintă la inspecție dosul moale și pătat al brațului.

– Of, rahat, zice el. Ce-i asta? Ploșnițe?

Zvonuri despre infestări cu ploșnițe se împrăștie nestăvilite prin cartierul lor din San Francisco, deși pare imposibil ca orice astfel de creaturi timide, iubitoare de noapte, să poată supraviețui prea mult timp în apartamentul lor sclipitor de oțel și sticlă.

– Nu, spune Laura. Mușcăturile de ploșnițe sunt mici și roșii și apar în ciorchine. Astea nu-s de ploșnițe.

Făcând o afirmație referitoare la mușcătură, e nevoit să se uite mai îndeaproape la brațul ei decât îi e confortabil – simplul gând la mâncărimi îl face să vrea să se scarpine –, dar vede o umflătură groasă și albă, de cinci centimetri, ascunsă în adâncitura cotului ei. E străbătută de linii roz unde s-a scărpinat Laura. Prea mare ca să fie o mușcătură de țânțar.

– Poate e de păianjen? întreabă el.

– Poate…

– Oricum, nu mai pune mâna pe ea.

Sfatul e la fel de mult în avantajul lui ca în al ei: urăște sunetul acela de unghie pe piele. Îi aduce aminte de plescăitul grețos al mestecatului de gumă sau de o flegmă blocată în gât.

Laura se prăbușește din nou pe canapea, întinzându-și brațul cât mai departe de ea, de parcă ar vrea să se îndepărteze de tentație. David știe că hotărârea ei va dura fix cinci minute dacă nu o ajută.

În timp ce îi toarnă loțiune cu calamină pe mână, masându-i-o în piele, întreabă:

– Cum a fost ziua ta liberă?

– Plină de mâncărimi, răspunde ea. Altfel, mai nimic.

– Ai apucat să…

Evită amândoi subiectul de atât de mult timp că pare o veșnicie. Laura, căreia i-a fost greu să-și găsească un loc de muncă atunci când s-au mutat în California, este acum înfiorător de nemulțumită de slujba ei de asistentă a unei proprietărese despotice de galerie de artă, dar nu poate rezista vârtejului de drame și plângeri de la galerie (sau cel puțin așa i se pare lui David). Detestă când David îi sugerează că ar putea fi mai fericită altundeva, și-l acuză că o bate la cap ori de câte ori îi sugerează să-și caute altceva.

Cum era de așteptat, nici măcar nu-l lasă să termine propoziția. Își smulge brațul înapoi, împrăștiind un arc de loțiune roz pe canapea.

– Chiar nu te poți abține să nu te iei de mine, așa-i? zice ea. Chiar nu poți să mă lași în pace.

*

Trei zile. Încă trei mușcături. Laura devine și mai irascibilă, sensibilă la cea mai mică provocare. Când a treia mușcătură îi apare pe față, ieșind în relief din curba abruptă a pometelui, se scarpină atât de mult încât ochiul i se umflă și i se închide.

– Ar trebui să mergi la medic, îi spune David la micul dejun vineri dimineață, incapabil să se uite direct la ea.

Ochiul ei umflat îl face să simtă că-i face cu ochiul.

– Nu pot, zice ea. Trebuie să plătesc consultația.

– Laura. Pe bune acum.

– E o clinică gratuită pe Langford Street. Am programare luni. Deci…

O clinică gratuită, pe când ultima dată când au ieșit la cină, au cheltuit două sute de dolari numai pe vin. Forța cu care se autopedepsește Laura poate fi un șoc visceral de urmărit; e ca și cum ai privi-o în timp ce își prinde intenționat degetele în ușă. Dar el refuză să-i accepte provocarea și contraatacă spunând:

– Dacă pot să-mi iau după-amiaza liberă, vrei să vin cu tine?

Ea afișează un zâmbet strălucitor.

– David. Ce drăguț din partea ta. Sigur.

Abia după ce petrece patruzeci și opt de ore întregi acasă cu Laura la sfârșitul săptămânii își dă seama David cât de complet s-a devotat războiului împotriva pielii ei. Numărul de mușcături s-a triplat peste noapte; toată ziua ei e construită în jurul încercărilor de a-și potoli mâncărimile neîntrerupte și de a nu se scărpina. O baie cu bicarbonat de sodiu de dimineață e urmată de o frecție cu busuioc și aloe. Își scurtează obsesiv unghiile, spală și iar spală cearșafurile, aplică grijulie bandaje pe care le dă la o parte imediat. Își petrece restul timpului căutând pe internet, reformulând frenetic cuvintele-cheie: mâncărime mușcătură umflată piele; ajutor mușcătură piele care mănâncă; mușcături brațe burtă față, alături de o analiză atentă a unei succesiuni de imagini îngrozitoare și care fac să te treacă toți fiorii, și excavări prin adâncurile forumurilor pline de alți suferinzi ca ea: mii de discuții nesfârșite, plângărețe, neproductive.

David se târăște prin apartament în patru labe, căutând vinovații – muște sau larve, purici sau acarieni –, dar nu găsește nimic. Zece minute de căutat pe internet îi oferă atât de multe posibilități încât conchide că asemenea căutări sunt mai rău decât inutile; mâncărimile sunt un simptom atât de frecvent încât zădărnicesc orice diagnostic.

– Chiar cred că ar trebui să consulți pe cineva mai calificat decât WebMD, îi spune el.

Laura își vâră unghiile sub umflătura de pe braț, care e acum un cerc sclipitor, cu un crater în mijloc, înconjurat de un cerc galben ca o arsură de țigară.

– Fă-mi o favoare, spune ea în timp ce se scarpină. Nu mai încerca să mă ajuți, OK? Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

Duminică noapte, se trezește cu un loc gol pe pat, lângă el. Se duce în living și o găsește pe canapea, înconjurată de șervețele mototolite, fiecare dintre ele pătat cu câte o floare mică și roșie de sânge.

– Nu pot să dorm, scâncește ea. E ca și cum ceva mișună acolo, sub piele.

David nu a mai văzut-o niciodată atât de distrusă. O sărută ușor pe cărarea din păr, îi pune o pătură în jurul umerilor și-i face un ceai, și stau treji împreună până când răsare soarele, iar apoi o ajută să se spele și să se îmbrace.

Sala de așteptare a clinicii e aglomerată de bolnavi, și până și aerul pare uleios, încărcat de boală. Așteaptă mai bine de o oră peste ora programării Laurei, iar când asistenta îi strigă în sfârșit numele, Laura ridică bărbia și insistă să intre singură.

Iese nici cincisprezece minute mai târziu, cu o foaie subțire de hârtie galbenă și o privire neîncrezătoare pe față.

– Mi-a recomandat antihistaminice fără rețetă, zice ea, fără să încetinească măcar în timp ce trece pe lângă el în drum spre ieșire. Mi-a zis să nu mă scarpin.

– Nu știa care ar putea fi cauza?

– Habar n-avea, în pana mea.

Pentru o clipă, sunt uniți de indignarea lor comună, dar alianța lor temporară se destramă destul de curând. Încă un punct care o mănâncă i-a apărut Laurei în creștetul capului, iar ea s-a scărpinat până când a rămas cu un petic chel cât o monedă. Pielea de dedesubt e groasă și solzoasă, mărginită de coji.

– Ești sigur că tu n-ai mușcături? îl întreabă ea. Nici măcar unele mici? N-are nici un sens. Împărțim totul. De ce să mă atace pe mine și pe tine nu?

De o mie de ori în ultima săptămână, David simțise cum o mâncărime-fantomă începe să-i mișune pe piele, dar întotdeauna o frecase cu latul

degetului în loc să se scarpine, și a dispărut înapoi pe tărâmul nălucilor de unde a venit.

– Nu știu, zice el. Îmi pare rău, dragă.

– De ce să-ți pară rău? se răstește ea. Cum să fie vina ta?

– Vreau doar… vreau doar să știi că sunt alături de tine.

– Ah, sigur, zice ea, suflându-și nasul într-un șervețel pătat de sânge. Știu.

Marți, David se duce la birou ca de obicei, pierzând ore în șir cu aceleași căutări pe Google despre care hotărâse cu două zile în urmă că sunt o pierdere de vreme. Se întoarce acasă și o găsește pe Laura examinându-și brațul cu o lupă, folosind un bețișor de urechi pentru a scobi adânc în mica rană. Abia îi aruncă o privire, atât de concentrată este asupra vânătorii.

– E ceva acolo. Îl văd. E ca o… mică… pată… albă.

El se oprește în fața ei, îngrozit.

– Ce faci?

Ea împinge bețișorul în umflătură, iar sângele face spumă în jurul lui. Ridică triumfătoare bețișorul de urechi.

– Uite! strigă ea. Vezi?

În vârful de vată îmbibat cu sânge al bețișorului, el crede că distinge poate un punctuleț foarte mic, palid și sclipitor. Mijind ochii, încearcă să distingă forma: o gâză? un ou? o fibră de vată?

Laura se uită la bețișor.

– Oh, Doamne, încă se mișcă. Știi ceva? Am citit despre chestiile astea. Sunt niște paraziți. Își depun ouăle în tine, dacă ai o tăietură mică sau o arsură, cred, și apoi ouăle se transformă în larve care se îngroapă adânc sub piele. Sau, de fapt, s-ar putea să fie viermi, pe care-i iei dacă înoți în apă contaminată… în orice caz, e un fel de parazit. De-aia tu n-ai nimic, de-aia n-am găsit nimic. Nu se ascundeau în apartament. Se ascundeau în mine în tot timpul ăsta.

– Ce scârbos.

– Știu! spune ea, dar nu pare scârbită, ci ușurată.

David înțelege de ce – în sfârșit, a găsit un fel de răspuns –, dar nu îi poate împărtăși ușurarea, fiindcă până și cu lupa, nu vede altceva decât un punctuleț alb.

Laura mai scoate patru specimene misterioase, păstrându-le într-o punguță cu fermoar pe care o ține în frigider lângă sucul de portocale. În continuare de neclintit că nu-și permite o vizită la doctor, se întoarce de la magazin cu o serie de ingrediente pseudomedicinale mirositoare: ulei de cocos, usturoi, oțet de mere. Măsoară atent dozele acestui remediu de casă cu lingurița, refuzând să mănânce sau să bea orice altceva. Paraziții se hrănesc cu zahăr, îi spune ea lui David. Regimul acesta are rolul de a-i lăsa să moară de foame.

David nu crede în nimic din toate astea, nici în diagnostic și nici în tratament – dar cel puțin Laura are ochii mai luminoși, e puțin mai veselă, iar cele mai vizibile urme de scărpinat au început să se estompeze. Reușesc chiar să aibă câteva conversații scurte și calme despre altceva decât pielea ei. Poate, se gândește el, episodul va trece fără ca el să-l înțeleagă, o mică vâltoare de nefericire într-o perioadă deja dificilă.

Dar apoi se trezește în sunet de scărpinat. Se întinde ca să-i dea mâna la o parte de pe față, iar când trage mâna înapoi, degetele îi sunt alunecoase și din ele picură ceva. Aprinde lumina și tresare de scârbă; în somn, Laura și-a rupt coaja de sub ochi, iar partea stângă a feței îi e acoperită de o mască roșie și alunecoasă de sânge.

Cearta care urmează durează ore în șir; când soarele răsare la jumătatea ei, David sună la birou și spune că e bolnav. Laura țipă atât de mult încât își pierde vocea. David dă cu pumnul într-un perete.

Cearta începe, dintre toate lucrurile, cu o foaie de calcul. David a făcut-o când s-au mutat în San Francisco. Se numește David și Laura trăiesc împreună și conține toate cheltuielile lor comune: chirie, mașină, mâncare și călătorii. Împart costurile respective în fiecare lună, proporțional cu veniturile lor. David, inginer, câștigă mai mult decât

Laura, care practic încă e angajată pe un post temporar. Așadar, Laura plătește 18% din cheltuielile lor comune, în timp ce el contribuie cu restul de 82%.

În timp ce îi șterge mizeria de pe față, David spune:

– Trebuie să mergi la doctor.

– Nu-mi permit.

– Păi, putem să-l punem pe foaia de calcul, zice David.

Laura își dă ochii peste cap.

– Ce e?

– Nimic, doar că uneori mi se cam ia de toate astea.

– Îmi pare rău, încercam să ajut. Poți să-mi explici cu ce am greșit?

– Lasă-mă să te întreb ceva, zice Laura. Când o să mor, o să pui 82% din cheltuielile cu înmormântarea mea pe foaia ta de calcul și o să le trimiți moștenitorilor mei o factură pentru restul de bani?

David spune:

– Ești literalmente plină de sânge și tot preferi să mă ataci în loc să ceri ajutor!

Iar Laura spune:

– Știi ceva, David? și de aici pornește totul. Oamenii care se iubesc au grijă unul de altul, țipă Laura în timp ce cearta atinge punctul culminant. Nu țin socoteala fiecărui dolar pe care-l cheltuie unul pentru celălalt pe o porcărie de foaie de calcul. Nu așa trebuie să meargă lucrurile!

– Și ce? strigă și David. Vrei să plătesc eu tot ca să poți să lucrezi în continuare la slujba aia de căcat pe care o urăști?

– Așa ți se pare ție că e viața noastră? Nu-i de mirare că îmi porți pică în halul ăsta, dacă așa simți!

– Nu simt nimic! Doar că mi se pare că nu îți cer prea mult când te rog să contribui cu ceva la...

– Ah, sigur. Nu simți nimic. Ce imparțial din partea ta, David, mersi.

– Sigur că simt, doar că...

– Problema cu tine, zice Laura, e că nu investești în relația asta, nu chiar. Mereu te ții la distanță, tu...

– Hai, pe bune acum. Investesc...

– Da, investești! Ai investit exact optzeci și doi la sută. Cum să uit așa ceva? Plătești și ții socoteala fiecărui cent.

– N-ar trebui să țin socoteala banilor mei?

Ea scutură furioasă din cap, de parcă așa ar ajuta cuvintele să-i iasă pe gură.

– Nu despre asta e vorba. E vorba despre... despre cum să știi să iubești pe cineva!

Cuvintele rămân în aer, până când David repetă ce a spus ea:

– Vrei să-mi spui că nu știu cum să iubesc pe cineva?

– Nu, zice Laura, împingându-și bărbia în față, încăpățânată ca un copil. Nu știi.

Atunci se întâmplă, mărunta clipă de grație care poate coborî, dintr-odată, pentru a marca sfârșitul unei certe. Fruntea ei încruntată tremură puțin. Ea înțelege că se poartă ridicol. Iar el înțelege că ea înțelege.

– Ciudat, spune el pe un ton mai scăzut. Fiindcă eu chiar am avut impresia că te-am iubit tot timpul ăsta.

– Ei, bine, zice ea, trecând aproape imperceptibil la datul în spectacol. Nu te-ai descurcat deloc.

– Serios?

– În mare parte, da.

– Chiar și de ziua ta?

– De ziua mea, bănuiesc că te-ai descurcat OK.

– Și atunci ce-ar trebui să fac? Spune-mi. Te întreb serios.

– Nu trebuie să faci nimic. Trebuie să spui: „Laura, te iubesc. O să fie bine.“

– Laura, spune el, luându-i mâinile în ale lui. Te iubesc. O să fie bine.

În timp ce Laura doarme cu intermitențe pe canapea, David face o programare la medicul lui de familie. Îi spune secretarei că e o urgență, iar ea reușește să-i strecoare în după-amiaza aceea. Când Laura se trezește, îi spune că a făcut o programare. Înainte ca ea să poată obiecta, îi zice:

– Te rog, lasă-mă să fac asta, bine?

Doctorul e un bărbat în vârstă cu smocuri mici de păr care-i ies din urechi, iar când David o înconjoară pe Laura cu un braț și întreabă dacă îi poate însoți în sala de examinare, doctorul nu obiectează.

Doctorul Lansing cloncăne îngrijorat din cauza obrazului sfâșiat al Laurei, și o roagă să-i arate, pe rând, fiecare umflătură. Ea i le arată una câte una, iar el îi pune întrebări blânde și insistente la care ea răspunde cât de bine poate. Când termină, caută în poșetă punguța de plastic, și îi spune teoria ei despre paraziți și despre dovezile pe care le-a găsit.

În clipa aceea se petrece un lucru straniu: chipul doctorului se golește; parcă toată curiozitatea i s-a scurs din el. Acceptă punguța, inspectând-o numai în pripă, iar apoi o pune pe masă, mototolind-o.

– În afară de mâncărimi, cum te simți? întreabă doctorul Lansing.

Laura ridică din umeri și spune:

– Bine.

David rămâne tăcut în fața acestui neadevăr evident. Doctorul Lansing insistă:

– Cum au fost ultimele luni pentru tine, emoțional vorbind?

Laura ridică din nou din umeri.

– Bine, cred.

– Cum dormi?

– Nu prea pot să dorm, că mă scarpin tot timpul, zice Laura, în același timp în care David spune:

– Laura! Serios!

Laura și doctorul Lansing se întorc spre el, surprinși, și în ciuda privirii de avertizare pe care i-o aruncă Laura, David insistă.

– Adică, nu încerc să… mâncărimile au fost nasoale, știu. Dar nu-ți mai amintești, iubire, că aveai probleme cu somnul și înainte, din cauza stresului de la muncă, ai zis… și greșesc când spun că, de când ne-am mutat, îți e destul de greu?

Așteaptă ca Laura să preia firul poveștii, dar când ea nu o face, el îi spune doctorului Lansing totul, relatând cu la fel de multă disperare dezorganizată ca și cum ar fi fost propria lui poveste, și o parte din el simte că așa e. Când termină, vede că Laura arată complet trădată.

Abia atunci înțelege impactul total a ceea ce a făcut: încercând să ajute, i-a expus toate slăbiciunile fără să-i ceară voie; i-a folosit secretele ca să-i dovedească unui străin că durerea e doar în mintea ei.

Doctorul spune:

– Laura, dacă îmi permiți, aș vrea să-ți scriu o rețetă care s-ar putea să ajute cauza care stă la baza suferinței tale. Se pare că în ultimele luni ai fost supusă unor presiuni mari, și cred că vei fi surprinsă, după ce ți se va îmbunătăți dispoziția, de cât de repede ți se vor ameliora și problemele legate de piele.

Grăbindu-se să-și îndrepte greșeala, David spune:

– Dar cum rămâne cu mâncărimile? Aveți ceva pentru asta? Altfel, ar fi cazul de o trimitere la dermatolog. Se întoarce către Laura: Nu crezi?

Dar Laura arată epuizată, golită de energie. Chipul ei rănit e mohorât și împietrit de durere. Spune:

– Dacă sunteți de părere că medicamentele pentru starea de spirit o să ajute, sunt dispusă să încerc. O să încerc orice spuneți.

Doctorul îi scrie rețeta, iar David, uluit, o urmează pe Laura afară din cabinet. E copleșit de vină. Îi spune:

– Iubito, așteaptă aici, bine?

Și se întoarce grăbit în sala de examinare medicală, unde doctorul Lansing își termină notițele.

– David?

– Îmi pare rău… dar… Ascultaţi. Simt că v-am făcut o impresie greşită. Laura nu e nebună. A fost stresată în ultimul timp, da, dar a avut motive întemeiate – slujba, mutarea. Poate n-am susţinut-o îndeajuns. Şi cred… cred că dacă spune că mâncărimile sunt reale, ar trebui să avem încredere în ea. Asta e tot ce spun. Atât.

Doctorul Lansing se freacă cu palma pe fruntea cu riduri adânci.

– Îţi înţeleg îngrijorarea, spune el. Te înţeleg. Dar permite-mi să te întreb ceva. Ridică punguţa de plastic a Laurei de pe masa de examinare şi i-o dă lui David. Ce crezi că e asta?

David se uită în jos la celofanul mototolit.

– Sunt… chestiile… pe care le-a găsit. Unde se scărpina.

– Dar ce crezi mai exact că se află aici?

– Ouă, presupun? Sau larve? Sunt prea mici ca să văd. Dar de-asta a venit la analize!

– Prea mici ca să le vezi tu, repetă doctorul. Dar nu şi pentru Laura. Laura crede că vede ceva. Tu nu eşti sigur, dar Laura crede că ştie.

David rămâne tăcut. Ştie încotro se îndreaptă doctorul şi nu vrea să-l însoţească acolo. Doctorul Lansing continuă:

– Nu e vorba doar de stres. Dar ăsta nu-i nici parazit. E un exemplu clasic de ceea ce numim colecţionare obsesivă. Din vremea când pacienţii veneau la cabinet cu cutii goale de chibrituri, oferindu-le pe post de dovezi ale insectelor care le trăiau sub piele. Acum pacienţii folosesc pungi de plastic sau caserole. Sau fac poze cu telefonul. Dar ce e înăuntru e la fel. Bucăţele de piele moartă. Mizerie şi scame. Toate aproape prea mici ca să le vadă oricine în afară de persoana a cărei minte se întoarce împotriva corpului, sfâşiindu-l şi căutând dovezi pentru ceva ce nu există.

David strivește punga în pumn. Această schimbare bruscă şi vicleană a sensului pare disperat de nedreaptă: ca Laura să fi făcut atâtea eforturi încercând să adune dovezi pentru ce i se întâmpla, doar ca eforturile acelea să-i fie luate drept dovadă că îşi pierde minţile.

– Domnule doctor Lansing, zice David. Dacă ar fi vorba de mine. Dacă eu aş veni la dumneavoastră plângându-mă de mâncărimi. Tot aşa nu le-aţi lua în seamă?

Gura doctorului coboară parcă încruntându-se.

– Fiule, asta încerc să-ți spun. Nu-i adevărat că nu le iau în seamă. Poate că insectele sunt imaginare, dar suferința Laurei e adevărată. Parazitoza delirantă poate fi un simptom al depresiei, dar poate fi și un semn timpuriu al psihozei – și e foarte dificil de tratat, tocmai pentru că pacienții rareori vor să accepte ajutorul care li se oferă. În momentul de față, Laura e dispusă să primească ajutorul de care are nevoie. Dacă o iubești, nu sta în calea acestui lucru. Te rog.

Astfel, Laura începe tratamentul medicamentos, antidepresive combinate cu ceea ce psihiatrul la care e trimisă numește unele dintre antipsihoticele „mai slabe". La fel ca regimul alimentar, pare să fie de ajutor în unele privințe. În sfârșit se odihnește, deși începe să doarmă opt ore pe noapte, apoi nouă, apoi zece, apoi adaugă reprize lungi de somn și după-amiaza. David se întoarce deseori acasă de la muncă și o găsește pe canapeaua pătată de loțiune. Ia în greutate, iar părul ei negru și frumos începe să-i cadă. Dar nu se mai scarpină cum o făcea odată, iar rana de pe față începe să i se închidă. Iritațiile de pe corp continuă să i se umfle – fără să vrea, David continuă să se gândească la ele ca la niște mușcături –, dar rezistă impulsului de a le scărpina, iar după vreo zi, se dezumflă și se estompează. David își spune că e destul, că se vindecă, dar din când în când o privește pe femeia lentă și cu privirea goală de pe canapea, și aproape o urăște fiindcă i-a răpit persoana pe care o iubea.

Se cufundă într-un fel de nemișcare, iar David e forțat să înfrunte posibilitatea că asta e noua normalitate, că lucrurile nu vor fi mai bune de atât. Noaptea târziu, în timp ce Laura doarme, David se trezește întorcându-se la ideea de parazit, unul mai corporal decât nefericirea. E adevărat, la urma urmei, că Laura pare nu doar deprimată, ci și golită de ceva fundamental. Dacă chiar are în corp un fel de infestare exotică și, din cauza izbucnirii prost calculate a lui David, doctorul a expediat-o greșit pe tărâmul celor bolnavi psihic, drogând-o cât să-și îndure durerea în tăcere?

Deși posibilitatea îl condamnă, odată ce se agață de ea, David nu-i mai poate da drumul. O iubește pe Laura, pe Laura cea adevărată, dezastrul acela electric, pe care a văzut-o prima dată vărsându-și berea pe ea la bar. Dar această Laura – nu își mai amintește când această Laura a purtat ultima dată ruj roșu. Această Laura se aranjează cu multă grijă, ca să nu-și lase tulburarea interioară să iasă la iveală.

Așa că, într-o dimineață, o așază pe Laura pe canapea. Îi aduce pătura preferată, îi face ceai. Când o întreabă cum se simte, ea spune același lucru pe care-l spune mereu: „Sunt OK“. Dar albul ochilor ei a căpătat o nuanță gălbuie nesănătoasă, ca de albuș de ou, iar nările îi sunt tivite cu roșu, ca și cum ar fi fost pârlite.

– Mă gândeam, spune el, așezându-se confortabil pe canapea lângă ea. Îmi fac griji pentru tine. Și mă întreb dacă nu cumva am renunțat prea repede la ideea că ceva e cu adevărat în neregulă cu tine. Cu pielea ta, vreau să spun.

Ea cercetează fundul ceștii de ceai și spune, lent:

– Și eu mă întreb uneori.

– Știu că Depakote te ajută. Dar poate e altceva.

– Poate. Presupun.

– N-ar strica, nu, să cerem a doua opinie?

– Alt psihiatru, gen?

– Mă gândeam la un dermatolog. Unul bun. Deschide un dosar și îi arată un teanc de hârtii aranjate cu grijă: articole din reviste evaluate inter pares, pe care le-a scos la imprimantă la birou. Sunt o mulțime de dovezi că bolile de piele adevărate – adevărate din punct de vedere fizic, adică – sunt tot timpul diagnosticate greșit ca probleme psihiatrice. Mai ales la femei. Doctotul Lansing e bătrân. În generația lui totul era considerat psihosomatic: fibromialgia, oboseala cronică. Dacă vrem răspunsuri adevărate, trebuie să mergem la doctori buni. Nu doar buni. Cei mai buni.

– Pare scump, zice ea.

– Laura. Nu-mi pasă.

Ochii ei scapără și se luminează pe neașteptate, iar gura i se răsucește într-un zâmbet cunoscut.

– Putem s-o punem pe foaia de calcul.

– Dă-o-n mă-sa de foaie de calcul, spune el. Laura, te iubesc. O să am grijă de tine. O să fie bine.

Conduc cu geamurile deschise până la noul medic pe care l-a găsit David, cu vântul răcoros bătând pe lângă ei în timp ce își trec în revistă planul. Au decis să nu mai aducă punguța de celofan cu dovezi, care trăiesc în continuare în frigider, neatinse, și să evite să discute despre medicamentele pe care le ia, asta dacă nu sunt întrebați direct. Vor să intre ca de la zero, fără suspiciunile pe care le-au declanșat fără să vrea când Laura a întins punguța, când David a vorbit despre stresul ei. În schimb, o va lua de la zero: în rest sunt sănătoasă. Mă mănâncă.

Cabinetul noului dermatolog e spațios, vopsit în culori pastelate, și miroase liniștitor, a curat. Deși David se oferă să intre înăuntru cu ele, doctorița, mai profesionistă decât doctorul Lansing, roagă să o vadă pe Laura singură. Douăzeci de minute se transformă în treizeci, patruzeci și cinci, iar când Laura iese din cabinet, David sare de pe scaun.

– Ce a zis?

– A zis da, urticarie, stres, etcetera. A insistat să-i spun de medicamente, i-am spus de Depakote. N-ar fi trebuit. Ai avut dreptate, am văzut cum se răzgândește. Gen, instantaneu. Mi-a dat un peeling chimic pentru cicatrici.

David scutură din cap dezamăgit, dar acum Laura e cea care îl liniștește.

– Știam că o să fie greu. Ăsta e doar începutul.

E adevărat. Știau, și chiar este doar începutul. Au luat legătura online cu o rețea întreagă de persoane care suferă de boli greu de diagnosticat, susținători care le-au oferit o listă de medici înțelegători lungă de douăsprezece pagini. Vor găsi răspunsuri, chiar dacă o să dureze o viață. David crede acest lucru și vede în ochii Laurei și în zâmbetul ei luminos și dat cu ruj că și ea crede același lucru.

Indiferent de câte ori și-a imaginat momentul acesta, nu și-a închipuit niciodată că se va întâmpla aici: în parcarea mohorâtă a unui cabinet medical, cu cerul plumburiu, acoperit de nori care zboară repede pe deasupra capetelor. Și totuși în clipa în care cuvintele urcă în el, nu le mai poate stăvili și nici nu-și dorește asta:

– Laura, spune el. Vrei să fii soția mea?

Se căsătoresc o săptămână mai târziu, la tribunal. Nu spun nimănui – nici părinților, nici cunoștințelor din San Francisco, nici prietenilor din

New York. Laura își cumpără o rochie nouă, fiindcă nici una dintre cele vechi nu o mai încape, și găsește o pălărie vintage drăguță pe care o decorează cu o bucată de voal. Roagă un alt cuplu de miri să le fie martori, și pozează pentru o mână de fotografii făcute de străini. Laura arată puțin cam tristă când vede fotografiile, iar David poate ghici de ce: fotografiile acestea nu vor ajunge niciodată pe un raft deasupra șemineului, nu vor fi lăudate niciodată de nepoți admiratori; în ele, Laura e șocant de palidă, cicatricea înfiorătoare de pe obraz i se vede bine de sub voal. Dar pot s-o mai facă o dată, pot s-o facă mai bine data viitoare. Asta e ideea: au un număr infinit de ocazii, acum, ca să-și dea seama cum să se iubească unul pe altul. Au tot restul vieții la dispoziție ca să le iasă bine.

În noaptea nunții, David stă întins lângă Laura când o fâșie din lumina lunii îi cade peste braț. Mușcătura originală, cea de la care a început totul, s-a vindecat de mult și acum e doar o cicatrice lucioasă și proeminentă. E greu să crezi că ceva atât de mic putea să fi făcut atâta rău – doar un glonț ar fi lăsat mai multă durere în urma sa.

La doi centimetri și jumătate deasupra cicatricii, s-a format o nouă umflătură moale de carne, iar David își trece degetul pe deasupra ei. Umflătura se simte caldă la atingere, aproape febrilă, deși restul pielii Laurei e rece. În timp ce o mângâie, simte cum deodată pulsează sub atingerea lui: un zvâcnet de pleoapă, un tictictic de ceas.

David dă iute mâna la o parte, frecându-și degetele unul de altul pentru a le scutura de senzația vie și tulburătoare. Vrea să creadă că și-a imaginat, doar că ochii continuă să-i aducă dovezi: pielea întinsă ca membrana unei tobe de deasupra umflăturii este deformată și tremură, de parcă înăuntru se zbate ceva, încercând să se lupte să iasă.

– Laura, șoptește el. Laura, trezește-te.

Dar ea e cufundată adânc într-un vis drogat și nu poate fi trezită. El mijește ochii în întuneric în timp ce pielea de pe brațul ei se unduiește ca o mare neliniștită. Iar apoi, în fața ochilor lui, cercul de carne se umflă și un punct întunecat cât vârful unui ac apare în mijlocul lui. Un strop translucid de sânge urcă lent din gaură și explodează împroșcând cu roșu, în timp ce parazitul care s-a hrănit din Laura în toate lunile acestea îi străpunge carnea și se eliberează răsucindu-se.

David întinde mâna după el. Îl apucă în pumn și trage, iar el se deșiră ca o coardă vie. Îl trage din pielea ei și-l aruncă, umed și zvâcnind, pe

cearşafurile dintre ei: chestia asta imposibilă şi de necrezut.

Parazitul cade cu un pleoscăit umed pe pat, un tub lung de cincisprezece centimetri de carne albă noduroasă, mărginită de o mie de picioare tremurânde care se unduiesc ca algele în aerul necunoscut. Asta e o dovadă prea mare pentru o cutie de chibrituri, prea puternică pentru o pungă de celofan; se vor întoarce la medic mâine cu dovada inechivocă prinsă într-un borcan gros de sticlă. Laura a avut dreptate tot timpul, iar el a avut dreptate să o creadă; fusese aproape, atât de aproape, să piardă totul.

Acum sunt în siguranţă. El nu va mai fi singurul care o crede. Poate că trupul Laurei încă mişună de o mie de pui viermuitori, dar mama lor moare, iar mâine toată suflarea medicală va fi de partea Laurei, ajutând-o să lupte cu infestarea până când sângele ei va fi din nou doar al ei, până în ziua când va fi din nou uşoară şi liberă, şi curată.

Parazitul se răsuceşte cu un ultim spasm violent, iar când David se uită la el, viermele se ridică pe picioarele din spate, orb şi înfometat, şi unul dintre picioarele lui îi atinge în treacăt faţa. David încearcă să-l prindă, dar e prea târziu: viermele se înfige în el şi se afundă, forţându-şi intrarea prin punctul moale dintre ochi şi os într-o explozie albă orbitoare de durere.

David îi simte cele o mie de picioare care-l furnică şi dansează pe dinăuntrul obrazului său, zgâriindu-i craniul, mângâindu-i şi tachinându-i marginile creierului. Apoi senzaţia se estompează şi dispare, lăsându-l doar cu o mâncărime la punctul intrării, şi o umflătură mică, precum o muşcătură de ţânţar, dedesubtul ochiului. Lângă el, Laura se întoarce pe partea cealaltă, geme şi se scarpină în somn, iar David se prăbuşeşte lângă ea în timp ce monstrul care s-a născut sub pielea iubitei lui îi pulsează prin sânge, înotând cu un instinct infailibil către inimă.

Fata căreia i se urâse cu viața

Bun, asta s-a întâmplat acum mai mult timp, pe când trăiam în Baltimore și eram al naibii de singur. Asta e singura mea scuză, în măsura în care am așa ceva măcar: eram șomer și închiriam o cameră de motel cu săptămâna, în partea opusă a țării față de toți cei pe care-i cunoșteam, trăind de pe urma cardurilor mele de credit și încercând să „mă regăsesc". Iar prin asta vreau să spun că mă drogam și mă îmbătam tot timpul și dormeam vreo optsprezece ore din douăzeci și patru.

Cam singurii oameni cu care vorbeam în mod regulat în perioada aceea erau fetele pe care le cunoșteam pe Tinder. Stăteam în camera mea, beam și mă uitam la filme porno și mă jucam pe calculator, apoi îmi trecea prin cap că n-am mai vorbit cu o ființă vie de o săptămână-două, ce să mai zic de ieșit din cameră sau de schimbat hainele sau de mâncat ceva ce n-a venit într-o cutie. Începeam să dau swipe, ca să încerc să găsesc o fată care să mă ajute să mă simt ca o ființă umană pentru o vreme. Când reușeam, ne vedeam la un bar și discutam vreo oră, după care fata venea la mine ca să ne futem. Nu mă întâlneam niciodată cu vreo fată de mai mult de patru-cinci ori. Nu intenționat, de fapt. Doar că așa se petreceau lucrurile.

Chestia asta de care îți povestesc s-a întâmplat cu una dintre fetele alea. Era drăguță – minionă, blondă, de undeva din Vestul Mijlociu, cred. Mi-am dat seama după profilul ei că nu avem nimic în comun. Nu că ar fi fost vina ei – nu prea aveam nimic în comun cu nimeni pe vremea aceea. Divorțul meu încă nu se finalizase, și nu vorbeam cu nimeni din familie cu excepția lui frate-meu, cam o dată la două săptămâni… Fii atent. Știu că nu eram în stare să am o relație, și nu încercam să mă bag pe gâtul nimănui pe termen lung. Aveam măcar atâta conștiință de sine.

Așa că îmi dau mesaje cu tipa asta, îi spun câte ceva despre mine, despre situația mea, nimic profund. Pare rezonabil de atrasă de mine, așa că o întreb dacă vrea să ne vedem să bem ceva. Zice că nu bea, iar eu spun OK, putem să luăm un desert sau ceva, nici o grijă. Iar apoi ea spune: De fapt, dacă nu te deranjează, poate vin direct la tine?

Gradul acesta de sinceritate se mai întâmpla uneori pe Tinder. Nu prea des, dar se întâmpla. Întotdeauna eram dispus, dar în sinea mea mă gândeam mereu: Uau, ce curaj! Fiindcă eu știu că n-o să te violez și n-o să te omor, dar tu de unde știi asta? Evident, nu era ceva ce aș fi putut să le întreb. Doar mă minunam.

Așa că tipa asta vine la mine, iar eu mă grăbesc să încerc să fac ordine, fiindcă încăperea e o cocină și eu sunt porcul care trăiește în ea. Fac duș și mă bărbieresc și vâr chestii în dulap, încercând să dau impresia că sunt genul de persoană care își schimbă chiloții în mod regulat, când de fapt, dacă n-ar fi fost Tinder, probabil aș fi purtat aceiași boxeri cu căcat întărit la fund atât de mult timp încât aș fi făcut o infecție care mi-ar fi fost fatală.

Încă fac tot ce pot ca să par un pic mai puțin scârbos când cineva îmi bate la ușă. Înainte să deschid, mă uit pe vizor, doar ca să mă asigur că e ea. Cine altcineva să fie, corect? Dar treceam printr-o pasă cam paranoică, fără îndoială din cauza tuturor drogurilor. Iat-o: fata asta adorabilă, cu părul prins într-o coadă de majoretă, care poartă un tricou mic și roz și jeanși, și primul meu gând e mânca-te-ar nenea! Pentru că nu știi niciodată cum o să arate fetele astea când apar în viața reală. Poți să faci magie ca lumea în zilele noastre cu toate filtrele alea și mai știu eu ce. Dar al doilea lucru pe care-l observ e că are o valiză cu ea. Nu una mare, ci un troller din acela pe care poți să-l iei în avion. Ciudat, nu?

Deschid ușa și primul lucru pe care-l fac e să glumesc pe tema valizei: Uau, cât ai de gând să stai? Ea râde, iar eu spun: Nu, pe bune, ce ai acolo? Machiaje sau ceva? Ea surâde încrezută, ca și cum ar avea un secret, apoi îmi face cu ochiul și zice: Poate că o să afli, dacă ai noroc.

Întotdeauna când aveam fete la mine exista momentul ăsta în care își dădeau seama că eu chiar trăiesc într-o cameră de motel, nu doar trec pe acolo. Mereu le spuneam dinainte – le avertizam, de fapt –, dar uneori nu le venea să creadă până când nu vedeau cu ochii lor. Chiar și atunci când făceam ordine destul de onorabil, nu puteam ascunde faptul că situația era destul de sumbră. Dacă păreau foarte zdruncinate, mă ofeream întotdeauna să le duc altundeva, dar nimeni nu-mi accepta vreodată oferta. Cred că după șocul inițial, mai mult le părea rău pentru mine.

Dar dacă fata asta dă doi bani pe felul cum trăiesc, n-o arată. Intră pe ușă cu valiza după ea ca o însoțitoare de zbor, se duce spre pat și sare direct pe el, gen – să începem! Nici măcar nu-și scoate nenorociții ăia de pantofi. Și știu că e cam ridicol, după tot ce am spus înainte despre starea de decrepitudine în care trăiesc, dar mă enervez. Ne cunoaștem de treizeci de secunde și tu vii aici cu valiza și cu pantofii ăia jegoși pe patul meu, ce-ar fi s-o iei mai ușor, știi? Pantofii sunt în regulă – tenișii Keds, poate? –, dar sunt cam scâlciați și pe talpa unuia e o urmă maro, sper din tot sufletul că de noroi.

Probabil că, dacă aș fi fost într-un alt spațiu mintal, aș fi spus ceva de genul: Hei, te superi dacă te rog să-ți dai jos pantofii înainte să te urci în pat? Și n-ar fi fost nici o problemă. Dar presupun că asta era problema, de fapt, în momentul acela, incapacitatea mea de a face față unor interacțiuni umane normale. Știam că exagerez – cel mai probabil, pilota văzuse chestii mult mai rele. Mă gândeam la asta uneori, când nu puteam să adorm, cum ar fi strălucit cuvertura sub o lumină ultravioletă, cu toate urmele de căcat și sânge și puroi și spermă care se găseau peste tot pe ea și, prin extensie, peste tot pe pielea mea. Acum mă gândesc: de ce n-am dus pur și simplu cuvertura la curățătorie, dacă mă deranja atât de mult? Dar n-am făcut-o. Asta era viața pe care o duceam atunci.

Revenind la fata asta. Stă pe patul meu. Îi ofer ceva de băut înainte să-mi amintesc că nu bea. Spune: aș vrea un pahar cu apă, iar eu o întreb dacă vrea gheață înainte să-mi dau seama că nu am, așa că trebuie să se mulțumească cu apă călduță de la robinet într-un pahar de carton. Serios, eram pe cai mari. Dar în continuare nu pare să-i pese. O întreb dacă vrea să ne uităm la film, iar ea zice că da, sigur, dar într-un fel care înseamnă: Amândoi știm că în seara asta n-o să ne uităm la nici un film. Corect, ce să zic? Unele fete știu ce vor, și uneori ceea ce vor e sex la întâmplare într-o cameră de motel cu un tip care arată decent pe care l-au cunoscut pe internet. Oamenii care exagerează diferențele dintre ceea ce își doresc bărbații și femeile în pat nu știu despre ce vorbesc, după părerea mea. Poate că o femeie obișnuită e puțin mai conservatoare decât un bărbat obișnuit, dar întotdeauna o să se petreacă niște nebunii dubioase la capătul îndepărtat al curbei lui Gauss. E doar statistică, da?

Curând începem să ne mozolim, pe urmă facem mai mult decât atât, iar eu mă întind să iau un prezervativ, și ea spune: „Stai“.

OK, mă gândesc, nu vrea să facă sex, vrea doar să ne facem puțin de cap. E ceva destul de comun. Sincer, nici nu mă deranjează. Prefer oricând o muie cu entuziasm unui sex călduț.

Dar în schimb spune:

– Trebuie să știi ceva despre mine.

– Ce? întreb eu.

– Chestia e că am niște gusturi foarte specifice când vine vorba de ceea ce-mi place în pat. Și singurul mod în care mă pot simți bine, din punct de vedere sexual, e dacă faci exact ce îți spun eu să faci, exact așa cum îmi place.

Reține că astea sunt mai multe cuvinte la rând decât mi-a spus tot timpul de când ne cunoaștem. Sunt puțin surprins. Dar zic:

– OK, sigur. Nici o problemă. Spune-mi.

– Vreau să fii de acord că o să-mi respecți dorințele și că o să faci ce te rog să faci, pentru că asta e foarte important pentru mine.

– Păi, adică, da, sigur, o să te respect, evident, dar n-o să spun că fac ceva până nu știu despre ce e vorba.

Pare rezonabil, nu? Dar ea se zbârlește puțin. O văd pe fața ei, ca și cum ar fi vrut să fiu de acord imediat, fără să pun întrebări. Și era drăguță și tot tacâmul, dar pe bune acum.

Cu o voce joasă, cu respirația întretăiată, de parcă ar face sex la telefon, de parcă e pe cale să sugereze cel mai fierbinte și mai murdar lucru din lume, spune:

– Vreau să intrăm la duș împreună. Și vreau, gen, să ne sărutăm și să ne pipăim și să ne mozolim puțin. Chestii normale. Și apoi, după o vreme – iar asta e foarte important –, când nu mă aștept deloc, vreau să-mi tragi un pumn în față cât poți de tare. După ce mi-ai dat un pumn, când eu o să fiu pe jos, vreau să-mi dai un șut în burtă. Și apoi putem să facem sex.

Tu ce-ai fi făcut în situația aia? Nu, serios te întreb. Fiindcă eu ce fac e să râd de ea. Îi râd în nas. Nu fiindcă e amuzant, ci doar pentru că – nici măcar nu știu de ce. Râd și râd, iar când văd că ea nu râde, apuc să clipesc în fața ei, până când spune în cele din urmă, lent:

– Asta vreau. Dă-mi un pumn, dă-mi un șut și, după ce faci asta, putem să facem sex.

În mintea mea, mă gândesc: OK, tipa asta e nebună.

Sau mă tachinează.

Sau e un fel de test, și suntem la un reality show sau ceva.

Dar încerc să fiu politicos, așa că tot ce zic e:

– Îmi pare rău, îți respect dorințele și toate astea, dar așa ceva nu e genul meu.

Iar ea spune:

– Nu contează dacă e genul tău. E genul meu. Și asta trebuie să se întâmple dacă e să ne futem.

A fost cea mai incomodă situație. Gagica stă și se uită la mine, așteptându-se să fiu de acord să fac chestia asta pe care evident că n-o s-o fac, iar eu nu știu ce să zic, dar ea nu-mi dă nici un indiciu, și pare o nebunie să fiu doar ceva de genul: „Păi, bine, atunci asta e, mai vorbim, soro!“ Așa că în cele din urmă zic:

– Te deranjează dacă ne mai pipăim un pic, ca să mă gândesc mai bine?

Ea acceptă, așa că asta facem. Tot timpul, creierul mi-e turat la maximum. Mă gândesc: nu, absolut, nu sunt aici să-i trag pumni unei fete oarecare, în nici un caz. Adevărul e că nici măcar nu știa ce îmi cere. N-avea cum. Era o tipă micuță, poate de vreo patruzeci și cinci de kile, dacă era să ghicesc, iar eu sunt mai puternic decât par. Dacă i-aș da un pumn cât de tare pot, ar exista o posibilitate legitimă ca ea chiar să moară. Chiar dacă ar fi un fel de înscenare, gen planul să fie ca după aceea să mă amenințe că mă dă pe mâna poliției și să mă șantajeze, sau ca iubitul ei să vină și s-o salveze și să mă rupă în bătaie fiindcă asta îl excită pe el, tot nu știa ce face când m-a rugat să-i dau un pumn atât de tare.

Dar, desigur, fiindcă e drăguță și încă ne mozolim și mie îmi place, în cele din urmă creierul meu încearcă să găsească un mod de a face cererea asta absurdă să nu mai pară complet nebunească. Poate că a greșit când a spus câtă forță vrea să folosesc, dar în afară de asta, știe ce vrea. Gen, există mai multe feluri de a trage un pumn, iar ea vrea să fie lovită în așa fel încât să nu-și pună cu adevărat viața în pericol. Poate că blocajul meu la expresia cât de tare poți înseamnă să mă las pus în încurcătură de semantică. Fata vrea să-i dau un pumn fiindcă asta o excită și, dacă te gândești puțin, nu e chiar atât de diferit de o tipă care vrea să-i dai o palmă peste față sau peste fund sau s-o strângi de gât, iar eu am mai făcut toate chestiile astea, cu diferite grade de entuziasm și succes.

OK, îmi spun, fata are un fetiș și e unul înfricoșător. Cine știe de unde l-a căpătat – adică, pot să-mi imaginez, și există o mulțime de posibilități întunecate, nu vreau să merg prea departe în direcția aceea. Dar din cine știe ce motiv, îl are acum și nu se poate neapărat abține – e ca un fetișist al picioarelor sau chiar un pedofil –, nu avem controlul asupra lucrurilor pe care ni le dorim; tot ce putem controla e modul în care răspundem la ele. Fata asta răspundea propriilor dorințe într-un mod perfect matur și responsabil; îți spunea de la început despre ele, nu aștepta să ieșiți la trei întâlniri și să fiți căzuți în limbă unul după altul;

era directă și îți dădea de ales. Într-un fel, își asumă vulnerabilitatea în fața ta, rugându-te să faci o chestie pentru care o mulțime de oameni ar judeca-o. Da, mi-a dat impresia că e cam rigidă și autoritară în privința asta, dar adevărul e că a fost sinceră și deschisă și directă și, într-un fel, așa ceva e de admirat.

Așa că apoi ajung în punctul în care mă întreb: Pot să-i trag un pumn? Nu cu toată puterea, doar așa, cumva… simbolic? Presupunând că după aceea ar fi extraordinar de excitată și am avea o partidă fabuloasă de sex. De ce nu, corect? Dar tot mă gândesc, gen – cine face așa ceva? Ce fel de persoană se duce să se vadă cu un tip pe care nu-l cunoaște și-l roagă să-i tragă un pumn cât de tare poate? Cineva căreia i s-a urât cu viața. Și chiar și lăsând la o parte aversiunea mea naturală față de introducerea pumnilor într-o situație sexuală, ce fac, fut o tipă căreia i s-a urât cu viața? Atunci eu ce sunt?

Faza e că am gândul acesta acum. Mi-aș dori să pot spune că nu l-am avut atunci: că eram prea învăluit de o ceață depresivă ca să-mi treacă prin cap așa ceva. Dar mi-a trecut prin cap. M-am gândit la asta, dar apoi pur și simplu… am lăsat gândul la voia întâmplării. Ca și cum conștiința mea ar fi fost un set de frâne care s-ar fi tocit prea mult. Nu voiam să-i trag un pumn tipei, dar situația avea propriul avânt, și da, era aiurea, dar adevărul e că toate tipele astea de pe Tinder care se vedeau cu mine și mi-o trăgeau în camera mea de motel erau zăpăcite într-o oarecare măsură. Fetele cu orice fel de instincte funcționale de autoconservare mă miroseau de la un kilometru. Presupun că toate fetele sunt în stare, într-un fel sau altul. Doar că unele erau atrase de duhoare. Fiindcă hai să fim serioși, fata asta n-ar fi rugat un căcăcios de agent imobiliar să-i tragă un pumn, sau vreun gagiu de facultate. M-a recunoscut drept cineva care i-ar putea oferi ce își dorește. Am deschis ușa și ea s-a gândit: dap, pare un tip căruia s-ar putea să-i placă să-mi tragă un pumn în față. Să fiu văzut așa era ceva tulburător. Dar ceea ce era și mai tulburător era că din câte știam eu, fata avea dreptate. Poate că dorința asta exista în mine, chiar dacă nu o vedeam. Și poate dacă aș fi făcut ce îmi cerea, aș fi putut fie s-o elimin, fie să dovedesc că nu există.

Așa că o mai întreb o ultimă dată:

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Sunt sigură, zice ea.

– Nu vrei doar să stăm aici îmbrățișați și să ne uităm la un film?

Ea chicotește și spune, tachinându-mă cumva:

– Ce e, ți-e frică sau care e faza?

Sunt pe punctul să neg, dar apoi mă gândesc de ce să nu zic adevărul? Așa că spun:

– Da, de fapt, îmi e.

Ea își pune mâna peste mâna mea, de parcă m-ar liniști.

– Știu că e ciudat, spune ea. Intenția mea nu e să te sperii.

– Cred că am doar nevoie de puțin timp să cuprind totul cu mintea, îi spun eu. Nu i-am mai tras un pumn în față nici unei fete până acum.

De fapt, nu i-am mai tras nimănui un pumn în față, dar nu spun asta; nu vreau să par un amator. Ea râde.

– Nu-i nevoie de experiență! spune ea. Aș fi onorată să fiu prima.

Uitându-mă la ea cum îmi zâmbește așa, îmi vine să-i pun un milion de întrebări, gen, cum Dumnezeu ai ajuns așa, de unde vii, ai frați sau surori, cu ce te ocupi, care e primul lucru pe care ți-l amintești, care e culoarea ta preferată și o, apropo, ce e în valiza aia cu care ai venit?

Dar înainte să mai pot spune ceva, îmi strânge din nou mâna.

– N-ai de ce să-ți faci griji, spune ea. O să fii grozav, promit.

– Nu sunt prea sigur ce spune asta despre mine.

– Înseamnă că am încredere în tine, spune ea și mă pupă pe obraz.

Nu știu dacă e adevărat, dar asta am nevoie să aud. Spun:

– OK. Dacă ești sigură că asta vrei, atunci o s-o fac.

Se luminează la față ca un pom de Crăciun. Mă sărută din nou și sare de pe pat și fuge la duș ca să vadă cum arată. Sigur, probabil nici măcar nu e cazul să explic, dar nu vorbim despre vreo baie dintr-un hotel pentru escapade romantice, cu săpunuri scumpe și un duș care curge în ploaie; e o cabină mică și jegoasă de motel, cu mucegai între plăci și pete de o proveniență misterioasă pe pereți. Mă aștept cumva ca ea să-l vadă și să se răzgândească. Dar nu – pornește apa și intră drept sub duș.

Arată grozav goală, chiar și în lumina fluorescentă din baie – are genul ăla de corp pe care poți să-l salți ușor în timpul sexului, care îmi place mult de tot –, dar în același timp, mă uit pe furiș după vânătăi,

întrebându-mă dacă nu sunt cumva al treilea tip pe care-l roagă să-i tragă un pumn săptămâna asta. N-are semne pe ea, însă. Nici o tăietură, nimic. E o fată care arată perfect normal.

Intru sub duș cu ea, ne sărutăm, mi-o ia puțin în gură, dar eu nu prea reacționez din cauza presiunii a ceea ce urmează să se întâmple. Curând devine limpede că muia nu funcționează, așa că zic: hei, hai să ne lingem puțin, și o facem, dar după doar câteva minute ea se îndepărtează și începe să se săpunească, uitându-se peste umărul meu de parcă ar fi ceva super interesant acolo, sus. Mă gândesc că e modul ei de a semnaliza că nu e atentă și că acum ar fi un moment bun pentru un pumn.

Așa că-i trag un pumn. Dar nu chiar. E doar cea mai ușoară și mai delicată atingere. Ca și cum aș apăsa-o puțin pe nas cu pumnul.

Te rog, fă să fie de ajuns, mă gândesc eu.

Nu e. Pentru o clipă are pe față o expresie de dispreț total. Îmi spune:

– Am nevoie să iei treaba asta în serios, Ryan. Asta nu a fost cât de tare poți. Dă-mi un pumn de-adevăratelea. OK?

Începe să-și șamponeze părul, ceea ce îmi mai oferă puțin timp, dar îmi dau seama că timpul se scurge și acum am frica asta în mine, în corp, pe care o simt ca pe o slăbiciune în brațe, o senzație de presiune în piept. Există o limită între distractiv și realitate crudă; trebuie să aterizez într-un spațiu în care nu e suficient să-i fac rău cu adevărat, dar este suficient s-o satisfac, iar asta e o fâșie periculos de îngustă; posibilitatea de a calcula greșit e ridicată. Sigur, o mică parte a creierului meu îmi spune: omule, nu trebuie să faci asta, nu trebuie s-o iei pe calea asta. Dar mai există o parte din mine care se gândește la cum și-a cerut scuze că m-a speriat, și la cum i-am promis că nu e chiar atât de ciudată pentru că cere lucrul ăsta. Nu vreau să-mi retrag spusele. Vreau să fiu în stare să-i ofer ce mi-a cerut, chiar vreau.

Așa că apoi suntem în situația asta absurdă, în care ea se tot uită la mine din ce în ce mai aspru, gen, hai odată, omule, fă-o și gata, dă-mi un pumn în față, și apa se răcește și ea începe să se enerveze cu adevărat, dar de vreme ce trebuie să pretindă că nu știe ce urmează ca să funcționeze, continuă să-și șamponeze părul la nesfârșit și să ofteze, iar eu strâng pumnul și țip la mine: fă-o, fă-o, fă-o...

Și o fac. Îmi iau avânt și-i trag un pumn de-adevăratelea.

Ea se prăbușește. În timp ce cade, scoate un „ooooooof“ lung și melodramatic, iar când lovește podeaua, din nas îi curge un firicel de sânge până în scurgere. Unul mic. Dar chiar și așa.

– Căcat! Ești OK?! zic eu.

Imediat, îmi vine rău. Mă gândesc: oh, Doamne, dacă e moartă? Îmi imaginez cum sunt arestat, cum mă prezint în fața instanței, o văd pe mama plângând în timp ce eu sunt condus la închisoare în lanțuri. Mă gândesc: va trebui să mă descotorosesc de cadavrul ei, fiindcă nimeni n-o să mă creadă dacă spun adevărul.

Mă aplec ca să-i simt pulsul. Ea deschide ochii și șuieră, de parcă aș fi partenerul ei idiot dintr-o piesă de teatru de liceu care și-a uitat replicile:

– Sunt bine, dar acum trebuie să-mi dai un șut.

Închide ochii din nou și, stai să-ți spun, în clipa aia am urât-o pe fata aia, și sunt destul de sigur că și ea m-a urât. Știam exact la ce se gândește: ieșise la vânătoare după un tip dur care să vină cu ea în cine știe de loc întunecat în care era captivă, dar în schimb se pricopsise cu lașul ăsta jenant, un tip care e prea varză ca să-i spună să dispară, dar și prea speriat ca să facă ce a spus că va face.

Nici măcar nu mă gândisem atât de mult la șut înainte, fiindcă fusesem obsedat de pumn, dar acum mi se pare și mai rău să-i dau un șut în timp ce ea stă întinsă acolo cu ochii închiși, lipsită de apărare, ghemuită în poziția fetală, de parcă ar încerca să se apere de mine. Există și o zicală pe tema asta, despre cât de rău e să lovești pe cineva care e deja la pământ. Stau deasupra ei, în dușul ăsta înghețat și plin de mucegai, încercând să-mi mișc piciorul, și nu pot, nu pot s-o fac. Dar știu că până când n-o voi face, nu se va sfârși. Poate că într-un univers alternativ o versiune a mea o ridică de pe jos și o înfășoară într-un prosop și spune: „Scumpo, eu te respect, dar tu meriți ceva mai bun, amândoi merităm ceva mai bun“, sau altă vrăjeală de genul ăsta. Dar dacă aș trăi în universul acela ea n-ar fi aici, eu n-aș locui în acest motel; cel puțin, versiunea aceea a mea ar fi dus la curățătorie porcăria asta de plapumă, i-ar fi spus să-și dea jos pantofii de pe pat. Asta ar fi fost o lume care ar fi avut sens. Dar în lumea asta, mă uit în jos la tipa asta și mă gândesc: Uau, ia mai du-te dracului, gagico, știam eu că am o viață de căcat… dar nu mi-am dat seama cât de de căcat e până n-ai apărut tu.

La reabilitare se vorbește despre cum e să ajungi pe fundul prăpastiei, iar eu vreau să spun că ăsta a fost fundul prăpastiei mele, când stăteam deasupra fetei ăsteia dezbrăcate și mă pregăteam să-i dau un șut în

burtă. Combinația asta de responsabilitate și neajutorare – stând deasupra ei, am înțeles cu adevărat, cu o claritate absolută, că nu puteam da vina pe nimeni altcineva, că eu eram cel care a lăsat ca viața să-i scape complet de sub control. Tot ce am făcut vreodată m-a adus în punctul acela; toate alegerile mele m-au condus drept acolo, la situația aceea.

Dar dacă acela ar fi fost fundul prăpastiei mele, m-aș fi schimbat, nu-i așa? Aș fi văzut lumina și s-ar fi întâmplat ceva, asta m-ar fi ajutat cumva. Dar n-a fost așa. Nu m-a făcut decât să mă simt și mai rău.

Așa că, în cele din urmă, o fac. Îi dau un șut în burtă, exact cum mi-a cerut. Și atunci îmi dau seama de ce toată treaba asta trebuia să se petreacă la duș, fiindcă vomită. Din gură i se scurge o vomă bej care seamănă cu un terci de ovăz, și se amestecă cu apa și se învârtejește în jurul gleznelor mele, iar în clipa aceea memoria mea îmi scapără cumva, ca un televizor stricat, dar pot să-ți spun că a fost cu mult mai rău decât am crezut că va fi, a fost rău, rău, rău de tot.

După, abia dacă se clătește puțin. Nici măcar nu se atinge de săpun, doar se duce în pat și îmi face semn, iar vocea aceea mică din capul meu practic urlă ceva de genul: Ryan, oprește-te, oprește-te, oprește-te, te rog, dar eu nu mă opresc, o fut acolo, pe plapuma aia de motel, și îmi țin respirația ca să nu-i miros voma și are un strat de sânge întărit în interiorul nărilor și între nas și buza superioară, care e cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată.

Nu știu.

Când încerc să reconstruiesc locul în care mă aflam în momentul ăla din viață, să-mi dau seama cum am ajuns acolo, la pumnul ăla, la patul ăla, la fata aia, nu pot. Înțeleg unde niște decizii proaste au dus la alte decizii proaste, dar nu pot ajunge până la capăt; e ca și cum mi-aș imagina o curbă, pe care cobor din ce în ce mai jos, ies de tot de pe radar, sunt invizibil, iar apoi, după ce trece o vreme, linia urcă, e vizibilă din nou, iar eu nu știu ce s-a întâmplat între timp. Fiindcă cel mai rău lucru nu a fost să-i trag un pumn, sau s-o fut după, sau să mă las în genunchi în baie și să vărs în toaletă după ce s-a terminat. Cel mai rău lucru a fost cum m-am simțit când s-a terminat, după ce ea a plecat și eu am rămas singur.

N-am aflat niciodată ce era în valiză. Poate erau jucării sexuale sau lenjerie sexy. Poate erau accesorii pentru fetișuri. Poate erau mănuși de

box. Poate era o bombă; vreun descreierat a zis ceva de genul: du-te în camera asta și roagă un tip să-ți tragă un pumn, că dacă nu, vă arunc pe amândoi în aer până pe lumea ailaltă. Poate era goală. Poate nu avea casă, și acolo erau toate lucrurile pe care le avea. M-a șters de pe Tinder imediat după ce a plecat – serios, s-a întâmplat atât de repede încât cred că a făcut-o în parcare –, așa că n-o să aflu niciodată.

Era o fată cu o grămadă de probleme, evident. Amândoi aveam probleme, dar pot spune cu mâna pe inimă că a fost singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care, fără îndoială, era la fel de varză ca mine, așa că presupun că aveam asta în comun, măcar?

Nu la mult timp după faza asta, frate-meu a venit în Baltimore și a organizat o intervenție pentru mine; mi s-a finalizat divorțul și am găsit în sfârșit o slujbă și m-am mutat din oraș, am început să merg ocazional la întâlniri ale comunității, deși nu m-am putut ține cu adevărat de program. Linia vieții mele n-a început să zvâcnească și să urce timid până ce n-am început să mă înțeleg din nou; puteam să-mi marchez deciziile pe un grafic: chiar și atunci când am făcut alegeri proaste, puteam să-ți dau motivele lor; puteam să spun: am făcut x pentru că y.

Au trecut ani de zile, dar tot mă mai gândesc la ea. Jacquelyn era numele ei. Mă gândesc la ea, mă întreb cum a ajuns așa, ce avea în nenorocita aia de valiză, ce-o mai face acum. În cele din urmă, ajung mereu la aceeași concluzie, și anume: probabil e moartă, corect? După cum vorbea cu mine, cât de atent mi-a explicat ce îi trebuie, nu eram prima persoană pe care a rugat-o s-o lovească așa. Știu că nu eram. Și există o urmare naturală pentru genul acesta de decizii. Introduci x, primești y. Nu poți să te tot vezi cu tipi în camere de motel și să-i rogi să-ți tragă un pumn fără s-o mierlești mai devreme sau mai târziu, corect?

Dar cine știe.

Poate că poți.

Mușcăcioasa

Ellie era o mușcăcioasă. Îi mușca pe alți copii la grădiniță, își mușca verișorii, o mușca pe maică-sa. La patru ani mergea deja la un doctor special de două ori pe săptămână ca să-și „analizeze“ mușcatul. La doctor, Ellie punea două păpuși să se muște una pe alta, și apoi păpușile vorbeau despre cum se simțeau mușcând și fiind mușcate. („Au“, spunea una. „Scuze“, spunea cealaltă. „Sunt tristă din cauza asta“, spunea prima. „Eu sunt fericită“, spunea cealaltă. „Dar… scuze din nou.“) Se gândea intens la liste de lucruri pe care să le poată face în loc să muște, cum ar fi să ridice mâna și să ceară ajutor, sau să inspire adânc și să numere până la zece. La sugestia doctorului, părinții lui Ellie au pus un tabel pe ușa de la dormitorul lui Ellie, iar mama lui Ellie punea câte o steluță aurie pe el în fiecare zi când Ellie nu mușca.

Dar lui Ellie îi plăcea să muște, chiar mai mult decât îi plăceau steluțele aurii, așa că a mușcat în continuare, cu bucurie și ferocitate, până când într-o zi, după grădiniță, Katie Davis cea drăguță a arătat cu degetul spre Ellie și i-a șoptit tare tatălui ei: „Aia e Ellie. Nimănui nu-i place de ea. Mușcă.“, iar Ellie s-a rușinat și i s-a făcut atât de greață din pricina asta încât n-a mai mușcat pe nimeni timp de mai bine de douăzeci de ani.

La vârsta adultă, deși zilele în care mușca activ trecuseră de mult, Ellie încă își îngăduia să viseze cu ochii deschiși, imaginându-și că își urmărește colegii prin birou și apoi îi mușcă. De exemplu, își imagina că se furișează în camera cu copiatoarele, unde Thomas Widdicomb colaționa rapoarte, atât de captivat de sarcina pe care o avea încât n-o vedea pe Ellie cum se furișează prin spatele lui în patru labe. Ellie, ce naiba! țipa Thomas Widdicomb în ultimele secunde înainte ca Ellie să-și înfigă dinții în gamba lui cărnoasă și păroasă.

Fiindcă în timp ce lumea reușise s-o convingă pe Ellie să nu mai muște făcând-o de rușine, nu reușise s-o facă să uite bucuria de a merge în vârful picioarelor în spatele lui Robbie Kettrick în timp ce el stătea la masa de lucru manual, stivuind îngâmfat cărămizi de construit. Totul e normal, liniștit, plictisitor, și apoi vine Ellie – hați! Acum Robbie Kettrick țipă ca un bebeluș și toată lumea se agită și urlă, iar Ellie nu mai e doar

o fetiță, ci o făptură sălbatică umblând pe holurile grădiniței, semănând haos și distrugere în urma ei.

Diferența dintre copii și adulți este că adulții înțeleg consecințele propriilor acțiuni, iar Ellie, ca adult, înțelegea că dacă voia să-și plătească chiria și să-și păstreze asigurarea medicală, nu poate să umble și să muște lumea la serviciu. Așadar, o lungă perioadă, Ellie nu s-a gândit serios să-și muște colegii – până când șeful departamentului a făcut atac de cord la prânz și a murit, în fața tuturor, iar agenția de ocupare temporară a forței de muncă l-a trimis pe Corey Allen să-l înlocuiască.

Corey Allen! Mai târziu, colegii lui Ellie aveau să se întrebe unii pe alții: ce naiba au avut în cap oamenii de la agenție când l-au trimis pe el? Locul lui Corey Allen cel blond, cu ochii verzi și obrajii trandafirii, nu era într-un birou. Locul lui Corey Allen, ca un faun sau un satir, era pe un câmp scăldat de soare, înconjurat de nimfe goale și fericite, făcând dragoste și bând vin. După cum s-a exprimat Michelle de la contabilitate, Corey Allen îți dădea impresia că dintr-o clipă în alta poate hotărî să renunțe la funcția de șef de departament și să fugă să locuiască într-un copac. Ellie, care era un fel de proscrisă, surprindea deseori conversații în șoaptă despre Corey Allen care dezbăteau probabil cât de mult voiau să se culce cu el celelalte femei din birou. Corey Allen era frumos și nepământean.

Ellie nu voia să facă sex cu Corey Allen. Ellie voia să-l muște, rău de tot.

Descoperise asta în timp ce-l privea pe Corey Allen cum așeza gogoși glazurate pe un platou înaintea ședinței de luni dimineață. Când a terminat de aranjat gogoșile, s-a întors și, observând că se holbează la el, i-a făcut cu ochiul:

– Vai, Ellie, arăți tare înfometată, a zis el cu o privire libidinoasă.

Ellie nu se uitase cu jind la Corey Allen, nu așa cum părea el să sugereze; nici măcar la gogoși nu se gândise. Dar deodată s-a trezit că își imaginează cum ar fi să-și înfigă dinții în partea moale a gâtului lui Corey Allen. Corey Allen ar scheuna și s-ar prăbuși în genunchi, iar privirea aceea de om care crede că i se cuvine totul i s-ar șterge cu totul de pe mutră. Ar plesni-o slab și ar țipa: „Oh, nu, Ellie! Oprește-te! Te rog! Ce se întâmplă?“ Dar Ellie nu i-ar răspunde, fiindcă gura ei ar fi prea plină de carnea dulce și cu gust de vânat a lui Corey Allen. Nu că ar fi trebuit neapărat să-l muște de gât. Nu era mofturoasă în privința

locului. Putea să-l muște pe Corey Allen de mână, sau de față. Sau de cot. Sau de fund. Fiecare bucată ar avea un alt gust, o altă textură pe limbă; o altă proporție între os, grăsime și piele; fiecare ar fi, în felul său, delicioasă.

Poate chiar o să-l muşc pe Corey Allen, s-a gândit Ellie după ședință. Ellie lucra la comunicare, ceea ce însemna că își petrecea 90% din timp formulând e-mailuri pe care nu le citea nimeni niciodată. Avea un cont de economii și o asigurare de viață, dar nu avea iubit, ambiție sau prieteni apropiați. Întreaga ei existență, simțea uneori, pornea de la premisa că e mai puțin important să cauți plăcerea decât să eviți durerea. Poate că problema vârstei adulte era că îți cântăreai consecințele acțiunilor cu prea multă grijă, într-un mod care te lăsa cu o viață pe care o disprețuiai. Dacă Ellie l-ar fi mușcat pe Corey Allen? Dacă ar fi făcut-o? Ce s-ar fi întâmplat atunci?

În seara aceea, Ellie s-a schimbat în cea mai drăguță pijama, a aprins o lumânare și și-a turnat un pahar de Cabernet. Apoi a scos capacul unui pix, și-a deschis caietul preferat și a trecut la o pagină nouă.

Motive ca să nu-l muşc pe Corey Allen

1. Nu e bine.

2. Aş putea să am probleme.

Și-a ciugulit vârful pixului, apoi a mai adăugat două subpuncte.

Motive ca să nu-l muşc pe Corey Allen

1. Nu e bine.

2. Aş putea să am probleme.

a. Aş putea să fiu dată afară.

b. Aş putea să fiu arestată/amendată.

Ellie s-a gândit: Dacă asta ar însemna să pot să-l muşc pe Corey, nu m-ar deranja să fiu dată afară. În ultimul an şi jumătate îşi petrecuse mare parte din ora de prânz, în majoritatea zilelor, pe telefon, trecând prin anunţuri de locuri de muncă pe Monster.com. Era gata de o funcţie nouă şi se simţea perfect calificată pentru aşa ceva. Cu toate acestea, să-ţi găseşti o slujbă nouă după ce ţi-ai dat demisia de la fostul loc de muncă nu e acelaşi lucru cu a-ţi găsi o slujbă nouă după ce ai fost dată afară de la fostul loc de muncă pentru că ai muşcat pe cineva. Ar fi imposibil să-şi găsească o slujbă nouă în circumstanţele respective, sau doar foarte dificil? Greu de ştiut.

Ellie a sorbit din vin şi şi-a îndreptat atenţia către punctul b. Aş putea să fiu arestată/amendată. Ei, bine, era cu siguranţă o posibilitate. Dar adevărul era că dacă o femeie ar fi muşcat un bărbat într-un mediu de birou, ar fi existat o presupunere solidă că bărbatul făcuse ceva ca să merite asta. Dacă, de exemplu, s-ar fi dus la Corey şi l-ar fi muşcat în faţa tuturor la şedinţa de luni dimineaţă, şi mai târziu, când ar fi fost întrebată de ce a făcut aşa ceva, ar fi răspuns: „Satisfacţie sexuală“, atunci da, probabil ar fi fost arestată. Dar dacă, în schimb, l-ar fi muşcat pe Corey în privat, în camera cu copiatoarele, să spunem, iar când ar fi fost întrebată de ce a făcut aşa ceva, ar fi spus: „A încercat să mă pipăie“, sau chiar, ca să nu-i păteze reputaţia: „A venit prin spatele meu şi m-a speriat; l-am muşcat din instinct, îmi pare foarte rău“, atunci lumea probabil i-ar fi oferit prezumţia de nevinovăţie. Dacă o luai la bani mărunţi, ca tânără albă fără cazier judiciar, Ellie probabil ar fi beneficiat de cel puţin un cartonaş cu care putea ieşi gratis de la închisoare. Atât timp cât ar fi ţesut o poveste semirezonabilă, lumea ar fi crezut-o.

De fapt, s-a gândit Ellie, în timp ce îşi întindea picioarele şi îşi umplea din nou paharul cu vin, mai exista o posibilitate legată de modul în care s-ar fi putut petrece totul. Dacă s-ar fi dus la Corey, în privat, şi l-ar fi muşcat, iar experienţa ar fi fost atât de bizară încât el n-ar fi spus nimănui fiindcă până şi lui îi era greu să creadă aşa ceva?

Imaginează-ţi. E o după-amiază târzie, trecut de cinci. Deja e întuneric afară. Biroul e gol. Toată lumea a plecat acasă, în afară de Corey şi Ellie. Corey pune hârtie în copiator când Ellie intră în cameră. Se opreşte în spatele lui, nepotrivit de aproape. El crede că ştie ce urmează. Se încordează, pregătindu-se să o respingă politicos, nu fiindcă ar avea standarde în ce priveşte decenţa la locul de muncă, ci fiindcă e cuplat deja cu Rachel de la resurse umane. „Ellie…“ începe el, parcă cerându-şi scuze, când ea îi apucă antebraţul şi-l ridică la gură.

Chipul drăguț al lui Corey se contorsionează mai întâi de șoc, apoi de durere. „Oprește-te, Ellie!“ țipă el, dar nu-l aude nimeni. Tendoanele brațului său se răsucesc și pocnesc în dinții lui Ellie. În cele din urmă, Corey își revine în fire suficient cât s-o împingă pe Ellie la o parte. Ea se împleticește și aterizează pe teancurile de topuri de hârtie, și alunecă pe podea. Corey se holbează la ea îngrozit, ținându-se de brațul însângerat. Îi așteaptă explicația, dar ea nu-i oferă nici una. În schimb, se ridică liniștită, își netezește fusta și-și șterge sângele de la gură înainte să iasă din cameră.

Ce face Corey? Desigur, ar putea să dea fuga imediat la resurse umane și să spună: „Ellie m-a mușcat!“, dar la urma urmei e un birou, nu o grădiniță. Toată conversația ar fi ridicolă. „Ellie, l-ai mușcat pe Corey?“ ar întreba-o, iar Ellie ar ridica din sprâncene și ar spune: „Ăăă… nu? Ce întrebare ciudată.“ Dacă cei de la resurse umane ar încerca să insiste și ar spune: „Ellie, acestea sunt acuzații grave“, tot ce ar trebui să zică Ellie ar fi: „Gravă e nebunia asta! Sigur că nu l-am mușcat pe șeful departamentului și nu știu de ce susține că aș fi făcut-o.“

Serios, foarte probabil Corey nu avea să spună nimic. Ar rămâne în camera cu copiatoarele o vreme, contemplând situația, iar în ziua următoare ar decide că cel mai ușor lucru de făcut ar fi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Ar veni la birou cu o cămașă cu mânecă lungă, ca să-și acopere vânătaia urâtă de pe braț, mica semilună unde ea îl însemnase cu dinții. Iar apoi o parte a creierului lui Corey Allen ar fi rezervată pentru a urmări locurile în care se află Ellie, mai exact. L-ar surprinde uitându-se la ea la ședințe, iar când ar fi împreună la petrecerile firmei, el ar fi mereu în mișcare, încercând să stea cât mai departe de ea; într-un fel, ar fi ca și cum ar dansa în permanență, chiar dacă n-ar mai vorbi niciodată cu ea. Câteva luni mai târziu, când nu i-ar vedea nimeni, ea ar rânji și s-ar face că-l mușcă, iar el s-ar face alb ca o stafie și ar ieși în fugă din cameră. Ar ține-o minte tot restul vieții; ar fi uniți de firele sclipitoare ale fricii lui.

Mai târziu în noaptea aceea, în timp ce sudoarea i se usca pe piele și picioarele i se încurcau în cearșafuri, Ellie s-a forțat să se întoarcă în living și să-și ia caietul. Fanteziile erau fantezii, dar e important să ții măcar un picior pe tărâmul realității. S-a urcat la loc în pat, a deschis caietul și și-a rescris lista:

Motive ca să nu-l muşc pe Corey Allen

1. Nu e bine.

2. Nu e bine.

3. Nu e bine.

4. Nu e bine.

Ellie și-a luat caietul la birou, unde a pus lista pe fundul sertarului și s-a uitat la ea de fiecare dată când tentația de a-l mușca pe Corey Allen devenea prea puternică. A inventat un joc, un joc numit Oportunitatea. Ellie nu avea de gând să-l muște pe Corey, chiar dacă își dorea asta, și s-a gândit că merită apreciată pentru asta. Așa că de fiecare dată când se găsea într-o situație în care l-ar fi putut mușca și nu o făcea, își acorda singură un punct. Își nota ora și locul în caiet, lângă o steluță. Un punct pentru când a trecut pe lângă el pe o scară pustie. Un punct pentru când a observat că intrase într-o baie cu o singură cabină și nu încuiase imediat ușa. Un punct când, exact ca în fantezia ei, l-a văzut intrând în camera cu copiatoarele, singur, după ce toată lumea plecase acasă. Când a ajuns la zece puncte, s-a scos singură la o înghețată, iar în timp ce mânca, și-a îngăduit să fantazeze că îl mușca pe Corey Allen după pofta inimii.

După câteva săptămâni, Ellie a observat ceva interesant la Oportunitățile ei. Dacă ai fi desenat un grafic care să ilustreze numărul de Oportunități pe care le dobândise în timp, ar fi început inițial de jos, apoi ar fi crescut regulat pe măsură ce ea începea să învețe programul lui Corey Allen și să identifice locurile ideale din birou unde ai fi putut să muști neobservată pe cineva. Dar apoi, la jumătatea lui decembrie, oportunitățile s-au diminuat semnificativ: programul lui Corey Allen a devenit imprevizibil, iar când intra în acele locuri ideale, rareori erau goale. Datele conțineau și câteva interferențe, așa că Ellie a avut nevoie de ceva timp până să-și dea seama că persoana care se afla cel mai des în acele locuri era Michelle de la contabilitate. Care era măritată.

Hmmm.

Când a venit vremea pentru petrecerea anuală de sărbători, deja nu mai era distractiv să joace Oportunitatea. Ellie nu voia să fantazeze că îl mușcă pe Corey Allen; voia chiar să-l muște, iar faptul că nu putea o enerva la culme. Da, uneori îți dorești ceva și nu poți să-l obții. Dar mai era adevărat și că uneori oamenii știu că ceea ce își doresc nu e etic, și totuși se duc și o fac oricum. De exemplu, să se culce cu o persoană căsătorită: nu e bine, și totuși oamenii o fac zi de zi. Chiar aici, de pildă, era bietul soț al lui Michelle de la contabilitate, îmbrăcat cu un pulover

de Crăciun acoperit cu fructe de ilice. Închipuie-ți-l pe tipul ăsta stând treaz noaptea, încercând să-și dea seama de ce soția lui a devenit atât de distantă. Imaginează-ți durerea și rușinea pe care le-ar simți dacă i-ar umbla prin mesaje și ar descoperi o serie de conversații romantice între soția lui și Corey Allen, același om pe care chiar ea l-a descris odată drept un „spiriduș dubios“. Cu siguranță că durerea emoțională pe care ar simți-o soțul lui Michelle de la contabilitate în circumstanțele acelea ar eclipsa durerea fizică a unei singure mușcături mici. Mai ales dacă Ellie l-ar fi mușcat pe Corey într-un loc fără prea multe terminații nervoase – de spate, să zicem, sau de partea de sus a brațului.

Potolește-te, Ellie, și-a spus cu fermitate. Nu se drege rău cu rău. Corey Allen e responsabil de comportamentul lui, iar tu ești responsabilă de al tău.

Totuși nu putea să nu se uite urât la el în timp ce socializa flirtând și împărțind pahare cu punci. El și Rachel de la resurse umane s-au privit ochi în ochi, intens, de mai multe ori. Probabil că Michelle de la contabilitate se simțea destul de geloasă în momentul ăsta. Pe de altă parte, cel mai probabil Corey Allen era gelos pe soțul lui Michelle de la contabilitate, așa că poate asta era ideea. Chiar nu era frumos din partea lui Corey Allen să flirteze așa cu Rachel, doar ca s-o facă geloasă pe Michelle. Corey Allen era un mare nenorocit.

Ellie stătea prin preajmă, întrebându-se dacă o va observa Corey Allen. Rochia pe care o purta era strâmtă, de catifea neagră, lungă până în pământ: mai sexy decât ce purta de obicei la birou, dar posibil și cu un aer funebru, nu tocmai genul care să-i atragă atenția unei persoane atât de jucăușe cum era Corey Allen. Acum Corey Allen era în colțul opus al camerei, stând de vorbă cu o tipă pe care Ellie nu o recunoștea, probabil soția vreunui coleg. Poate Corey Allen își juca propria versiune a Oportunității, acordându-și puncte pentru fiecare femeie pe care o putea face să chicotească și să roșească.

Ellie se simțea copleșită de disperare, aproape cu gânduri de sinucidere. Care mai era rostul? Poate ar trebui să-l muște pe Corey Allen și apoi să se arunce de pe o stâncă.

Du-te acasă, Ellie, s-a gândit ea. Ești beată.

Și-a lăsat paharul golit pe masa de lângă ea și s-a îndreptat spre baia cu o singură cabină ca să-și stropească fața cu puțină apă. Când a ieșit din baie, iată-l, singur pe holul gol, așteptând-o: Corey Allen.

Un punct pentru Ellie! Asta era o Oportunitate de aur. Ceea ce însemna că dacă nu voia să facă ceva ce va regreta, trebuia să plece.

– Bună, Ellie! a zis Corey Allen pe un ton vesel. Credeam că pleci! N-am vrut să te las să fugi fără să-ți iei la revedere!

– Doar făceam pipi, a zis Ellie și a încercat să treacă pe lângă el.

Corey Allen a lăsat capul pe spate și a râs, iar Ellie și-a imaginat că își înfige dinții în mărul lui Adam al șefului de parcă ar fi fost un măr Granny Smith. La naiba, Corey Allen, s-a gândit ea. Încerc să-mi exercit autocontrolul aici. Lasă-mă să trec.

– Stai, Ellie! a spus Corey Allen, apucând-o de braț. Vezi ce-i acolo sus? Pe tavan?

– Ha? a zis Ellie, uitându-se din reflex în sus.

Iar când a ridicat privirea, Corey Allen a prins-o, lipindu-și buzele de ale ei și vârându-și limba în gura ei. Ea a încercat să-l împingă într-o parte, dar el a fost în stare s-o prindă cu o mână și s-o folosească pe cealaltă ca s-o apuce de fund. Era remarcabil de puternic pentru un spiriduș.

Când i-a dat drumul în cele din urmă, după ceea ce i s-a părut o eternitate, ea s-a dezechilibrat, gâfâind, convinsă că avea să verse.

– Ce dracu', Corey? a zis ea.

Corey Allen a chicotit:

– Mi s-a părut că văd niște vâsc! a exclamat el. Ups! Greșeala mea!

Ce îngrozitor, s-a gândit Ellie. Mai rău decât să fii mușcat. Cu adevărat grotesc.

Dar atunci, stai așa, s-a gândit ea. Asta e ocazia mea.

Deși nu mai exersase de douăzeci de ani, curajul lui Ellie a fost de nezdruncinat, iar ținta potrivită. A deschis gura ca un uliu și s-a năpustit asupra pometelui bărbatului, care i-a trosnit spectaculos între dinți. Mușcătura era tot ceea ce visase. Corey a urlat și a dat din mâini și a încercat s-o zgârie, dar ea nu i-a dat drumul; în schimb, a scuturat din cap înainte și înapoi, de trei ori, ca un câine care își scutură prada ca s-o omoare, și i-a mușcat o bucată din față.

Corey Allen s-a prăbușit la picioarele ei, ținându-se cu mâna de față și urlând.

Ellie a scuipat un gogoloi din pielea lui, ștergându-se pe buze de sângele lui cu dosul palmei.

Aoleu.

A mers prea departe.

Tipul o să rămână desfigurat.

O să ajungă la pușcărie.

Măcar o să aibă amintirea asta tot restul vieții. O să-și folosească orele de încarcerare ca să schițeze desene afectuoase cu fața contorsionată a lui Corey Allen în secundele de după ce l-a mușcat, și o să le lipească pe pereții celulei.

Din spatele ei s-a auzit o voce acuzatoare:

– Am văzut ce s-a întâmplat. Am văzut tot.

Era Michelle de la contabilitate. Înainte ca Ellie să poată spune ceva, Michelle de la contabilitate a strâns-o în brațe.

– Ești bine? a întrebat Michelle. Îmi pare așa de rău.

– Ha? a spus Ellie.

– Asta a fost agresiune, a zis Michelle. Te-a agresat.

– Ah, da! a zis Ellie, amintindu-și. Așa e!

– Și mie mi-a făcut la fel. M-a urmărit pe scară și a pus mâna pe mine. De mai multe ori. E un adevărat prădător. Am venit aici să te avertizez. Slavă Domnului că te-ai putut apăra singură! Chiar ești o luptătoare, Ellie. Ești sigură că ești bine?

– Sunt bine, a spus Ellie.

Și chiar era.

Fiindcă s-a dovedit că, într-adevăr, Corey Allen pusese mâna nu doar pe Ellie, și nu doar pe Michelle, ci și pe mai multe alte femei. Răspunsul departamentului de resurse umane a fost rapid și sever. Corey a plecat, iar Ellie nu a căpătat nici măcar o scrisoare la dosar; de fapt, s-a pricopsit cu mult mai multe prietene la birou decât avusese vreodată.

Chiar și așa, a plecat peste șase luni, în căutarea unui nou început, iar după aceea și-a schimbat locul de muncă regulat, în fiecare an. Deoarece, după cum a aflat repede Ellie, era câte unul în fiecare birou: bărbatul despre care șușoteau cu toții. Tot ce trebuia să facă era să

asculte, să aştepte şi să-i ofere o Oportunitate, şi destul de curând el avea s-o găsească.

Mulţumiri

Lalise Melillo. Marc Shell. Biodun Jeyifo. Glenda Carpio. Bret Anthony Johnston. Jeff VanderMeer. Ann VanderMeer. Claire Vaye Watkins. Laura Kasischke. Peter Ho Davies. Eileen Pollack. Doug Trevor. Petra Kuppers. Helen Zell. Fundaţia Hopwood. Promoţia 2014 a atelierului Clarion. Promoţia 2017 a Masteratului de Arte Frumoase de la Universitatea din Michigan. Jenni Ferrari-Adler. Taylor Curtin. Sally Wofford-Girand. Deborah Treisman. Alison Callahan. Meagan Harris. Brita Lundberg. Jennifer Bergstrom. Jennifer Robinson. Carolyn Reidy. Jon Karp. Michal Shavit. Ana Fletcher. Emma Paterson. Joe Pickering. Carly Wray. Lila Byock. Michelle Kroes. Darian Lanzetta. Olivia Blaustein. Marion Grice. Jill Kenrick. Alison Grice. Carol Roupenian. Gary Gazzaniga. Armen Roupenian. Alex Roupenian. Elisa Roupenian Toha. Martin Toha. Vivian Toha. Jenn Liddiard. Melissa Urann Hilley. Liz Maynes-Aminzade. Lesley Goodman. Andrew Jacobs. James Brandt. Nick Donofrio. Schuyler Senft-Grupp. Christin Lee. Lucy Eazer. Ashley Whitaker. Ingrid Hammond. Callie Collins.

Vă mulţumesc.

Numele unei piese compuse în anul 1970 de Charles Manson, liderul cultului american din anii 1960 sub oblăduirea căruia membri ai cultului au ucis nouă persoane

Fost membru al trupei americane de rock Red Hot Chilli Peppers

Joc pe care îl joacă copiii americani la petrecerile în pijamale, când dorm acasă la un prieten

În limba română, cânepar

* Povestirile Băiatul cel rău, Look at Your Game, Girl, Sardelele, Vizitatorul nocturn, Oglinda, găleata şi osul vechi şi Iubitorul de pisici sunt traduse de Mariana Piroteală. Povestirile Tipul de treabă, Băiatul din piscină, Cicatrice, Parazitul, Fata căreia i se urâse cu viaţa şi Muşcăcioasa sunt traduse de Irina-Marina Borţoi.

Table of Contents

Cover Page

Știi bine că vrei

Băiatul cel RĂU

Look aT Your Game, Girl

SardeleLE

Vizitatorul nocturn

Oglinda, găleata și osul vechi

Iubitorul de pisici

Tipul de treabă

Băiatul din piscină

Cicatrice

Parazitul

Fata căreia i se urâse cu viața

Mușcăcioasa

Mulțumiri

Table of Contents

Cover Page

Știi bine că vrei

Băiatul cel RĂU

Look aT Your Game, Girl

SardeleLE

Vizitatorul nocturn

Oglinda, găleata și osul vechi

Iubitorul de pisici

Tipul de treabă

Băiatul din piscină

Cicatrice

Parazitul

Fata căreia i se urâse cu viața

Mușcăcioasa

Mulțumiri